ESTELLA DOUGLAS

Nopţi tropicale

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Nisipurile plajei Kelly străluceau precum sarea în lumina palidă a lunii, iar valurile ştergeau urmele paşilor ei. Vedea în faţă o umbră, a câinelui ei Sheba, dar Verna era prea adâncită în gânduri ca să accepte provocarea acestuia la joacă.

Era patru dimineaţa, cu cinci ore înainte să înceapă prima ei zi ca editor al săptămânalului "Bundaberg Drum". Orice femeie normală ar fi dormit în patul ei la asemenea oră, dar Verna renunţase la această plăcere după ce văzuse că nu poate dormi. Era o prostie şi ea ştia asta; după aproape zece ani de jurnalism, n-avea de ce să se teamă în privinţa acestei funcţii pe care urma s-o ocupe.

De fapt, abia aştepta această provocare... munca grea o va împiedica să se mai gândească la Stephen. Nu, nu se va gândi

la el. Ar fi o prostie, dar si o imprudenţă să-şi irosească gândurile pe el. Un mincinos, de fapt un bărbat căsătorit şi mincinos, care îşi bătuse joc de ea.

Ar fi trebuit să fie mai atentă cu Sheba, chiar de la început. Căţeaua nu-l agrease niciodată pe Stephen chiar de la începutul relaţiei lor, ceea ce abia acum realiza că fusese de rău augur.

Si chiar dacă ştia că era ridicol să se aştepte la judecată de la un căţel de optsprezece luni, promise să fie mai atentă pe viitor la reacţiile ei.

"Dacă va mai exista acest viitor" murmură doar pentru sine, scuturându-şi furioasă părul blond-roşcat. Respectul de sine îi fusese cam şifonat, dar respectul profesional nu va lăsa să-i fie ştirbit. Dar ce este respectul de sine? se întrebă.

Pierdută în gânduri, înaintă tot mai mult în valuri şi reveni la realitate numai după ce apa sărată îi scaldă gleznele. Coborându-şi privirea spre valurile mării, îşi mai privi o dată picioarele lungi şi subţiri pe care le ştia atrăgătoare, la fel şi chipul ei pe care nu-l considera chiar frumos, deşi majoritatea bărbaţilor aveau altă părere.

Verna avea trăsături frumoase, clasice, care

semănau cu ale bunicii. Părul lung era blond-roşcat, iar după o expunere îndelungată la soarele puternic al Queenslandului, se decolora în nuanţele mierii. Avea ochii mari verzi-albaştri, care-şi modificau culoarea în funcţie de dispoziţiile ei sufleteşti. Avea aşa-numiţii ochi de alcov, cum i se spusese, care aruncau scântei verzi. Stephen, la naiba cu el, jurase că vor fi chiar mai verzi după ce în final va...

Dar acum, pe această plajă întunecată şi părăsită în orele dinaintea răsăritului, Verna ştia că ochii ei erau de cel mai pur albastru.

De fapt, ultimul lucru pe care-l dorea în viaţa ei era un alt bărbat.

Avea o slujbă nouă şi incitantă, departe de cele patru anotimpuri din Melbourne şi de Stephen; avea propria ei casă pe plajă, cu verandă şi gard înalt. Avea maşina ei, un Mini S, o avea pe Sheba, care n-o va trăda.

Verna scutură din cap nervoasă, încercând să ignore acea lacrimă care-i cursese pe un obraz. Nu era tocmai rău să fie virgină la douăzeci şi opt de ani. Avea tot ce-i trebuia şi nu trebuia să împartă nimic cu vreun mascul egoist şi insensibil.

La naiba cu toţi, îşi spuse.

Dacă voi fi tot virgină la treizeci de ani, voi rămâne aşa până la moarte şi mă vor putea înmormânta ca atare. Brusc, gândul i se păru amuzant şi începu să râdă în hohote.

Dar nu i se întoarse ecoul râsului, ci o voce masculină, puternică, dură, care rostea o insultă. Verna prinse partea cea mai ofensatoare "javră neagră blestemată"...şi, ridicând ochii surprinsă, o zări pe Sheba care alerga. Dar când câinele se apropie destul, înţelese şi motivul.

Sheba avea dinţii încleştaţi în pantalonii bărbatului. Acum înţelese că acesta avea un motiv real să strige la câine.

- Sheba! Vino imediat aici! Acum!

Era ca şi cum ar fi vorbit vântului.

Câinele făcu o săritură în aer şi se întoarse spre stăpână.

- O, nu! exclamă Verna când văzu în gura câinelui un portmoneu din care cădeau monede. Vino aici, câine rău! Vino imediat, altfel te voi pedepsi!

- Ca să nu mai spun ce i se va întâmpla dacă o să pun eu mâna pe ea, se auzi vocea bărbatului.

Nu mai are rost să strigi la câinele ăsta, ar fi mai bine să mă ajuţi să-mi recuperez pantalonii. Verna privi cu atenţie să vadă cui îi aparţinea vocea; văzu un cap deasupra valurilor.

- O să fac tot ce se poate, îi răspunse furioasă. Dar cred că înţelegi că n-o pot prinde, aşa că va trebui să aştepţi puţin.

- Dacă mai aştept, nu va mai rămâne nimic din pantalonii mei, zise vocea ridicându-se din valuri, tocmai când acel câine neastâmpărat îi rupea pantalonii în bucăţi.

- De ce nu ieşi din apă să mă ajuţi? strigă Verna, intuind brusc motivul, chiar dacă bărbatul se apropia de ea într-o tăcere ciudată. Nu-i putea vedea chipul, dar trupul care se ridica din apă era cât se poate de bine făcut, de masculin.

Umerii largi se îngustau spre mijlocul subţire, iar lumina lunii puse în valoarea musculatura bine formată a braţelor când vru să iasă din apă.

Verna rămase neclintită, bucurându-se de acea imagine perfectă, apoi începu să strige:

- Nu! Stai acolo!

- Ce se întâmplă? Nu cumva îţi este ruşine?

Dar cel puţin acum se opri, chiar dacă se afla

doar la un pas de indecenţă. Verna rămase pe loc, observând cum valurile se loveau de coapsele bărbatului şi uită de tot de bietul câine, neputând să-şi ia ochii de la bărbat.

Se priviră un moment, care ei i se păru o veşnicie şi se întrebă dacă bărbatul îi deslușise clar chipul. Dacă ar mai fi rămas astfel, privindu-se, i-ar fi surprins zorii care se iveau. Apoi, ceva trecu rapid pe lângă picioarele ei, dar deşi făcu încercarea de a pune mâna pe Sheba, aceasta continuă să danseze cu pantalonii uzi şi sfâşiaţi ai bărbatului. El continua să strige la câine din apă şi să rostească vorbe cam neortodoxe.

- Aş fi prins-o, dacă n-ai mai fi urlat aşa, îl atenţionă ea cu mult calm, ignorând gesturile şi răspunsurile obscene date de bărbat. De ce nu mai înoţi puţin?

Sheba se va întoarce.

- Am înotat destul, veni răspunsul bărbatului.

- Mai poţi înota câteva minute; şi dacă se poate, nu mai înjura, nu te ajută cu nimic.

- Corcitură...bodogăni bărbatul.

- Sheba nu este corcitură, este Boxador, rasă pură, îi explică Verna. In mod normal, este un

câine bine educat şi ar fi revenit aici, dacă n-ai fi urlat din toţi rărunchii la ea. Sheba are impresia că te joci cu ea.

- Bine, o s-o fac, dar numai cu puşca în mână, pufni bărbatul. Ce naiba e un Boxador?

- Jumătate Boxer, jumătate Labrador, răspunse Verna. Rasă pură, ambii părinţi.

- Mda, corcitură pură... ar trebui împuşcată...Fii atentă, se întoarce!

Auzindu-l cum strigă, Sheba se întoarse şi o ocoli pe Verna.

- Vezi? Dacă nu urlai, puneam mâna pe ea! Acum taci, dacă mai vrei să ieşi din apă. O să-ţi recuperez banii şi portmoneul înainte de a fugi cu ei!

- Mda, vezi dacă mai sunt şi actele în el, pufni bărbatul. Poţi să iei banii şi să dispari, dacă pui mâna pe javra asta blestemată. Ar fi trebuit s-o educi; puteai să fugi cu banii şi nici n-aş fi ştiut că ai fost aici.

- Aha, te-am prins! strigă Verna apucând câinele de lesă şi oprindu-i din alergarea. O întoarse cu faţa spre ea şi o dojeni: eşti un câine rău, Sheba. Ii arătă palma. Acum dă-mi cea mai

rămas din acei pantaloni! Repede!

Sheba, care era de fapt un câine ascultător, deschise botul şi puse pantalonii la picioarele Vernei.

- Bravo, Sheba, o felicită Verna, ridicând pantalonii uzi cu piciorul. Dar apoi strigă: Nu, Sheba! Câinele luă în dinţi prosopul şi fugi cu el spre apă.

- Bravo, Sheba, o imită bărbatul. La naiba! Eşti mai bună ca instalator decât ca dresor! De ce n-ai legat-o, dacă tot ai pus mâna pe ea?

- Pentru că n-am crezut că va...

- Mă cam îndoiesc că poţi gândi, o opri bărbatul. Acum, te-aş ruga să laşi pantalonii acolo unde sunt şi să alergi după blestematul de câine, ca să mă pot îmbrăca înainte de răsăritul soarelui, dacă nu te superi...

Verna nu ştiu ce anume o făcu să lase pantalonii şi să ia portmoneul pe jumătate îngropat în nisip.

- Mai bine să recuperez banii, deşi mare lucru n-ai în acest portmoneu. Si după aceşti pantaloni, se poate spune că nu eşti prea bogat...

Era adevărat că blugii uzi şi sfâşiaţi de colţii

Shebei nu arătau prea grozav, dar replica lui fu un torent de mânie.

- Pe naiba! Nu-ţi ajunge ce mi-a făcut javra asta deja?

- Iarăşi foloseşti vorbe deplasate, replică Verna.

Nu te-am rugat să renunţi? Nu ştii că nu este politicos să te adresezi astfel unei doamne?

- Pe naiba, doamnă! Nu eşti decât o hoaţă de rând! Cred că ţi-ai instruit câinele să fure!

Verna lăsă pantalonii bărbatului să cadă, apoi se prefăcu că deschide portmoneul şi scoate nişte bancnote din el. Era sigură că din cauza luminii foarte slabe bărbatul va avea impresia că i-a luat banii.

- Mda, este cum mi-am închipuit, strigă. Mi-am pierdut timpul.

- De obicei, n-am nevoie de bani pe plajă, mai ales în zorii zilei. Acum, vrei să pleci de aici, sau aştepţi să mă duc acasă să-ţi mai aduc bani?

- Ce idee grozavă! exclamă Verna cu sarcasm, începând să-i placă jocul. S-o chem pe Sheba la mine, ca să te usuci mai întâi?

Puţine sunt cuvintele pe care o jurnalistă cu zece ani vechime să nu le fi auzit, dar individul din

apă reuşi să găsească trei pe care Verna le auzea acum întâia oară, sau poate le mai auzise, dar fuseseră atât de urâte, încât preferase să le uite.

- Zi mersi că n-am săpun cu mine, ripostă ea, să te pot spăla la gură. Nu este de mirare că n-ai bani în portmoneu, cu un vocabular ca ăsta.

- Bine, uite, îmi cer scuze, bătu el în retragere, dar tot mai scăpă o înjurătură printre dinţi, iar Verna îşi ridică privirea spre cer.

- Se luminează curând. Poate ar fi mai bine să-i dau Shebei cârpele astea vechi să se joace. Verna nu-şi luă ochii de la el când se aplecă să ia pantalonii şi pentru o secundă, îşi dori să fi fost lumină, să-i vadă chipul. Nu vedea decât că are părul negru, dar pentru că soarele răsărea din spatele lui nu-i putea distinge trăsăturile.

Nu-i vedea decât pieptul puternic, muşchii bine conturaţi. Privirea ei trecu de la pieptul lui lat, spre talia subţire, apoi spre şoldurile lui înguste. Solduri? Realiză şocată ce se întâmpla şi-i strigă:

- Stai acolo unde eşti!

Pantalonii lui sfâşiaţi începură să-i ardă degetele, îi lăsă să-i cadă la picioare, apoi se întoarse şi începu să alerge pe plajă. Simţea cum

îi bubuie urechile, dar când se simţi prinsă de umeri ca într-o menghină, realiză că bărbatul nu apucase să-şi recupereze pantalonii.

Inchise ochii, strângând din dinţi de durere, şi-i spuse:

- Imi cer scuze, te rog nu...

- Ce să nu? auzi o voce dură. Stiu prea bine ce ar trebui să-ţi fac, acum! Degetele lui îi ardeau umerii când o întoarse cu faţa spre el.

- Nu, nu se poate... murmură ea. Se simţi strânsă la acel piept puternic care-i ardea pielea chiar şi prin tricoul cu care era îmbrăcată.

- Si de ce mă rog nu se poate? murmură bărbatul la urechea ei.

- Pentru că... pentru că sunt virgină, se aventură ea, ştiind că bărbatul va râde de ea.

- Virgină? Pfui! Dar câţi anişori ai?

- Douăzeci şi opt, murmură Verna, care abia mai respira de teamă. Pe moment, mâinile lui slăbiră strânsoarea, dar apoi o prinseră din nou, iar Verna, înnebunită de teamă, începu să strige:

- Sheba! Sheba! Te rog, Sheba...

Vocea ei deveni din ce în ce mai slabă, pe măsură ce râsul lui îi suna tot mai puternic în

urechi. Apoi bărbatul încetă brusc să râdă şi auziră zgomotele făcute de Sheba, care, culmea, se gudura la picioarele lui!

- O, Dumnezeule, spuse Verna, ce faci, câine prost? Iar Sheba, ca şi când i-ar fi răspuns, începu să latre fericită.

- Ia uită-te cum se gudură la picioarele mele, zise el, iar Verna abia deschise ochii, realizând că bărbatul acela gol o făcuse să se apropie de el.

- Virgină la douăzeci şi opt de ani, zici? murmură el, apropiind-o şi mai mult, strângând-o la pieptul său, timp în care Verna realiză că Sheba chiar se gudura la picioarele bărbatului. Acel câine trădător era pietenos cu străinul care-i ameninţa stăpâna.

Apoi vocea lui insidioasă începu să-i şoptească la ureche tot ce ar fi vrut să-i facă, iar Verna începu să lupte cu el ca să se elibereze. Dar el îi acoperi gura cu sărutările lui înfocate, ceva ce nu mai simţise până atunci.

Stephen fusese un bărbat experimentat, dar sărutările lui nu fuseseră nici pe departe ca aceste dulci torturi care îi traversau acum trupul.

Bărbatul o strânse şi mai tare la pieptul său,

iar ea simţi că se va topi sub îmbrăţişarea lui. încercă să opună rezistenţă, dar puterile şi voinţa o părăsiră; brusc, simţi cum sărutul lui se schimbă, devenind mai tandru. Verna nici nu realizase că-l prinsese după gât cu braţele, că-şi înfipsese degetele în părul lui, că nu-i putea rezista, nu putea lupta cu el, dacă ar fi trebuit.

Sau, mai bine zis, dacă ar fi vrut, pentru că simţea că bărbatul nu i-ar face niciun rău; nu ştia cum de simţea asta.

Sărutul lui deveni tot mai tandru şi brusc, deschise ochii. Dar nu vedea decât părul bărbatului, de culoarea cafelei.

- Chiar eşti virgină? insistă bărbatul. Verna auzi şoaptele care păreau că o înconjoară din toate părţile şi nu le putea identifica, dar nu putu să rostească un răspuns. Reuşi doar să încline capul, iar el păru s-o înţeleagă. Ciudat, oftă el. Extrem de rar. Inchide ochii.

Ea se grăbi să facă aşa cum îi ceruse bărbatul.

Lătratul Shebei se auzi neaşteptat de puternic în tăcerea deplină care urmă şi Verna îşi auzi bătăile propriei inimi, de parcă voia să-i spargă pieptul. Strânsoarea lui încetă, iar ea trase aer în

piept, simţind că -şi va pierde echilibrul. Atunci, auzi din nou glasul bărbatului.

- Dacă te-ai păstrat aşa prea mult, înseamnă că este ceva important pentru tine. Bucură-te de asta, trebuie să ne bucurăm de lucrurile rare.

Se lăsă tăcerea, iar Verna îi simţi buzele pe fruntea ei, atât de încet, atât de uşor, ca atingerea unei pale de vânt.

- Ţine ochii închişi, şopti el. Apoi, îi dădu drumul din braţe lăsând-o tremurând uluită, vocea lui sunându-i în timpane, paşii lui retrăgându-se.

Auzea două voci, una îi spunea să deschidă ochii şi să-l privească, alta să ţină ochii închişi în continuare.

Si când în final îi deschise, nu văzu decât o umbră îndepărtată, la oarecare distanţă pe plajă, chiar şi aceea acoperită de lacrimile pe care nu şi le putea stăvili.

Verna rămase cu mâinile duse la tâmple, până când umbra aceea întunecată se opri să-şi recupereze pantalonii uzi. Apoi îl auzi chiar şi de la distanţă:

- Si împuşcă javra aia!

Verna privi printre lacrimi în urma lui, spre

locul unde se afla Sheba, care o aştepta să se poată juca din nou.

- Eşti o mică trădătoare, îi spuse. Câine de pază am vrut, nu? Bărbatul ăla putea să mă violeze, ştii? Iar tu, prostănaco, m-ai fi muşcat pentru că i-am rezistat!

Sheba îşi dădu capul pe spate şi ridică o lăbuţă. îl plăcuse pe bărbat, asta era evident.

Pe de altă parte, Verna nu apucase să-l vadă. Dacă-l întâlnesc pe stradă, îşi spuse, îmbrăcat, nu cred că-l voi recunoaşte, se gândi ea îndreptându-se cu picioarele tremurând spre casa ei de pe plajă.

Cu toate acestea nu-i uita vocea, chiar dacă fuseseră mai mult nişte şoapte. Sau atunci când bărbatul strigase la ea, în întuneric. Oare o va recunoaşte, într-o conversaţie normală?

Foarte rar, spusese bărbatul. Bucură-te de starea asta, spusese tot el. Atunci de ce se simţea atât de pustiită, de deznădăjduită? Bărbatul putea să profite foarte uşor de ea, n-avea nicio îndoială. Cu sau fără câine, bărbatul putea să profite de ea. Iar ea l-ar fi ajutat.

Dar el voise ca ea să se bucure de ceva ce el

respingea, de fapt. Ceva atât de rar, încât nu-i trebuia.

Verna nu se gândi decât la asta pe drumul spre casă, incapabilă să înţeleagă de ce se simţea aşa de pustiită... de pierdută. Continuă să se gândească la acelaşi lucru în timp ce făcu duş, când se examină cu o curiozitate sporită. Cu toate acestea, mâncă micul dejun cu poftă. Dar când se îmbrăcă să plece la birou şi reuşise să-şi strângă splendidul păr de culoarea aurului roşu într-o coadă în vârful capului, se simţea furioasă, neputincioasă şi dezamăgită.

- Rămâi în curte, i se adresă câinelui, să fii mulţumită că nu te leg undeva!

Sheba începu să schiaune, simţind că va fi lăsată acasă.

- Nu eşti decăt o trădătoare, continuă să-i reproşeze Verna.

Vernei îi trebuiră câteva minute să ajungă de la casa ei închiriată de pe plaja Barbara până în centrul Bundabergului, dar odată ce îşi parcă Miniul pe locul din spatele biroului, deveni brusc reticentă şi nu mai vru să intre.

Se uită la ceas descoperind că, oricum, mai

erau cincisprezece minute până la începerea programului şi porni încet pe strada Bourbong, artera principală a oraşului.

Rămase cuminte în faţa unei bănci, urmărind trecătorii. Unii bărbaţi mai tineri îi aruncară ocheade.

Dar ea căuta din priviri o anume culoare de păr ciocolatiu spre negru şi un trup care o vrăjise, chiar fără să-i fi văzut chipul, buzele care o arseseră ca un foc. Si întrucât observă că fiecare al doilea bărbat din acest oraş avea cam aceeaşi culoare ciocolatie, nu putea spune că o priveau cu ochi care să aibă vreo lucire specială.

Verna închise ochii câteva secunde, retrăind atingerea acelor buze, simţind din nou acele braţe puternice, apoi îi deschise din nou, uitându-se cu uimire la magazinul din faţa ei, unde se afla o reclamă cu un braţ musculos, încordat, pentru a pune în evidenţă musculatura.

Verna nu-şi putu reţine râsul, care izbucni de pe buzele încă arse de sărutul lui. Semnul era atât de evident, de viu după acea aventură de dimineaţă, încât abia putea accepta realitatea.

îşi îndoi şi ea braţul imitând semnul ,apoi se

răsuci pe călcâie şi plecă spre serviciu, în prima ei zi aici. Expirase perioada de visare romantică; avea doar muncă încordată înaintea ei.

Nu venise la Bundaberg să-şi găsească un bărbat, ci ca să scape de unul, dar chiar purtând pe buze gustul buzelor acelui străin, nu putea ignora amărăciunea provocată de trădarea lui Stephen.

Capitolul 2

Săptămâna care a urmat a fost una de muncă grea, istovitoare, şi n-a mai avut timp de visare. Zilele îi erau foarte pline, încercând să rezolve preluarea de la editorul care pleca, să convină cu redactorul-şef al ziarului în privinţa schimbărilor care însoţeau numirea ei.

Reg Williamson, patronul ziarului, era un bărbat încântător, pentru care era o plăcere să lucreze. Verna îl plăcu imediat fermecată de strălucirea ochilor lui albaştri, de felul în care arăta, de manierele lui. La sfârşitul acestei prime săptămâni, ştia că munca aici va fi mult mai plăcută decât îşi imaginase, întrucât primise acceptul de a face toate schimbările cerute. Distribuţia ziarului nu era o problemă, pentru că fiind săptămânal, era trimis la fiecare familie din oraş prin poştă. Se putea îmbunătăţi însă publicitatea, iar atât Verna cât şi Reg Williamson simţeau că o schimbare totală a cadrului şi a stilului ar fi necesare.

- Nu va fi o sarcină uşoară, îi spusese Reg încă de la început. Dar nu ne aşteptăm la miracole şi avem destul timp. Desigur, o schimbare de imagine ar fi de dorit, şi am mai multe variante. Ai

auzit sper de Con Bradley, romancierul?

- Da, am auzit câte ceva, răspunse Verna. Din păcate, nu mă număr printre fanii lui.

- O să te rog să nu-i spui asta. Dacă va accepta să scrie, va fi un mare succes.

- Sună grozav, dar care este ideea? întrebă Verna, care simţea că Reg nu spunea chiar totul.

- O, nu este nimic dincolo de ce ţi-am spus deja, zise Reg, mult prea repede. Eu şi cu Con suntem prieteni vechi. Am lucrat împreună la Canberra, apoi la Brisbane. Asta era înainte ca el să renunţe la jurnalism şi să înceapă să scrie cărţi.

Era o explicaţie cam simplistă şi Verna deveni suspicioasă.

- îmi ascunzi ceva, zise ea încet, hotărâtă să-şi înceapă noua slujbă punând chiar de la început toate cărţile pe masă.

- Nu este nimic serios. Doar că i-am promis independenţă editorială, dacă este de acord să scrie unele rubrici, spuse Reg vag.

- Ce vrei să spui cu asta? îl chestionă Verna, sceptică în privinţa oricărui aranjament care-i putea periclita poziţia.

Reg ridică din umeri.

- Vrea să scrie în stilul său propriu, Con este un tip independent, nu se lasă condus de editori...

- Mai ales dacă sunt femei, asta vrei să spui?

- O, nu! Nu s-a spus nimic în acest sens. Numai că... ai văzut cum este ziarul. L-a văzut şi Con şi a sugerat că aşteaptă de la noul editor o îmbunătăţire semnificativă. Nu este misogin...

- înţeleg. Sper că voi aduce îmbunătăţirile pe care le aşteaptă. Sunt convinsă că acesta este şi motivul pentru care m-ai angajat.

- Da, de ce nu? zise Reg. Si mai ştiu că tu şi cu Con veţi face treabă foarte bună. Este un adevărat profesionist. Si el a fost editor şi nu văd de ce nu v-aţi înţelege bine.

- Nu contează, de fapt, cum ne vom înţelege, dacă el va avea control deplin asupra rubricilor sale, replică Verna cu sarcasm. Era evident că lui Reg Williamson nu-i convenea mai mult situaţia decât îi convenea ei şi că acest Con Bradley fusese convins să accepte de prietenul său şi era prea târziu să mai schimbe lucrurile.

In zilele următoare, Verna a fost prea ocupată ca să-şi mai facă probleme în privinţa celui care urma să scrie unele rubrici, dar numele lui nu-i

ieşise total din minte, pentru că atunci când Reg Williamson o chemă în biroul său luni dimineaţă, realiză imediat că era ceva legat de Con Bradley.

- Sper că eşti liberă să-l întâlnim pe Con la cină, să punem la punct detaliile legate de rubricile lui.

- Cred că voi găsi timpul necesar, va trebui s-o fac. începem săptămâna asta, nu?

- Nu încă. Con vrea să te cunoască şi dacă vă veţi înţelege, va începe săptămâna viitoare. Dacă află că nu-ţi plac cărţile lui, ar putea refuza să scrie rubricile noastre. Ar fi bine să nu-ţi spui opiniile. Am nevoie de el pentru planurile mele viitoare.

Verna făcu un gest amplu, pacifist.

- Am înţeles mesajul, voi fi foarte atentă, îl linişti ea.

- Grozav, am ştiut că pot conta pe tine, spuse Reg. Te rog să înţelegi, Verna, nu-mi place să ştirbesc din autoritatea editorului. Acesta este un caz special, nu este ceva pentru care să ne facem probleme acum. Să nu-ţi imaginezi că îţi voi cere să faci ceva ce nu vrei.

De fapt, dacă el şi-a păstrat vechiul stil, sunt

convins că i-ai putea cere să preia mai multe rubrici. Nu cred că vei avea vreo problemă cu el. îi plac femeile, asta doar dacă nu s-a schimbat în ultimul timp, dar cel mai mult îi plac cuvintele. Stiu că preferă să argumenteze în loc să mănânce, aşa că,

arătând aşa cum arăţi, îţi va mânca din palmă. Te iau la ora şapte; ne întâlnim cu el la Don Pancho.

Reg o privi lung când ea se îndreptă spre uşă şi adăugă:

- Si nu uita, îmbracă -te, ştii tu...arăţi foarte bine şi aşa, dar...

- Stiu, mi-ai spus că este afemeiat, replică Verna. Păcat că nu mă interesează.

- Nu-ţi cauţi un soţ? întrebă Reg Williamson părând foarte interesat, încât Verna trebui să-i evite privirea.

- Nu, spuse ea, nu sunt, aşa că nu-ţi face planuri în ceea ce mă priveşte, pentru că s-ar putea să-ţi pierzi atât editorul cât şi scriitorul, te previn.

Reg ridică mâinile.

- Bine, ai câştigat, dar nu veni la mine dacă te răzgândeşti, după ce l-ai cunoscut pe Con. Este un bărbat atrăgător.

- Si va avea oarecare control editorial. Dar mie nu-mi place să mă implic cu un bărbat pe care să nu-l pot controla, glumi ea. Si apoi de ce m-ar interesa un scriitor chipeş, te am deja pe tine care

eşti la fel de chipeş, dar eşti şi însurat, ceea ce pentru mine este idealul.

- Este flatant ce spui, zise Reg. Dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, n-ai fi îndrăznit să spui astfel de lucruri.

- Exersam, ca să-l pot fermeca pe încântătorul domn Bradley, replică Verna.

Dacă este şi frumos şi bogat, va trebui să-mi folosesc toate farmecele ca să-l fac să nu-mi ia munca.

- Nu de asta trebuie să te temi, spuse Reg Williamson, devenind brusc foarte serios. Doar fă-l să scrie acele rubrici pentru noi.

Verna era conştientă de importanţa felului în care trebuia să se îmbrace pentru cina din acea seară, dar nu ştia cum să împace ceea ce-i cerea cel mai bun şef pe care-l avusese vreodată, cu faptul că era sătulă de orice scriitoraş care i-ar cere libertate editorială şi cine ştie ce alte avantaje.

Alese în cele din urmă o rochie de jerseu, decoltată, sperând că în restaurant va fi răcoare. Primele salarii pe care le va primi le va dedica unei noi garderobe, care va trebui să conţină mai

ales bumbac. Sinteticele nu se compară cu bumbacul sau cu lâna, la temperaturi care depăşesc frecvent treizeci de grade.

Discută cu Reg Williamson pe drumul spre motelul Don Pancho şi începu să-şi piardă răbdarea doar când realiză că Bradley va întârzia.

- îmi fac probleme pentru eventualitatea că n-o să-i plac lui Con Bradley, se confesă ea. Stiu că este important pentru tine şi n-aş vrea să stric totul.

- Sunt sigur că te va plăcea, începu să râdă şeful ei. Nu-mi imaginez că ar putea exista un bărbat căruia să nu-i placi.

- Dar am deja un duşman aici, spuse Verna, sorbind din cocteil.

Se aflau în barul restaurantului, şi se temu că Reg Williamson ar putea să cadă de pe scaun de atâta râs, când îi povesti aventura ei de pe plajă. Desigur, nu-i spuse şi consecinţele aventurii ei, ci doar despre aventura Shebei cu pantalonii acelui bărbat, felul cum îl tachinase.

- Sunt sigură că nu va mai înota gol o vreme, spuse ea în concluzie, şi aşa îi trebuie, din punctul meu de vedere. A primit exact ce-a căutat.

- Mă întreb dacă varianta lui este la fel de amuzantă. O voce puternică din spatele lor îi făcu să se întoarcă.

- Con! De când eşti aici?

- Destul ca să aud mica povestire amuzantă a lui miss Grant, fu răspunsul. N-am vrut s-o întrerup.

Verna nu zise nimic, incapabilă să-şi ia privirea de la acel bărbat înalt, cu voce gravă. Avea ochii de cel mai frumos albastru, trăsături regulate; era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, era înalt şi bine făcut, dar atenţia Vernei fusese atrasă de părul lui.

Era destul de lung şi de aspru şi se potrivea exact cu ce-şi amintea ea din acea dimineaţă pe plajă.

De parcă ar fi sesizat imediat conflictul dintre editoare şi scriitor, Reg Williamson se ridică, făcând prezentările.

Con Bradley vorbi numai după ce li se aduseră băuturile; în timpul prezentărilor fusese foarte rece, formal.

- îmi cer scuze pentru întârziere, prietene, i se adresă lui Reg Williamson. M-a sunat cineva

tocmai când voiam să plec şi n-am putut evita întârzierea.

- Nu mai contează, eşti aici, îl linişti Reg. Cum merge treaba?

- încet, dar sigur. Aşa este orice început. Oricum, voi fi gata la timp.

- Te-ai mai gândit la rubricile ziarului nostru?

Era evident că Reg nu pierdea niciun moment, îşi spuse Verna.

Con Bradley îi aruncă o privire piezişă, care însă pe ea o făcu să clipească des, apoi să-i evite privirea, dar i se adresă pe un ton prietenos.

- Mereu te grăbeşti, Reg! Nu te-ai schimbat deloc de când te-ai mutat la Queensland! N-ai răbdare!

- Păi, mă gândeam să... Reg nu se lăsa convins de atitudinea lui Con Bradley.

- Dacă mă uit la felul cum arată miss Grant, la farmecele ei incontestabile, te înţeleg, spuse Bradley cu un zâmbet. Nici ţie nu-ţi va fi prea uşor, amice, după ce am auzit mica ei povestire, dar eu nu mai sunt sigur că vreau să mă implic în editarea unui ziar condus de un veritabil dragon.

- Dar nu sunt... încercă Verna, înainte de a-l

lăsa să refuze definitiv.

- Nu eşti dragon? pufni Con Bradley. Umbli noaptea pe plajă, furi hainele unui biet om sărac, apoi îl şantajezi şi vrei să te cred că eşti doar o tânără obişnuită? Miss Grant, poate că sunt naiv, dar nu şi tâmpit.

- Dar asta n-are nicio legătură cu calităţile mele de editor, se ambală Verna. Si de fapt, nu eu am furat pantalonii, ci câinele meu, pe care nu-l pot învinui; este un pui, încă nedomesticit.

- înţeleg, veni răspunsul lui. Spune-mi, miss Grant, cunoşti regula de bază a dresării unui câine?

Verna trecu rapid prin toate regulile pe care le citise de când o cumpărase pe Sheba, dar nici-una nu i se păruse că ar fi regula de aur şi, simţind privirile celor doi bărbaţi aţintite asupra ei, admise:

- N-am reţinut că ar exista o regulă specifică, spuse, detestându-se pentru tonul de nesiguranţă cu care vorbi.

Con Bradley o privi un minut în tăcere, iar Verna ştiu că se pregătea să-i spună ceva provocator. în cele din urmă, o făcu.

- Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, este că trebuie să fii mai isteaţă decât câinele.

Verna simţi cum roşeşte, nu mai scoase o vorbă şi fu recunoscătoare pentru lumina difuză din restaurant, simţind privirea celor doi bărbaţi asupra ei, conştienţi de disconfortul ei.

Făcu un efort să-i întâlnească privirea, dar reuşi să i se adreseze pe un ton calm:

- O să încerc să ţin minte, domnule Bradley, spuse, iar el zâmbi satisfăcut.

Din fericire, chiar atunci sosi chenerul să le ia comanda şi momentul acela stânjenitor a trecut.

După aceea, bărbaţii şi-au amintit de începuturile prieteniei lor şi masa s-a desfăşurat normal, discuţia insistând pe momente din trecut, evitând vreo aluzie la ziar sau la scopul real al întâlnirii lor.

Verna s-a mulţumit să stea şi să asculte, să observe manierele lui Con, să primească sfaturile lui despre băuturi şi mâncăruri.

Doar când li se serviră lichioruri şi cafea, posibila lor colaborare reveni în discuţie.

- Ce părere ai despre rubricile pe care mi s-a propus să le scriu, miss Grant?

întrebarea lui Con o prinse nepregătită, mai ales pentru că era pentru prima oară că i se adresa de la începutul mesei.

- Cred că dacă o vei face aşa cum trebuie, vor conferi potenţial ziarului. Dar nu mă pot pronunţa, fără să văd ceva scris de dumneata. Apoi, fără a-i da posibilitatea să răspundă, continuă: şi oricum, părerea mea nu prea contează, întrucât ai mână liberă din partea proprietarului ziarului.

- Să înţeleg că-ţi displace ideea? întrebă Con, ridicând uşor amuzat dintr-o sprânceană, observând că ea făcea un efort să găsească vorbele potrivite.

Verna trase aer în piept, vrând să poată controla emoţiile provocate de atitudinea lui dispreţuitoare, având mereu în minte rugămintea lui Reg Williamson.

- în principiu, n-am nimic împotrivă, spuse. Ca editor, mă preocupă stilul şi implicaţiile legale ale ziarului. Nu-mi convine, este adevărat, să renunţ la prerogativele mele. Si mai ales s-o fac pentru a măguli vreun scriitor.

Spre uimirea ei, Con Bradley zâmbi deschis pentru prima oară de la începerea cinei, un

zâmbet care-i lumină chipul.

- Ai dreptate, nu trebuie s-o faci, spuse el cu seriozitate. Editorul trebuie să fie un fel de Dumnezeu, sau mă rog, ceva pe aproape. Eu aşa m-am considerat când am ocupat o astfel de funcţie, la fel şi tu, Reg, adăugă el, întorcându-se spre prietenul său. Dar nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim, nu? Iar mie nu-mi place ca directorul editorial să-şi vâre nasul în proza mea, indiferent de pricipiile care îl guvernează. Con Bradley era voit sarcastic, dar îşi făcuse cunoscut punctul de vedere şi inima Vernei se strânse auzind concluzia discuţiei lor.

- De fapt, nu contează ce cred eu, spuse ea. Domnul Williamson ţi-a făcut o promisiune, iar eu mă voi conforma.

- De ce ai face-o? Ai putea demisiona în semn de protest, răspunse el cu exgerat de mult calm, ignorând protestele lui Reg, aşteptând reacţia Vernei.

- Aş putea, dar n-o voi face, îi spuse şi ea la fel de calm. Deşi am dreptul să mă răzgândesc, după ce văd cum scrii. Adică, dacă vei accepta să scrii acele rubrici.

- O, fii sigură că le voi scrie! Verna observă cum Reg răsuflă uşurat.

De fapt, chiar sunt gata să -ţi propun un compromis, care ar putea să te uimească.

Verna îl privi uşor ironic, apoi îşi lăsă privirea în jos şi murmură:

- N-aş fi crezut că eşti dispus la compromisuri, domnule Bradley.

Răspunsul ei avu ca rezultat acelaşi zâmbet sarcastic, de care era conştient.

- Iar eu aş fi crezut că ai putea proceda ceva mai elegant, miss Grant, spuse. Sau eşti îngăduitoare doar când obţii ceea ce vrei? Era o aluzie la escapada ei pe plajă, dar Verna decise să nu muşte momeala.

- Poate voi deveni după ce-ţi voi auzi condiţiile, domnule Bradley.

- Foarte bine! Din respect pentru principiile tale, accept că poţi interveni asupra stilului. Si desigur va trebui să te ocupi şi de aspectele legale, deşi sunt convins că nu vor fi probleme de niciun fel. Dar insist că responsabilitatea pentru conţinut este numai a mea. După primele eforturi, sunt convins că voi putea să mă adaptez stilului

dumitale şi nu vom discuta decât despre dimensiunile rubricilor, pentru că nu accept să mi se ciopârţească articolele din motive de spaţiu, decât în situaţii extreme.

Verna era uluită. Cerinţele lui erau, de fapt, foarte normale şi rezonabile, încât nici nu găsi cuvintele adecvate pentru a se exprima.

Probabil Reg Williamson răsufla şi el uşurat, dar Con Bradley o privea şi-i aştepta răspunsul.

- Eu...desigur... eu... Era conştientă că se bâlbâia penibil, dar nu-şi găsea cuvintele potrivite.

- Mulţumeşte-i lui Con şi gata, îi suflă Reg.

- Mulţumesc, domnule Bradley, repetă ca un robot.

El scutură din cap.

- Am crezut că-mi vei spune, mulţumesc Con.

- Bine, mulţumesc, Con, răspunse cu timiditate, l ăsându-şi ochii în jos.

- Pentru puţin, Verna, răspunse el grav, şi ridicând ochii, întâlni surâsul lui ironic.

Vei avea mâine seară materialul pentru prima rubrică.

- Mâine după-amiază, atunci este termenul limită, altfel va trebui să fac mai multe modificări.

Dar pentru viitor putem aranja altfel.

- Nu, hai să aranjăm chiar acum, o opri Con, iar Reg încuviinţă. Atunci, amiaza va fi termenul limită pentru rubrica de mâine, iar de săptămâna viitoare acest termen va fi luni dimineaţă.

- Mulţumesc, puse Verna din nou. Astfel, lucrurile vor fi mult mai simple.

- Mă bucur că v-aţi înţeles, spuse Reg Williamson. Iar acum considerăm discuţia încheiată. Eşti gata de plecare Verna?

- O, nu, interveni Con, înainte de asta, amice, ne vei oferi o sticlă de şampanie, dar una bună, pentru a pecetlui înţelegerea.

Verna se uită uimită la Reg, care părea stânjenit.

- Nu te sfătuiesc să iei bani la tine dacă te invită la masă, pentru că vei ajunge să plăteşti pentru tot.

Verna făcu ochii mari, uşor şocată de lipsa lui de respect faţă de patronul ei, dar Reg luă totul în glumă.

- Am crezut că tu ne-ai invitat la masă, Con, obiectă el. Altfel aş fi luat mai mulţi bani la mine, dar aşa...

- Aici acceptă şi cărţile de credit, amice, îl auzi pe Con.

El făcu semn chelneriţei şi comandă şampania, înainte ca vreunul din ei să obiecteze.

- Toată nota de plată va fi plătită de tatăl meu, uite-l aici, îi spuse chelneriţei, care se uita fără să înţeleagă mare lucru. Apoi, toţi trei au început să râdă, iar Verna înţelese că tocmai asistase la jocul a doi buni prieteni.

- Povestirea Vernei îmi aminteşte de alta care ar putea să vă placă mai mult, i se adresă lui Reg, fără însă a-şi lua ochii de la Verna, care sorbea din şampanie. Este despre fata pe care am cunoscut-o, dar nu în sensul biblic. Avea un câine numit Sheba, un animal ciudat din rasa Boxador, spunea ea... dar mai ciudat este că nu m-aş fi aşteptat ca tocmai o astfel de fată să fie....

Realitatea o izbi pe Verna, sângele i se scurse din faţă, paharul de şampanie îi căzu din mână, iar lichidul îi udă rochia, apoi se răsturnă peste masă şi ateriză pe podea.

Cum putuse să facă asta?

Verna nu mai ştia ce simte, ar fi vrut să dispară chiar în clipa aceea, dar când amândoi bărbaţii se

întoarseră spre ea, se simţi ca legată de scaun. Nu se putea mişca, nu putea gândi, nici vorbi. Rămăsese ca o victimă înainte de execuţie.

- ... O jurnalistă ca tine, Verna, îl auzi pe Con....

El continua să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar ochii îi râdeau, deşi simula îngrijorare.

- Dumnezeule, Verna, ai pălit... spuse privind-o fix. Ba ai vărsat şi paharul cu şampanie.... am spus ceva ce nu trebuia?

Ea scutură din cap, incapabilă să-l înfrunte, temându-se să vorbească pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

îl auzi pe Con dându-i asigurări lui Reg că Verna îşi va reveni rapid, era doar afectată de consumul de şampanie, aşa bănuia el.

- Eşti sigură că te simţi bine, Verna? îl auzi pe Reg, iar ea îşi ridică privirea ca să-l asigure pe patron că se simţea bine.

- îmi pare rău, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar acum mi-am revenit.

Con o rugă pe chelneriţă să aducă un pahar şi pe când Verna îl întinse cu mâna tremurând, îşi aşeză palma peste palma ei când îi turnă

şampanie. Atingerea lui îi provocă fiori în tot trupul şi simţi că este la fel de vulnerabilă ca şi sticla, că se va sparge în mii de bucăţi.

în cele din urmă, se forţă să-şi ridice privirea aşteptând...ce oare? Ceva, o vorbă din partea lui, dar el nu spuse nimic, continuând s-o privească.

De fapt, Con n-o mai privi, ci se întoarse spre Reg Williamson şi începu altă povestire, aparent ignorând că n-o încheiase pe prima. Verna fu mulţumită că putea să-şi revină în timp ce el vorbea. Nu-şi putea lua ochii de la el, observându-i părul de culoarea cafelei, pieptul puternic, musculos. Oare era acel străin care se scălda gol în mare, pe care îndrăznise să-l provoace pe o plajă goală? Sau conştiinţa îi juca feste, făcând-o vulnerabilă şi foarte sensibilă la vorbele lui? Fusese sigură că acest Con Bradley îşi va încheia povestirea cu cuvintele "virgină la douăzeci şi opt de ani", încât le mai auzea şi acum bubuindu-i în timpane, cu toate că el nu le rostise.

Si Con Bradley ştia asta. Anii de jurnalism ai Vernei o învăţaseră că uneori adevărul este mai ciudat ca orice ficţiune, dar acest incident era prea viu, prea apropiat. Continuă să-l privească pe

Con, să-l studieze ca să se convingă că nu era o coincidenţă ce spusese el, până observă că şi el o studia la fel de intens.

Pe moment avură impresia că sunt singuri în încăpere. Apoi el îşi coborî privirea spre gâtul, spre umerii ei goi. Verna simţea ca şi cum mâinile lui o explorau, nu doar ochii. Privirea lui o arse, oprindu-se asupra sânilor.

Verna era ca vrăjită, incapabilă să întreprindă ceva, sub acea privire care o dezbrăca fără ruşine.

Apoi privirea lui se ridică din nou în dreptul feţei Vernei şi, spre uimirea ei, Con îi făcu un semn cu ochiul. Si pe când îl privea uimită şi surprinsă, el începu să vorbească.

- îmi pare rău dacă prima mea povestire te-a supărat, Verna. Să înţeleg că am spus ce nu trebuia?

M-a supărat ceva ce n-ai apucat să spui, se gândi ea.

- Nu, m-am gândit la ceva care m-a întristat, n-a fost vina ta, se grăbi să-i spună. Câteodată, imaginaţia îmi joacă feste.

A fost o explicaţie care nu putea convinge un bărbat experimentat ca el şi tocmai de aceea

Verna nu îndrăzni să-l privească în timp ce-i spuse toate astea; spera ca el să lase subiectul să treacă. Dar n-a avut noroc.

- N-ar trebui să te mai gândeşti la astfel de lucruri, îi spuse el pe un ton prietenesc. N-am mai văzut pe cineva care să reacţioneze aşa. Am crezut că vei leşina, nici acum nu ţi-ai revenit complet, eşti tot palidă. Eşti ca acea virgină care aşteaptă să fie sacrificată.

Ultimele lui cuvinte răsunară puternic şi îşi ridică privirea spre el. Ar fi fost mai bine să fi renunţat la idee, pentru că citi triumful în ochii lui; şi asta fu de-ajuns să se simtă umilită.

Pentru o secundă, nici nu putu să gândească, dar treptat simţi cum mânia pune stăpânire pe ea. Reuşi totuşi să se controleze când îl întrebă:

- La orice vârstă se poate întâmpla asta, domnule Bradley?

- De ce nu? De fapt, câţi ani ai? Douăzeci şi... opt?

Verna îşi înfipse unghiile în palme, dădu capul pe spate
şi-i înfruntă privirea.

Ştia că acest Con Bradley se va răzbuna pe ea

mult mai rău decât presupusa jignire adusă de ea. Dar spunându-i lui Reg
Williamson ce se petrecuse cu adevărat pe plajă, se asigura că povestea ei va fi pe buzele întregului oraş până dimineaţa.

Chiar dacă Reg părea un şef amabil şi atent, se ştia că-i plăcea bârfa şi că nu va rezista să repete povestea cu toate detaliile. închise ochii o clipă înainte de a se întoarce spre patronul ziarului, aşteptând să-i vadă chipul lui Con când va termina s-o tortureze.

- Dar poate că ai dreptate, îl auzi. Virginele, indiferent de vârstă, sunt plictisitoare. Apoi, spre uimirea Vernei, schimbă imediat subiectul, discutând despre experienţa lui Reg ca jurnalist la Canberra.

Verna răsuflă uşurată, dar episodul o lăsă epuizată, incapabilă să se ridice pentru a merge la toaletă. Ajunsă acolo nu fără eforturi, se privi lung în oglindă şi văzu că era foarte palidă. Avu senzaţia că va leşina curând, dar şi aceasta trecu şi în final nu avu ce face şi se întoarse la masă, unde Con Bradley o întâmpină cu acelaşi zâmbet ironic.

Nu luă parte la conversaţie, dar ascultă fiecare cuvânt rostit de el. Cu cât se străduia mai mult să se convingă că era în siguranţă acum, cu atât tresărea mai tare la fiecare vorbă a lui, de fiecare dată când o privea. Dar, treptat, căzu sub vraja vocii lui şi gândul îi zbură din nou spre plaja luminată doar de lună, unde aceeaşi voce puternică îi răsunase în urechi cu o noapte în urmă.

Numai că de data asta cel care ieşea din valuri avea un chip, ochi reci, un zâmbet de om sigur pe sine, care expunea o dantură albă, impecabilă. O figură cu trăsături regulate, puternice, o frunte lată, cu riduri de expresie în jurul ochilor. O bărbie puternică, unde se afla ceva nepotrivit cu restul figurii: o gropiţă.

Verna îşi aminti cum braţele lui puternice o strânseseră. Dar imediat îşi aminti cuvintele lui "o virgină este o raritate". O virgină este plictisitoare, indiferent ce vârstă are.

Brusc, simţi o mână care se aşază peste palmele ei şi o voce îi rosti numele:

- Verna!... Verna!

Uluită, deschise ochii şi-l văzu pe Con Bradley

privind-o îngrijorat.

- Va trebui să te opreşti, să nu mai faci asta, îi spuse. Nu poţi fi scuzată că ai coşmaruri la cina la care participă şi patronul tău.

- îmi pare rău... murmură ea, nu ştiu ce este cu mine. Poate sunt prea obosită. Ar fi bine să punem capăt acestei seri.

Reg Williamson se ridică, spunând că o va conduce acasă.

- Nu este nevoie, spuse Verna. Voi puteţi pleca, eu mă voi duce acasă pe jos. Nu este departe şi cred că aerul proaspăt mi-ar face bine.

Reg luă o mină sceptică, dar Bradley spuse:

- Si mie mi-ar prinde bine o plimbare înainte de culcare. Te însoţesc, Verna. Este cam târziu să umbli pe străzi fără credinciosul tău câine.

- O, nu, te rog, protestă Verna. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să meargă spre casă însoţită de acest bărbat.

- Nu fi prostuţă. Con îi ignoră protestele şi o prinse de braţ, după ce-i ură noapte bună lui Reg Williamson.

Cu toate acestea, după ce coborâră treptele restaurantului, el îi eliberă braţul, continuând să

meargă alături de ea. Numai când tocurile ei înalte părură să se împotmolească în nisip o luă din nou de braţ, ca s-o ajute să meargă.

Verna se simţea prizoniera acestui bărbat puternic. Mintea începuse să i se limpezească datorită brizei, dar era tot uluită de puterea pe care o exercita acest Con Bradley asupra ei.

Se opri brusc.

- Te rog, aş vrea să merg singură spre casă, îmi place să mă plimb singură.

Con o ignoră la început, apoi se întoarse spre ea cu acelaşi zâmbet atotştiutor.

- Doar nu vrei să-mi refuzi şansa de a revedea celebrul tău câine, numit Sheba? M-am gândit la ea toată seara.

Erau nişte cuvinte obişnuite, dar Verna n-a mai rezistat:

- Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! Deja ai....

Ceea ce văzu pe chipul lui o făcu să se oprească. Con era
calm, uşor confuz, sau cel puţin aşa părea.

- Ce tot spui acolo?

- Ştii prea bine ce vreau să spun, bombăni ea.

- Te asigur că nu, spuse Con foarte calm. Verna, tu chiar crezi că mi-aş minţi editorul?

- Cred că ţi-ai minţi şi propria mamă ca să-ţi atingi scopul, replică ea.

- Poate, admise el, dacă ar fi spre binele ei.

-Atunci m-ai minţi şi pe mine fără să clipeşti, îl acuză ea.

- Sigur că da.

Felul deschis în care Con recunoscu, o făcu să-şi iasă din minţi.

- Bine, oricum nu mai contează, nu-mi pasă dacă vei umple întreg oraşul!

- Ce să fac? Con continua să-şi păstreze calmul.

- Să strigi în gura mare că sunt o virgină de douăzeci şi opt de ani!

Vernei nu-i mai păsa; acest bărbat putea să se urce pe acoperiş şi să strige de acolo. Cel puţin după ce o va face nu va mai avea această incredibilă putere asupra ei.

- Şi chiar aşa este? Bărbatul ridică din sprâncene a uimire şi luă un aer surprins. Ei, închipuie-ţi, mai există aşa ceva! Dar ce te face să crezi că aş vrea să spun acest secret tuturor? N-ar mai fi un secret atunci, nu?

- Mai este oare un secret? strigă ea cu lacrimi în ochi.

în aceeaşi postură, cu o sprânceană ridicată, el o studie câteva clipe, apoi spuse:

- Dar asta nu este un răspuns la întrebarea mea. Apoi o examină din nou, aşa cum făcuse la restaurant. Si dacă ai fi? Este o problemă de alegere, nu de altceva. îţi este ruşine de asta, sau care ar fi problema?

- Sigur că nu-mi este ruşine! exclamă ea, numai că nu vreau să fiu considerată o ciudată din acest motiv.

- Dar eu nu te consider ciudată! De ce aş face-o?

- Sunt sigură că aşa gândeşti... toţi bărbaţii gândesc aşa...

Verna se opri brusc, pentru că el întinse mâna şi o prinse
de încheietura mâinii, pentru a o face să se liniştească. Citi în ochii lui un foc pe care nu-l putea descifra, vedea cum maxilarul puternic îi tremură uşor.

- Hai să lămurim acest lucru chiar acum; eu nu sunt toţi bărbaţii! Sunt eu! Si aş fi mai fericit dacă

m-ai judeca după propriile mele acţiuni şi nu după ale altora. Eu nu te-am considerat o ciudată.

Con o eliberă brusc şi ea se împiedică, aproape să cadă.

- într-un fel, este cam acelaşi lucru, murmură ea amintindu-şi vorbele lui: prea rară pentru mine.

Brusc, Verna simţi că a obosit-o acest joc, a obosit să mai pretindă că este într-un fel anume. Se opri deodată, conştientă că ajunseseră la răscrucea de unde începea să urce drumul spre casa ei.

- Uite ce aş vrea! Să nu mai jucăm acest joc penibil! Eu ştiu, iar tu ştii la fel de bine că eşti bărbatul de pe plajă şi amândoi ştim că nu i-am spus domnului Williamson tot ce s-a întâmplat, aşa că nu mai face pe inocentul.

Spre uimirea ei, Con Bradley începu să râdă în hohote.

- O, dar acest joc devine tot mai interesant. Spune-mi, Verna, ce s-a întâmplat în acea mică plimbare matinală?

- Ştii prea bine ce s-a întâmplat! ripostă ea.

- Foarte bine, în acest caz nu vei avea probleme să-mi spui versiunea ta. Există două feţe

ale acestei povestiri, după cum prea bine ştii. Şi mă întreb de ce eşti aşa de sigură că eu sunt tipul pe care ai vrut să-l furi de pantaloni. îmi amintesc perfect că i-ai spus lui Reg că nu i-ai văzut chipul şi că nu l-ai recunoaşte.

- Te rog, Con...sper că nu te aştepţi să înghit povestea ta despre o fată pe care ai întâlnit-o, care avea un câine, Sheba. Poate sunt inocentă, dar nu şi naivă. Toată seara ai făcut aluzie la această întâlnire.

- Mi se pare că aşa vorbeşte o conştiinţă încărcată, spuse el calm. Şi încă nu mi-ai spus de ce mă fac vinovat.

- Bineînţeles că n-o voi face! exclamă Verna, care începuse să se îndoiască de ceea ce afirmase înainte. Oare fusese doar în imaginaţia ei implicarea lui Con Bradley? Dacă tu ai fost, ştii prea bine ce s-a întâmplat, iar dacă nu este aşa, nu te priveşte.

- Eu aş spune că este problema mea, dacă vrei să mă acuzi, o opri el luând-o de braţ pentru a o conduce pe cărăruie. Păstră tăcerea o vreme, până când ajunseră aproape de casa Vernei.

Văzându-i, Sheba, un câine negru, sări pe gard

ca mingea, dând din coadă.

- Iar ea este faimoasa Sheba, câine de pază şi hoaţă de pantaloni. Con începu să râdă văzând-o cum se bucură. Apoi deschise poarta, o conduse pe Verna.

- Vino să te vedem, murmură el, iar Sheba se apropie cuminte de el, culcându-se pe spate pentru a fi mângâiată pe burtă.

Reacţia Shebei avu darul s-o supere şi mai mult pe Verna, mai ales când o compară cu felul în care se purta cu alte persoane.

Ar fi vrut ca Sheba să-l atace pe Con Bradley, de fapt s-o secondeze pe ea, dar câinele, dimpotrivă, era vrăjit de el.

- La naiba cu tine, Sheba, se presupune că ar fi trebuit să-l muşti de picior, nu să te guduri la picioarele lui!

Sheba ridică privirea spre ea, dar nu reacţionă la atenţionarea ei, ci continuă să se gudure la picioarele lui Con.

- Este bine să văd că mă place cineva în casa asta. Presupun că nu mă inviţi să rămân.

Verna îl privi la fel de supărată, simţindu-se trădată. La naiba cu Sheba! La naiba cu Con

Bradley, mai ales. Se simţea trădată... fără să vrea, compară felul cum se simţea acum cu ceea ce simţise la Melbourne, când un hoţ îi intrase în apartament şi vandalizase ce nu putuse să fure.

- Te-am adus acasă în siguranţă, aşa că pot să plec. Noapte bună, fată frumoasă.

Con nu recunoscuse că fusese bărbatul de pe plajă, se gândi ea după ce făcuse duş şi se urcase în pat. Dar el fusese, indiferent cât şi-ar fi dorit ea să nu fie aşa.

Capitolul 3

Dimineaţa, Verna a fost mult prea ocupată ca să se mai gândească la Con Bradley. începu ziua cu o uşoară durere de cap, dar aceasta dispăru sub presiunea zilei. Pe la amiază avea totul gata, în afară de paginile lui Con.

în general, era mulţumită de felul cum arăta această primă ediţie a ziarului, care conţinea mai multe informaţii, era mai bine structurată. în pagina a doua se afla fotografia noii echipe de la conducerea ziarului, cu toate că ea n-ar fi vrut să se expună astfel, preferând să fie cea care lucrează din umbră.

Cei doi jurnalişti tineri, Dave Burgess şi Jennifer Cox, se dovediseră deja talentaţi, iar Verna îi invită să ia masa împreună la un restaurant chinezesc.

Lăsă pe birou logoul rubricii lui Con despre restaurante.

La întoarcere, găsi plicul cu materialul lui Con, pe care el scrisese: "îmi place"!

După prima clipă de încântare, se trezi că este din nou supărată pe el, că n-o interesa părerea lui. Desfăcu plicul şi începu să citească.

Con era un artist al cuvântului. Dar Verna

trecu prin multe stări de furie, frustrare, oroare, disperare, când citi şi reciti articolul lui. Nici nu mai ştia unde se află, nici nu simţise că tot sângele i se scursese din faţă, că avea o paloare oribilă. Făcea abstracţie de cei doi tineri jurnalişti care o priveau şocaţi, neştiind ce a determinat această schimbare din acea editoare plăcută, simpatică.

Nu mai vedea decât cuvintele scrise de Con, cele care o prezentau drept "Dragonul editor al ziarului", o apariţie care scotea flăcări pe nas.

Reciti materialul a treia oară, înfiorându-se când citi cum reuşise Con Bradley să strecoare aprecieri la adresa restaurantului Don Pancho, unde se bucurase de mâncarea foarte gustoasă chiar şi în prezenţa dragonului editor al ziarului. închise ochii după a treia lectură a materialului, de parcă ar fi putut schimba ceva. Strânse din pumni vrând să mototolească hârtia, apoi o aruncă dezgustată, închise ochii, până reuşi să se controleze, apoi smulse copia şi ieşi din încăpere.

Reg Williamson îşi ridică privirea nedumerit când văzu cum dă buzna în biroul lui, apoi îi aruncă dezgustată articolul pe birou.

- Nu public aşa ceva în ziarul meu, strigă. Nu, nu, nu! Nu-mi pasă dacă mă concediezi, demisionez eu înainte!

- Stai puţin, nu te ambala, îi spuse Reg. Ce este asta?

- Articolul despre restaurante pe care marele tău prieten, Con Bradley, îşi imaginează că o să-l introduc în numărul de săptămâna asta.

Verna străbătea biroul cu paşi mari, cu mâinile în păr, într-un gest de mânie şi de frustrare, când Reg spuse:

- Stai jos, Verna. Lasă-mi un minut să-l citesc şi abia pe urmă începi să ţipi.

Verna se aşeză pe marginea unui fotoliu şi-l lăsă să citească. îl fixa cu privirea vrând parcă să-i influenţeze atitudinea faţă de ziar.

Si parcă pentru a-i accentua disperarea, văzu cum ridică amuzat din sprâncene, apoi cum începe să râdă din tot sufletul. Curând, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- O, e minunat.... e superb! Cred că vom atrage reclamele tuturor restaurantelor, dacă scrie aşa!

- Dar eu... noi... doar nu te aştepţi să public aşa ceva?

Williamson o privi cu chipul uluit.

- Sigur că da, este un articol fantastic.

Se va discuta toată săptămâna numai despre el.

- Dar...

- Haide, Verna, sper că nu iei nimic personal. Unde-ţi este simţul umorului, draga mea? Recunosc că te vizează direct, dar până şi tu trebuie să recunoşti că este teribil de amuzant.

- Eu nu admit aşa ceva, ripostă ea furioasă.

- Eşti puţin supărată acum, dar mâine vei vedea altfel lucrurile. Doar nu te aştepţi ca cei care-l citesc să nu înţeleagă că este o glumă, mai ales cu acea fotografie minunată a ta de la pagina doi. Dar nu înţeleg cum ai ajuns aşa de departe, dacă n-ai simţul umorului? Sau eşti exagerat de sensibilă?

- Nu sunt exagerat de sensibilă, sunt dezgustată. Bine, să zicem că săptămâna asta cu fotografia mea reuşesc să anihilez glumele stupide ale lui Con Bradley, dar n-o să-mi public fotografia în fiecare număr!

- Sunt sigur că nici el nu intenţionează să te satirizeze în fiecare număr! zise Reg Williamson,

calm. De ce nu te duci acum să te ocupi de aranjarea articolului în pagină? Sunt destul de ocupat şi nu mai am timp de discuţii.

-Asta înseamnă că insişti să-l public?

- Te sfătuiesc să-l foloseşti, spuse Reg pe un ton rece, pentru că este foarte bine scris. Sunt sigur că şi tu realizezi asta imediat ce laşi supărarea la o parte şi vezi lucrurile cu profesionalism.

Uimită de tonul imperativ cu care Reg îi cerea să publice articolul lui Con, luă copia şi părăsi încăperea, rostind cuvinte nu prea ortodoxe la adresa lui Con Bradley.

Se simţi şi mai frustrată când, citind cu atenţie articolul, constată că se conformase perfect standardelor impuse de ea şi n-avea nici măcar un cuvânt de schimbat! Era atât de dezgustată când termină aşezarea în pagină încât se gândi chiar să schimbe logoul; apoi realiză că autorul articolului va înţelege starea ei şi se va bucura. Astfel că lăsă logoul aşa cum era şi trimise numărul la tipar.

Apoi, sub pretextul unei dureri puternice de cap se duse să bea o cafea, ca să-şi recapete tonusul.

După-amiază, ziarul era deja la tipar.

Pe drumul spre parcare, i se păru că aude chicotele celor de la tipografie.

- Vă distrează, nu? Vi se pare hilar? li se adresă celor doi tineri tipografi.

Jennifer, care se afla în tipografie, fu singura care îndrăzni să-i răspundă.

- Asta cam aşa este!

Cei doi tineri lăsaseră ochii în jos şi atitudinea lor o mai îmbună.

- Poate este, le spuse, dar când o să pun mâna pe Con Bradley nu se va mai considera nici inteligent, nici hazliu.

Dar nu avu şansa să facă asta cu Con Bradley pentru că n-o sună, nici nu veni la birou. Ceea ce pe Verna n-o surprinse.

Si nici nu trebuia să-l vadă ca să ştie că există. Oriunde intra, era întâmpinată de un cor de râsete şi observaţii la adresa "Editoarei Dragon". Stia că dacă va lăsa să se vadă că este furioasă, această imagine o va urmări pretutindeni, aşa că se prefăcu amuzată de articolul lui Con. Cu toate acestea, pe la sfârşitul zilei nu mai avea chef nici măcar de atât.

A doua zi era joi şi ceea ce era mai rău trecuse, iar ea se mai calmase, ba chiar acceptă invitaţia directorului de publicitate Garry Fisher la masă.

Garry era un tânăr ascetic, înalt, care arăta ca un şcolar studios; cu toate acestea, era foarte apreciat în munca sa.

Garry o prezentă proprietarului restaurantului şi soţiei acestuia, dar când le spuse cine este de fapt, proprietarul începu să râdă:

- A, este Editoarea Dragon!

A fost şi mai rău când au început să comande mâncarea. Un grup de doamne trecute de prima tinereţe discuta vesel în salonul restaurantului, până când una din ele le şopti ceva celorlalte, scoţând articolul din ziar. Doamnele, care nu mai aveau auzul fin, vorbeau destul de tare, iar una din ele conchise:

- Dar nu arată deloc a dragon!

Mândria o opri pe Verna să se ridice şi să părăsească restaurantul.

Garry îi spuse:

- Iubito, dacă rezişti, până săptămâna viitoare vei avea clubul tău de admiratoare, iar toate restaurantele vor veni la mine pentru publicitate.

- Eu n-aş paria pe asta, pentru că nu mă voi mai afla niciodată în acelaşi restaurant cu Con Bradley!

- Nu fi atât de revoltată, Verna! De ce nu recunoşti că el a făcut ca ziarul să aibă un tiraj aşa de mare, că se vorbeşte doar despre asta în tot oraşul, iar tu beneficiezi din plin! Dacă aş fi în locul tău, i-aş fi oferit o cină pe săptămână.

- Eu nu consider că trebuie să mă fac de râs doar ca să se vândă ziarul. Si aş prefera să mor de foame decât să-i mai dau ocazia să mă transforme în subiectul preferat al oraşului.

Curând li se aduse mâncarea, şi după primele înghiţituri Verna observă că toată lumea din restaurant o privea.

- Ce vor toţi oamenii aceştia? Să dau din coadă ca un câine, sau ce? îl întrebă pe Garry.

- Probabil că oamenii au tendinţa să creadă exact ce li se spune în ziar. Poate dacă ţi-aş pune farfuria pe podea...

Verna îl privi glacial şi lui Garry îi îngheţă zâmbetul pe buze şi nu-şi încheie fraza.

- îmi pare rău, cred că am sărit calul. Ai vrea să plecăm?

- Nu, voi sta şi voi înfrunta pe toată lumea, dând dovadă de cele mai bune maniere. La naiba cu cei care râd de mine!

- Bravo! Eşti o tipă teribilă! Nu te lăsa doborâtă de răutăţile oamenilor!

Verna se strădui să pară destinsă şi chiar reuşi, dar spre sfârşitul mesei scăpă furculiţa pe jos, apoi vărsă vinul pe rochia albă cu care era îmbrăcată.

Douăzeci de minute mai târziu, cu ochii umflaţi de plâns, se întorcea la lucru.

Si munci cu înverşunare tot restul săptămânii, transformând în realitate denumirea de dragon editor, atribuită de Con Bradley.

După weekend reveni mai bine dispusă la serviciu, zâmbindu-le tuturor; asta până la prânz când întorcându-se de la masă o găsi pe Jennifer la biroul ei, cu un aer cam răvăşit.

- A fost domnul Bradley aici şi ţi-a lăsat un bilet. Nu ştiu de ce-l urăşti atât de tare. Este un bărbat foarte atrăgător.

- Când o să fii de vârsta mea, o să înţelegi că felul în care arată un bărbat nu contează foarte mult. Luă biletul, care scria:

"Am sperat să te pot invita la masă, dar plecasei deja."

Verna nu mai citi, ci aruncă biletul la coş.

“Aş fi preferat să mor de foame, sau să-ţi otrăvesc supa".... bodogăni furioasă, apoi desfăcu plicul în care se afla materialul lui Con. După câteva secunde, exclama:

- Nemernicul! Nemernicul!

Conţinutul articolului era destinat restaurantului în care luase masa cu Garry. Con insistase asupra gafelor pe care le făcuse în timpul mesei, referindu-se la friptura care-i sărise din farfurie, la vinul vărsat pe rochie.

Jennifer, care citi articolul, izbucni în râs.

- O să plătească pentru asta! izbucni Verna. Ticălosul! Ar fi trebuit...

- Nu face nimic împotriva lui, o întrerupse Garry, ne-a triplat publicitatea! Va trebui să mai adaugi pagini la ziar!

- Glumeşti, cred! îl opri Verna.

- Nu glumesc niciodată când este vorba de bani!

în acea seară o duse pe Sheba la plimbare pe faleză, evitând zonele unde ar fi putut să-l

întâlnească pe Con Bradley. Dar apoi îşi spuse că nu este cazul să se ferească de el.

- Nu este de-ajuns că mă face de râs în propriul ziar, acum trebuie să ocolesc şi plaja unde merge el! Sper să te găsesc aici, Con Bradley, zise Verna cu voce tare. Pentru că n-o să-ţi fur doar pantalonii, ci tot ce ai putea folosi ca să te acoperi. Iar dacă mai îndrăzneşti să ieşi din apă, o să arunc cu pietre!

Când ajunse în locul cunoscut era deja nervoasă, iar Sheba la fel; cu toate acestea, se enervase degeaba, pentru că plaja era goală. Nu rămase prea mult timp după ce făcu baie şi se întoarse acasă, unde făcu duş, o pieptănă pe Sheba, apoi, după ce se schimbă cu alt şort, avu senzaţia că era urmărită de o pereche de ochi. Se întoarse la bucătărie şi deschise brusc uşa.

- Ce naiba faci aici? spuse cu o voce autoritară.

Con Bradley se aplecă s-o mângâie pe Sheba, înainte de a-i răspunde.

- Bine că nu m-am autoinvitat la micul dejun, pentru că au luat foc ouăle puse la fiert, îi spuse cu acelaşi zâmbet de om sigur de sine.

Verna se repezi la bucătărie, unde apa se

evaporase, şi încercă să ia de pe foc ibricul.

- Ar fi poate mai indicat să stingi focul, îi spuse el calm.

Verna ridică ibricul şi se întoarse spre el cu intenţia de a-l
lovi. Numai că el o prinse de mână.

- Uşor, uşor, îi spuse scuturând din cap. Gândeşte doar la cât vei avea de strâns! Acum, aşază-te te rog, continuă el. Nu este un mod prea plăcut de a întâmpina un bărbat care vine să te invite la o plimbare. Dar văd că ai reuşit să te calmezi!

- Ce cauţi aici? pretinse Verna. De unde ştii unde locuiesc?

El ridică din umeri.

- Te-am zărit pe plajă şi te-am urmărit până acasă. Ce căutai acolo? Să mai vezi un bărbat gol, sau să-i furi pantalonii? Dar să lăsăm asta; cât îţi ia să te pregăteşti de plecare?

- Du-te naibii!

- Numai dacă ne putem întoarce mâine dimineaţă. Am nişte rubrici de scris.

- Bănuiesc că pentru asta mă inviţi, să mai aduni material de lucru. Ce se întâmplă,

imaginaţia a început să-ţi joace feste?

Con o întoarse cu faţa spre el.

-Verna, sper că n-ai luat gluma cu Dragonul editor ca pe un afront?

Observând că pe faţă îi apăruse din nou acel rânjet sarcastic, îşi adună puterile şi-l izbi cu forţă peste faţă. Impactul îl făcu să se lovească de frigider.

Con îşi duse mâna la maxilarul dureros, unde urmele palmei ei rămăseseră întipărite.

Verna îi înfruntă privirea, aşteptându-se la o lovitură din partea lui, dar după ce aceasta nu veni, îşi continuă diatriba:

- Cum ai vrea să interpretez dacă nu personal? Nu te-ai gândit că va râde tot oraşul de mine? Să nu îndrăzneşti să-mi spui că n-ai făcut-o deliberat, Con Bradley, pentru că nu te cred, chiar dacă juri pe o stivă de Biblii. Ti-ai propus să mă umileşti, dar nu vei scăpa de mine prea uşor, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face!

- Dar văd că nu ai pic de umor, zise Con cu calmul lui obişnuit, care o scoase şi mai tare din sărite.

- Simţul umorului? exclamă ea. O să-ţi arăt eu

simţul umorului! se ambală Verna şi mai tare, întorcându-se să pună mâna pe primul obiect care-i apărea în cale. Găsi o tigaie, lovi cu putere, dar era ca şi cum ar fi lovit într-un zid de piatră; o durea mâna cumplit de tare. Privirea îi alunecă spre cuţitul de pe masă şi abia atunci realiză că se pregătea de un atac serios. Dumnezeule! exclamă, speriată că l-ar fi putut lovi. Dar n-ar fi putut s-o facă.... Sau...? îşi ridică faţa spre el şi simţi un nod în gât. Sper că nu...

Con o privea, dar în ochii lui nu mai era acea pasiune cu care o privise la restaurant, sau pe plajă. Era o privire rece, tăioasă.

După câteva clipe, Con vorbi:

- Observ că ai luat totul în serios, şi foarte personal.

Con deschise uşa de perete şi se mai întoarse o dată s-o
privească.

- Dar ar fi trebuit să mă aştept la astfel de gesturi.

Apoi ieşi, porni spre plajă şi nu se mai uită înapoi.

Capitolul 4

îşi petrecu restul duminicii făcând curăţenie, încercând să-şi consume energia, evitând să se gândească la Con Bradley, lucru imposibil după cum se văzu în cele din urmă.

Gândul la atacul asupra lui Con Bradley o făcea să se simtă rău, iar rănile provocate de remarca lui finală erau păstrate deschise de conştiinţa ei vinovată. Faptul că poate meritase comentariul lui o făcea să se simtă şi mai rău, să fie supărată pe acest bărbat care-i afectase stima de sine.

Nu reuşi să doarmă toată noaptea iar luni dimineaţa, văzându-şi cearcănele negre, nu ştiu cum să le ascundă mai bine.

- Nu arăţi prea bine, fetiţo, îşi spuse privindu-se în oglindă şi gândindu-se că el dormise ca un prunc, fără nicio problemă. Era atât de calm şi de stăpân pe sine, încât nici măcar atacul declanşat de o femeie isterică nu-l scosese din această stare.

- într-o zi ca asta mi-aş fi dorit să mă fi măritat la şaisprezece ani, să las pe altul să-şi facă probleme în locul meu, îi spuse lui Jennifer, când plecară la masă. De fapt, Verna voia să evite altă întâlnire cu Con, care trebuia să-şi aducă

materialul.

Dacă mai aducea ceva scris, se gândi Verna în timpul mesei. Ar face bine dacă n-ar mai veni, şi astfel i-ar da o lecţie. Dar cunoscându-l, Verna ştia că nu va fi aşa.

Cu toate acestea, când se întoarse şi găsi plicul, fu uimită.

- A spus... ceva? îl întrebă pe Dave. Se aştepta ca tânărul să-i transmită un mesaj, dar n-a fost aşa.

Verna ridică plicul cu degetele tremurând şi-l privi câteva secunde înainte de a-l deschide. Luă cuţitul de tăiat hârtie, dar când îi simţi lama rece îşi aminti de ziua precedentă şi puse plicul şi cuţitul pe birou, simţind că stomacul îi va face probleme.

Clipi des, sub asaltul emoţiilor pe care nu le mai putea controla. Si când în cele din urmă rupse plicul şi începu să citească, rămase uimită.

Era ca şi cum Con Bradley ar fi lovit-o peste faţă. Rubrica lui nu făcea nicio referire la Dragonul editor ca de obicei. Era o simplă trecere în revistă a restaurantelor alese, fără pic de umor, fără nimic original.

Mesajul lui era clar: mi-ai spus că nu-ţi place stilul meu, ţi-am scris aşa cum mi-ai cerut.

Verna realiză că era exact ceea ce merita. Con avea dreptate; ea luase lucrurile prea în serios. Se comportase cu egoism juvenil, care începuse brusc să-i displacă.

Era foarte important pentru ea ca acest scriitor s-o considere profesionistă.

- Con are dreptate, îşi spuse. Merit tot ce mi-a făcut şi poate mai mult.

Jennifer, care o auzi vorbind singură şi mai ales că roşeşte, o privi ciudat.

Verna luă articolul lui Con şi-l reciti, realizând că nu putea...nu îndrăznea să-l folosească. Nu era bine nici pentru restaurante, pentru că descrierea meniului nu mai avea strălucirea articolelor precedente scrise de Con. îl lăsă pe birou tulburată, ştiind că va trebui să-i ceară să-l rescrie.

Să-i ceară? Va trebui să facă ceva mai mult, să-l implore, poate. Gândul că trebuia să-l implore pe Con Bradley îi făcu pielea de găină. Ea greşise. încercă să se pună în locul lui Con Bradley. Chiar dacă îl va implora, tot n-ar fi de-ajuns.

îi trebuiră cincisprezece minute înainte de a avea curajul să ridice receptorul şi să formeze numărul lui. Si nici când telefonul începu să sune la celălalt capăt, nu ştia ce ar fi bine să-i spună lui Con.

Apariţia lui Jennifer o făcu să trântească telefonul, speriată. Nu putea vorbi cu el, dacă mai era cineva în încăpere.

O rugă pe Jennifer să-i cumpere cafea; aceasta o privi ciudat, pentru că abia se întorseseră de la masă unde băuseră cafea, dar plecă să cumpere, aşa cum îi ceruse.

Imediat ce rămase singură, Verna luă din nou receptorul.

îl va implora. Inima începu să-i bată tot mai tare când telefonul începu să sune. O dată, de două ori, de trei ori; nu mai rezistă. Lăsă jos receptorul şi răsuflă uşurată.

Brusc, îi veni o idee, pe care la început o respinse. Dar pe măsură ce treceau minutele ridicolul ideii păli la gândul că ar putea funcţiona. Cel puţin pentru săptămâna respectivă.

îşi scoase fişierele ei, puse în locul lor primele două rubrici ale lui Con şi le citi cu multă

seriozitate, cu un ochi profesionist, ignorând reacţiile personale pe care le avusese la prima lectură.

Apoi introduse hârtia în maşina de scris şi se apucă de lucru, descoperind treptat că-i făcea chiar plăcere.

Când se întoarse Jennifer cu cafeaua, Verna o bău cu mintea ocupată să rescrie rubrica lui Con în stilul lui atât de special.

îi luă toată după-amiaza ca să folosească faptele şi elementele specifice din articolul lui original, ţesând în articol portretul unei editoare dragon, mai înspăimântătoare decât cea creată de el.

La prima citire, se îngrozi.

A doua încercare a fost mai reuşită, dar nu putea să se ridice la măsura talentului lui.

Doar când avu ideea să scrie rubrica sub numele de "Editoarea Dragon", abia atunci lucrurile începură să meargă.

începu prin a-şi cere scuze pentru că arsese degetele autorului rubricii de prezentare a restaurantelor, care-i furase fileurile de broască testoasă din dulap. Astfel, el n-a mai putut să

revizuiască articolul despre vizita la Il Gambero, şi ea a trebuit să scrie în numele lui.

Si a făcut-o. S-a prezentat drept o cârcotaşă plină de secrete, de uneltiri şi de cleveteli, iar pe Con drept un flăcău inocent, grăsun, intimidat de prezenţa ei. Ea i-a furat pantalonii, i-a luat banii din portmoneu şi i-a făcut multe alte mizerii.

A prezentat deliciile din scoici cu care au fost serviţi şi a adăugat comentariile făcute de Con despre vinuri.

După ce a terminat de scris, a încercat să vadă totul cu ochii cititorului, dar nu reuşea să fie obiectivă, astfel că i-a pasat articolul lui Jennifer, aşteptând părerea acesteia.

Pentru Jennifer era clar că se petrecea ceva ciudat, dar a citit articolul cu oarecare detaşare, chicotind la unele rânduri mai hazlii.

Verna a observat cu strângere de inimă că Jennifer nu s-a distrat aşa cum făcuse cu rubrica lui Con, dar acest sentiment s-a risipit când i-a auzit comentariile.

- Chiar că i-ai făcut-o, spuse Jennifer. Cu toate acestea, este evident că-ţi ceri scuze.

- Nu poate fi chiar aşa de clar!

- Pentru mine, este. Si pentru el.

Verna oftă.

- Voi avea probleme, dacă nu le va accepta.

Chiar atunci intră Dave, care revenise de pe teren şi discuţia lor se termină. Verna se întoarse la paginile ei şi nici nu ştiu când veni ora cinci.

A doua zi munci la fel de mult, dar găsi câteva minute să mai adauge ceva la scuzele atât de disimulate. Mai desenă şi un dragon care scotea fum pe nări spre un bărbat mic de statură, care o lua la fugă. Femeia Dragon purta o fundă legată în vârful capului şi făcu toate aranjamentele ca s-o poată introduce deasupra rubricii lui Con.

Când termină, răsuflă uşurată.

De bucurie că scăpase, îl invită pe Dave la o bere, dar acesta avea o întâlnire, aşa că o lăsă doar cu Jennifer.

Berea rece a fost un balsam după orele petrecute în birou şi Verna simţi că pentru prima oară de la întâlnirea cu Con Bradley începe să se destindă.

Jennifer era o tânără plăcută, isteaţă, care dovedea adesea multă maturitate pentru vârsta ei. Dar nu va putea să aibă candoarea ei, mai ales

când îi spuse:

- Mă bucur că te împaci cu Con Bradley. Chiar ai făcut ceva teribil de rău de ai reuşit să-l superi?

Verna era incapabilă să scoată o vorbă, fără a găsi ceva credibil de spus; cu toate acestea, nu putea să nu-i răspundă lui Jennifer.

- Păi... cred că am făcut ceva, zise în cele din urmă, sperând că aceasta va avea amabilitatea de a lăsa lucrurile aşa cum erau.

- Nu vrei să-mi spui, nu?

Verna scutură din cap, zâmbind.

- Este ceva... personal.

- Si de ce atunci aceste scuze publice? Nu-ţi mai vorbeşte deloc?

Cât adevăr! Si cât era de dificil să-i răspundă în câteva cuvinte.

- M-am gândit că aşa va fi mai uşor, încercă Verna.

- Sper să fiu mai isteaţă când mă voi îndrăgosti, o auzi pe Jennifer, iar Verna respiră convulsiv, luată prin surprindere.

- Dar nu sunt îndrăgostită, este ridicol ce spui, Jennifer!

- Bine, zise tânăra, indiferentă. Cât e ceasul?

Nu vreau să întârzii la ceai. Se ridică şi plecă, lăsând-o cu berea neterminată şi cu multe gânduri care-i traversau mintea.

Nu putea fi îndrăgostită de Con Bradley!

Se gândi mult la el şi realiză treptat că era chiar aşa, se îndrăgostise de acest bărbat, sau mă rog, era pe punctul de a se îndrăgosti de el.

Rămase fixând lichidul gălbui din pahar şi încercă să-şi analizeze sentimentele. în mod sigur scuzele ei scrise cu multă grijă nu fuseseră decât o încercare de a-i transmite lui Con că avusese dreptate. Dar nu putea nega că o deranja dezaprobarea lui pentru atitudinea ei profesională.

Ceea ce o durea cel mai tare, era faptul că se simţea condamnată ca femeie.

Se gândi la toate acestea pe drumul spre casă şi mai apoi toată noaptea, când nu putu să doarmă şi se răsuci de zeci de ori în pat.

Dimineaţa era foarte obosită şi lipsită de chef.

Nu ştia cum va reacţiona la intervenţiile ei în rubrica ţinută de el, dar o îngrijora foarte tare că realiza că-l iubea şi că asta nu-i va aduce nimic bun. în treacăt, luă copia ei şi aruncă o privire

grăbită pe rubrica modificată, răsuflând uşurată că nu se strecurase nicio greşeală.

în timpul zilei acceptă glumele făcute de personalul ziarului, ba chiar le răspunse cu veselie. Nu-i păsa de credeau ceilalţi, ci doar de reacţia lui Con şi de fiecare dată când suna telefonul se pregătea pentru comentarii.

Dar Con n-o sună în ziua aceea şi nici în cele care urmară. Si deşi rămase acasă în weekend sperând că va apărea, Con o lăsă să aştepte în zadar.

Lunea următoare, Verna era cu nervii la pământ. Lăsase spaţiu pentru rubrica lui, dar nu era sigură dacă va mai primi ceva de la el şi realiză cu disperare că nu va mai avea cum să facă singură rubrica, decât dacă ieşea în seara aceea la restaurant, ca să culeagă informaţiile necesare.

Pe la prânz, realiză că nu mai avea nervii necesari să stea la birou să aştepte articolul de la Con, de care avea o nevoie disperată. Nu putea da ochii cu el, nu mai suporta acea privire care o făcea să-i tremure genunchii şi să simtă nevoia de a i se arunca în braţe.

La douăsprezee fără un sfert, plecă din birou să mănânce într-o cafenea din apropiere. Dar nu putu să mănânce şi preferă o bere rece în timp ce în gând întrevedea tot felul de situaţii, care de care mai jenante. Cea mai puţin jenantă ar fi fost să nu-i aducă niciun articol. Cel puţin, ar fi avut o scuză în faţa lui Reg Williamson şi a lui Garry Fisher. Nici lor nu le-ar conveni, dar asta ar uşura situaţia ei pe moment.

Oricum va trebui să-i explice lui Reg că din vina ei Con renunţase la colaborare, dar va înfrunta realitatea când va fi cazul. Dar nimic! Până când Con va aduce alt articol, nu ştia cum va proceda. Nu mai avea puterea de a-l rescrie.

- Poţi să te întorci la birou de-acum, a plecat deja, auzi vocea lui Jennifer, care o privea amuzată. Nu mi-a spus nimic, adăugă Jennifer, dar părea... mulţumit de sine.

Verna nu scoase o vorbă pe drumul de întoarcere spre birou. Nu voia decât să vadă ce scrisese Con, deşi se aştepta să mai vadă vreo minune. Jennifer urmări cum Verna se aşază la birou şi deschide plicul lăsat de Con Bradley. După ce termină de citit, puse materialul pe birou,

apoi îl luă brusc şi-l mai citi o dată. Nu putea să creadă.

Era un atac vehement la adresa Dragonului Editor.

Verna răsuflă uşurată. Scuzele ei publice fuseseră acceptate. Dar ce trebuia să înţeleagă din faptul că o evitase?

Nimic!

Primul şi cel mai important pas fusese făcut, iar faptul că el acceptase articolul era de-ajuns.

Dacă va reuşi să-i citească articolele în lunile următoare ştiind că el îi acceptase scuzele, îi ajungea.

Dar în timp ce se putea scuza în scris pentru atitudinea ei faţă de scrisul lui, nu putea folosi hârtia pentru a face acelaşi lucru despre asaltul ei asupra trupului lui.

- Pot să citesc ce-a scris? o întrebă Jennifer cu prudenţă.

- O să-ţi placă asta, îi spuse Verna. Dragonul Editor loveşte din nou şi se răzbună!

în timp ce Jennifer se delecta citind, Verna se mulţumi să mototolească plicul şi să-l arunce, mulţumind stelei sale norocoase pentru impulsul

care o făcuse să se uite în plic. Pentru că acolo nu fusese doar articolul, ci şi o altă bucată de hârtie.

Era caricatura ei de săptămâna trecută, dar dacă acolo bărbatul mic şi slab fugea mâncând pământul, aici era cu mâinile încleştate în gâtul Dragonului Editor, pe care apoi o săruta în imaginea următoare.

Verna roşi de plăcere privind caricatura. Poate în cele din urmă Con îi va accepta scuzele, sau îi transmitea un alt mesaj? Scutură din cap, imaginându-şi ce-şi dorea cel mai mult: ca el să n-o urască.

Văzând caricatura lui Con şi articolul, Jennifer începu să râdă;

- N-aţi găsit altă cale să fiţi împreună? începe să sune ca o poveste de dragoste electronică!

Veselia Vernei dură două zile, dar când a treia zi observă că nu mai primeşte nimic de la el, recăzu în acea stare de aşteptare, de neîmplinire. Poate Con aştepta să vadă dacă ea va publica acea caricatură. Poate era ocupat, avea altceva de scris. Dar joi, speranţele începură să i se năruiască. în weekend trecu printr-o gamă largă de emoţii, supărată pe sine, supărată pe el, în cele

din urmă frustrată. Se duse pe plajă în locul unde se cunoscuseră, dar în zadar.

Luni îşi spuse că n-avea de ales, că trebuia să-l aştepte să-i aducă materialul pentru săptămâna aceea. Dar pe măsură ce se apropia ora, i se părea o misiune imposibilă. Nu se mai simţea frustrată, nici supărată, aşa cum fusese tot weekendul când străbătuse plaja, ci doar încordată. Timpul i se părea că trece prea încet, nu putea să lucreze; era douăsprezece şi cinci minute. Probabil stătuse ceasul; nu, nu era aşa, se făcu douăsprezce şi zece minute, iar el nu mai venea. Pe la douăsprezece şi jumătate, nu mai putea suporta liniştea care devenise apăsătoare, pentru că toţi ceilalţi plecaseră la masă.

îşi luă poşeta, mai privi o dată în jur, apoi spe uşă. Deschise, ieşi, vru să închidă uşa şi văzu o pereche de pantofi sport...

Când îşi ridică privirea, văzu pantalonii albi, tricoul care-i punea în evidenţă pieptul lat, în cele din urmă acei ochi albaştri care o priveau cumva...greu de spus cum.

- Cam târziu să te duci la masă, nu? auzi acel glas drag, care-i răsunase de mii de ori în urechi.

Iar aici poate intra oricine, după cum observ.

- Nu chiar. Jennifer ar fi trebuit să...

Verna simţi că nu-şi găseşte cuvintele potrivite, dar Con îi întinse plicul.

Degetele li se atinseră, iar Verna îşi trase speriară mâna, simţindu-şi degetele ca arse de atingerea lui. în această mişcare, plicul căzu pe podea, iar el se aplecă să-l ridice.

- Să mai încercăm o dată? rosti Con, privind-o lung, iar ea simţi că fiecare nerv al trupului ei reacţionează sub privirile lui.

Luă precipitată plicul şi-l aşeză pe birou apoi se întoarse cu faţa spre el, sperând să nu observe că tremura.

- Mulţumesc, spuse, apoi murmură: chiar trebuie să plec. Con nu se mişcă din uşă.

- Nu citeşti materialul? o întrebă, foarte calm.

- O să-l citesc când mă întorc. Acum, trebuie să plec.

- Unde te duci? o întrebă el sesizând că găsea o scuză ca să scape de el.

- La ... coafor, îi răspunse în grabă ducându-şi mâna spre cap. Trebuie să mă tund, după cum vezi părul este prea lung pentru căldura asta.

- Verna, ai putea face ceva mai bun!

- Ce vrei să spui? zise ea deşi ştia prea bine ce semnificaţie aveau vorbele lui, dar nu voia s-o admită. Nu voia decât să scape de privirea lui iscoditoare, înainte de a spune ceva care lui să i se pară stupid.

- Verna, nu te duci la coafor şi ştii asta la fel de bine ca mine. De ce nu recunoşti că te temi să fii singură cu mine, chiar în propriul tău birou?

- Nu mă tem de tine, minţi ea. De ce ar fi aşa?

Con ridică din umeri.

- Nu ştiu. De ce ţi-ar fi teamă? Doar nu te-aş pune să-ţi ceri scuze personal.

- Pentru ce să-mi cer scuze? Verna încercă să pară indignată.

- Pentru că mi-ai rescris articolul, printre altele, deşi trebuie să recunosc că ai făcut o treabă splendidă. Făcu o pauză aşteptând reacţia ei, dar Verna se mulţumi să spună doar: mulţumesc.

- Si ar mai fi problema acelei invitaţii la cină ... sau ai uitat?

Cum să fi uitat?

- Nu, n-am uitat, şi-mi pare rău.

- Foarte bine, pentru că nici eu n-am uitat-o, spuse el cu un aer sumbru. Ce crezi, Verna, meriţi să fii iertată? o întrebă ridicând din sprâncene, un gest pe care i-l ştia prea bine.

- Probabil nu, murmură ea.

- Ce-ai spus? întrebă Con, care nu înţelesese răspunsul ei.

-Am spus că probabil nu merit, răspunse ea, mai tare de data asta.

-Verna, chiar aveai intenţia să mă ciopârţeşti cu acel cuţit?

- Nu, sigur că nu! Am pus mâna pe primul lucru care mi-a ieşit în cale.... Verna nu mai putea continua, se vedea cu acel cuţit în mână, cu ochii ieşiţi din orbite şi i se părea că imaginea era înspăimântătoare.

- Bine că n-a fost vreun topor, nu?

- Aşa este, întări ea.

- La ce oră ai programare?

întrebarea o luă pe nepregătite, nici măcar nu ştia la ce întâlnire se referă.

- Ce programare? întrebă ea, apoi roşi, fâstâcindu-se.

- Mda, e clar... murmură Con, apoi adăugă:

păcat că trebuie să strângi părul acela superb într-o manieră lipsită de graţie. întinse mâna spre ea, dar Verna se retrase speriată.

- îmi pare rău pentru coaforul la care mergi, dacă ai astfel de reacţii. Dar acum spune-mi serios, doar nu vrei să-l tunzi?

- Ba da, dar nu astăzi.

Mă gândesc de mult s-o fac. Este greu să suporţi un păr lung pe căldura asta. Din acest motiv îl ridic în vârful capului, îmi lasă ceafa liberă.

Con se juca încet cu degetele în zulufii ei.

- Nu-l tăia ,Verna.

- O să-l tai dacă aşa hotărăsc, răspunse ea, uimită de duritatea răspunsului.

Mâna lui Con căzu imediat ce-i auzi răspunsul.

- Cum doreşti, dar s-ar putea să nu te mai iubesc, din acest motiv.

Verna îl privi lung.

- N-ar fi nicio pierdere dacă m-ai iubi numai pentru că am părul lung. Si cine ştie, poate ţi-aş plăcea mai mult cu părul scurt. Iar faptul că nu mi-ar mai fi aşa de cald, m-ar bine dispune.

- Stiu şi eu, Verna? Poate că dacă am lua

prânzul împreună am gândi altfel.

Verna începu să spună că nu putea lăsa biroul nesupravegheat, apoi realiză imediat că era o scuză neplauzibilă.

- Mi-ar plăcea, dar nu mai este timp; sunt multe de făcut lunea.

- Am înţeles aluzia, aşa că voi pleca, să poţi munci în continuare. Si întrucât mâine apare ziarul, cred că va trebui să te culci devreme. Aşa că vin să te iau la şase şi jumătate, ca să ai timp să-ţi hrăneşti animalul.

Si fără a mai aştepta ca ea să refuze, Con plecă.

Capitolul 5

Deşi Verna realiză că avertismentul lui Jennifer fusese făcut într-o doară, îi rămase în minte în timp ce făcu duş, apoi se pregăti pentru seara care urma.

Neştiind unde vor merge, era puţin încurcată în privinţa îmbrăcăminţii, dar faptul că nu era ahtiată după modă o ajută să se decidă repede.

- Mai bine să fiu mai îmbrăcată, îşi spuse ea, sub imperiul emoţiilor.

Acum, când ea şi Con îşi vorbeau din nou, gândul că va cina cu el i se părea mai puţin înspăimântător decât fusese cu şase ore în urmă. Verna realiză că acum era mai susceptibilă, după ce realizase că era îndrăgostită de acest scriitor înalt şi se temea că el va înţelege ce putere avea asupra ei.

O, cât îşi dorea să treacă peste această seară, fără niciun fel de ceartă. Si era ciudat că în proprii ei ochi Verna era convinsă că el o vedea ca pe o femeie cu care putea face orice, asupra căreia avea o puternică influenţă.

- Este doar vina ta, Sheba, murmură ea văzând câinele ciocolatiu care intrase în încăpere cu

veselia-i caracteristică. Dacă nu i-ai fi furat pantalonii, n-aş fi intrat în acest conflict, nu m-aş fi îndrăgostit de el.

Verna îşi aranja rochia roz cu care se îmbrăcase când auzi o bătaie în uşa de la bucătărie, ceea ce o făcu pe Sheba să latre.

- Nu ţi-ai găsit momentul, câine obraznic! strigă Verna, încercând să treacă de ea ca să deschidă uşa. Dar îşi imagină imediat reacţia pe care ar avea-o el dacă Sheba i-ar ieşi înainte.

- Ce ţi se pare aşa de hazliu? Este ceva legat de îmbrăcămintea mea? Con intrase şi aruncase o privire spre locul unde se aflau cuţitele. Sheba îl întâmpinase fără nicio reţinere, apoi după ce-l mirosise, începuse să se gudure la picioarele lui.

- N-aveai de gând să mă muşti, nu-i aşa fetiţo? îi spuse Con Shebei.

- Si eu sunt gata, îl anunţă Verna aruncându-i cel mai frumos zâmbet.

Văzând că el purta un costum safari se felicită pentru felul cum se îmbrăcase, dar aştepta şi acceptul lui.

Când mergeau înapoi spre Bundaberg, Verna îşi simţi privirea atrasă de luminile de pe

Hummock, singurul loc mai ridicat din apropierea Bundabergului. Realiză cu uimire că era prima oară când se îndrepta spre aceste locuri noaptea.

- Presupun că n-ai vizitat aceste locuri? auzi vocea lui Con.

- Nu n-am avut timpul necesar, răspunse ea.

Con începu să-i vorbească despre Hummock, aflat la trei sute şaisprezece picioare înălţime.

- Cândva, a fost un vulcan care erupea destul de des. Datorită lui, solul este atât de fertil. De deasupra Hummockului, într-o zi cu cer senin, se poate vedea golful Childers and Hervey, capul Burnett şi Bargara. Hummock este înconjurat de câmpuri de trestie de zahăr, iar perioada în care se dă foc trestiei este ceva sublim, neobişnuit. Pe vârful Hummock este monumentul comemorativ al aviatorului Bert Hinkler.

- O, dar te descurci foarte bine, după cum văd, spuse Verna râzând. Nu te-ai gândit să devii ghid turistic?

- Numai în zilele când sunt deprimat, spuse el cu un zâmbet forţat. Totuşi, trebuie să recunoşti că priveliştea este unică. Ne putem opri la întoarcere, dacă doreşti.

- Mi-ar plăcea, replică Verna cu interes.

- Poate te vei răzgândi dacă-ţi voi spune că este mai cunoscut ca un loc în care se aprind pasiunile. Dar te rog să nu reacţionezi violent, aşa cum eşti obişnuită. Apropo, ai cuţitul în poşetă? Cu mine poţi discuta oricând despre orice, cu condiţia să-ţi ţii mâinile în buzunare.

- Poate ar fi mai bine să încercăm să evităm contrazicerile, spuse Verna cu calm.

- Da, ar fi mai uşor, dar prea plictisitor. Si dacă te pot acuza de ceva, este faptul că nu mă plictisesc în prezenţa ta.

- Să înţeleg că este un fel de compliment? Sau nu? Nu vorbeai serios când spuneai că virginele sunt plictisitoare indiferent de vârstă?

- Tu ce crezi? o întrebă Con, care era foarte atent la drum.

- Cred că eviţi subiectul cu bună ştiinţă.

După cum se vedea nu va avea o seară liniştită şi plăcută în compania acestui bărbat.

- Iar eu consider că unii dezvoltă obsesii nesănătoase despre probleme care sunt numai ale lor, răspunse el calm. Tu ai adus subiectul în discuţie, nu eu; dacă ai chef de discuţii

contradictorii, nu vei avea cu cine să te cerţi.

Se lăsă tăcere, până ieşiră din oraş şi porniră spre structura de cărămidă masivă a turnului de apă. Con conducea cu multă atenţie, dar ea putea observa că era nervos după cum îşi încleşta maxilarele.

- Regret că am adus subiectul în discuţie.

- Foarte bine, răspunse Con. Te iert de data asta. Apoi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, începu să-i prezinte istoria Turnului de Apă. A fost ridicat în 1886, are o înălţime de 26 de metri reprezintă...

- Eşti uimitor! îl opri Verna râzând. Cred că nimic din ce spui nu este real, ci inventat de tine.

- Nu este adevărat! ripostă el pe jumătate râzând. Aşa este scris în toate pliantele turistice de pe aici. Iar eu sunt campion în colectarea informaţiilor din surse irelevante.

- Iar eu te consideram un maestru în amestecarea faptelor reale cu păcatul, sexul şi sadismul. După ce rosti acestea, realiză imediat că făcuse o greşeală, dar era prea târziu.

- Tocmai asta voiam, un alt fan dedicat, dar dacă nu te superi, n-aş vrea să discutăm acum

despre muncă. Ne ajunge ce avem peste zi.

Con intră într-o parcare de pe strada Bourbong, oprind în faţa unui restaurant numit Grădina cu Fazani.

- Abia aşteptam să ajung, mi s-a spus că au mâncare chinezească extraordinară. Con coborî şi-i deschise Vernei portiera. în restaurant, discutară despre meniu: Verna recunoscu că era novice în mâncarea chinezească.

- Mă las în mâinile tale în privinţa asta, spuse ea, când el comandă diferite feluri şi văzu beţele.

Nu ştiu să le folosesc, spuse ea jenată.

- Există o singură cale de a învăţa. Nu-ţi face probleme, n-o să te las să mori de foame.

- Sigur că nu, se aprinse Verna, numai că vei râde de mine în fiecare clipă.

Con ridică dintr-o sprânceană şi scutură afectat din cap.

- Se pare că ai o problemă, fată dragă, eşti obsedată că va râde cineva de tine. De aceea nu înţeleg cum ai ajuns să ai o cotaţie atât de mare în lumea jurnalistică, fiind total lipsită de umor. Sau n-ai umor doar când se fac glume pe seama ta?

- Nu sunt total lipsită de umor, numai că noi

suntem personalităţi conflictuale, asta este.

- O, te rog, nu da din nou vina pe mine, ripostă Con. Nu este vorba despre personalităţi conflictuale deloc, este complexul vinovăţiei. Asta este problema ta, Verna, te simţi vinovată pentru că mica ta corcitură mi-a furat pantalonii şi pentru că te gândeşti că ţin micul tău secret deasupra capului tău ca pe o sabie.

Verna nu-i răspunse şi-şi ţinu ochii plecaţi sperând că nu l-a auzit nimeni din restaurant.

- Hai, Verna, recunoaşte, o îndemnă el, iar Verna ridică privirea, întâlnind acea pereche de ochi albaştri care parcă îi ardea sufletul.

- Ce să recunosc?

Verna voia să câştige timp.

- Că te-ai înşelat când m-ai acuzat că ai avut probleme cu mine pe plajă; n-am fost eu acela!

- Până acum n-ai negat, replică Verna.

- Dar nici n-am recunoscut. Mai ales pentru că nu mi-ai spus ce-mi reproşezi de fapt, cu ce te-am supărat, dacă prin absurd eu aş fi fost acela.

- Ei bine, dacă ai fost ştii deja, iar dacă n-ai fost nu este problema ta.

- Vezi, de fapt recunoşti că nu eşti sigură.

Ceea ce înseamnă că într-un fel ţi-ai dori să fi fost eu.

Verna nu ştia să-i răspundă la întrebare; nu putea decât să-i povestească acestui bărbat imposibil ce se întâmplase pe plajă în acea dimineaţă. Si dacă nu fusese el?

- Dar ştii prea bine că tu ai fost, spuse ea printre dinţi.

- Bine, sper că nu te afectează să-mi povesteşti cele întâmplate, răspunse Con, sau vrei să rezolvi cealaltă problemă înainte?

- Care cealaltă problemă?

- Micul tău secret, desigur. Micul secret pe care mi l-ai destinuit fără să-ţi fi cerut în vreun fel s-o faci. Nu-mi spune că ai uitat!

Felul în care rosti aceste vorbe a fost o invitaţie ca Verna să-i destăinuie totul.

- Aş vrea să ştiu de ce ai făcut o obsesie, chiar de la început. Pentru mine este cât se poate de clar că situaţia aceasta a existat pentru că a fost alegerea ta. Sunt convins că ţi-au roit sute de bărbaţi în jur şi ai fi putut să schimbi situaţia prin decizia ta. Eşti o femeie frumoasă, o persoană pasională, iar atunci când vei ajunge în situaţia

potrivită cu persoana potrivită, problema se va rezolva de la sine.

Verna, care lăsase ochii în jos, ridică privirea şi întâlni ochii lui Con, dar o făcu cu inima strânsă, neştiind ce va găsi acolo. Spre uimirea ei, o privea cu seriozitate, fără urmă de zâmbet ironic. Si afirmase că este frumoasă şi pasională! Probabil râdea de ea!

- Nu sunt chiar aşa cum spui. Numai că...

Chipul lui Con căpătă o expresie ciudată, care acţionă ca un magnet asupra ei şi o făcu să dea drumul unui şuvoi de cuvinte. La început ezită privindu-l, dar reuşi să-i spună despre Stephen, despre ce simţise pentru bărbatul care o minţise, care o amăgise pentru ca în final...

- A râs de mine, încheie Verna cu amărăciune. S-a oferit chiar... să-mi rezolve această problemă!

Con explodă atât de vehement, încât nu ştiu ce să creadă. Il văzu cum îşi încleştează pumnii. Apoi realiză că era revoltat de comportamentul lui Stephen.

- Câteodată mi-e ruşine că sunt bărbat, spuse el.

Ea observă cum îşi încleşta şi descleşta pumnii

şi fără să stea pe gânduri, întinse mâna şi o aşeză peste palmele lui. îl lăsă să se liniştească şi redeveni treptat un bărbat înţelegător, aşa cum nu-şi închipuise că putea să fie. Pentru un timp, care dură o eternitate, Verna avu impresia că erau singuri în restaurant. îl privi de parcă ar fi vrut să se înece în ochii lui, conştientă că în ochi i se putea citi dragostea pentru el.

Când chelneriţa le aduse primul fel de mâncare, ar fi vrut s-o împuşte. Privirea lui Con redeveni ceea ce ştia ea prea bine şi se întoarse destul de brusc să mai comande o sticlă de vin.

- Bine, zise el pe un ton pe care abia îl recunoscu. Să începem cu acest pui în hârtie de orez, care probabil nu este felul cel mai potrivit pentru a învăţa să mânuieşti beţele, dar este indicat pentru începerea unei mese. Ridicându-se, veni în spatele ei pentru a o instrui cum să folosească acele beţişoare.

- Cel de jos stă nemişcat în timp ce se mişcă doar celălalt, spuse el demonstrându-i, până când realiză că nu era prea greu. Atingerea lui întâmplătoare o făcea să simtă fiori în tot trupul.

- Nu-ţi face probleme dacă vei fi mai înceată la

început. Stii doar că am vorbit în termeni destul de ireverenţioşi despre manierele tale, îţi aminteşti?

- Da, cum să nu-mi amintesc, spuse ea, scăpând a treia oară felia, când era foarte aproape de gură.

Din motive numai de ea ştiute, cel de al doilea fel i se păru mai uşor de mâncat. Apoi, bucăţile de carne de berbec cu mirodenii n-au mai constituit o problemă.

- Vezi, ţi-am spus că este destul de uşor, îi zâmbi Con. Editoarea Dragon, adăugă el cu un zâmbet. Ridică paharul şi adăugă: fie ca toate dorinţele să i se îndeplinească.

Numai dacă ar fi ştiut ce fantezii se derulau în spatele acelui zâmbet graţios!

Dar el era foarte rezervat, de parcă gândurile nu i-ar fi fost acolo, ci undeva departe.

Verna fu nevoită să-şi repete spusele de câteva ori, pentru că el părea neatent şi treptat i se păru tot mai greu să întreţină conversaţia.

Se gândi imediat că el îi recepţionase privirea în care se citea atâta dragoste şi probabil începuse să-l deranjeze. Desigur, Con nu voia să se implice sentimental cu o persoană a cărei

inocenţă ar fi făcut ca o eventuală relaţie să fie plină de responsabilităţi. Era convinsă că trecuseră multe femei prin viaţa lui, femei care-i oferiseră satisfacţie fizică, fără acele implicaţii emoţionale pe care le aducea situaţia ei. Foarte bine, îşi spuse Verna. Intr-un fel, nu-l putea învinui. Dar de ce se îndrăgostise de el?

Când părăsiră restaurantul în cele din urmă şi porniră înapoi spre oraş, Verna începuse deja să-şi construiască apărarea. Con va mai rămâne cel mult şase luni în casa aceea închiriată pe plajă, apoi va pleca la Sydney sau la Melbourne unde locuia.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nici nu observă că o luase pe alt drum şi maşina începuse să urce spre Hummock. Când ajunseră în vârf, străbătu cu ochii întinderea întunecată pe fundalul căreia străluceau mii de lumini.

- O, e superb! exclamă ea, entuziasmată.

Putea să vadă Bundaberg, Childers, iar în partea opusă plaja şi linia orizontului dintre cer şi mare.

Era copleşită de frumuseţe; când Con opri, sări imediat din maşină şi începu să alerge spre vârful

Hummock

- Păcat că ai pierdut recoltarea trestiei de zahăr, murmură Con. De aici se vede ca şi cum ar fi luat foc toată lumea. Nici n-ai crede că aici a fost cândva un vulcan!

Ea nu răspunse, se mulţumi să stea acolo cu mâna în palmele lui mari, să simtă o pace şi o linişte absolută invadându-i sufletul.

Apoi, Con îi rosti numele încet, foarte încet şi când se întoarse spre el şi o sărută, ameţi. El îşi ridică încet capul doar pentru a-i rosti numele din nou, apoi o sărută şi ea îl cuprinse cu braţele după gât.

Con o prinse în braţe, o strânse la piept, iar ea se ridică pe vârfuri.

Se simţea mângâiată cum nu mai fusese niciodată; Con o depărtă puţin pentru a o săruta pe obraji, apoi pe gât, acolo unde se aflau bretelele rochiei.

Verna îşi strecură degetele în părul lui, apoi îi simţi muşchii spatelui, atât de puternici.

Niciodată nu se simţise atât de atrasă de un bărbat; în timp ce toţi ceilalţi o făcuseră să strige "nu" la un moment anume, Con o făcea să-l

dorească.

Realizând că nu va reacţiona, începu să se teamă, pentru că nu putea, n-avea cum să controleze ceea ce simţea. Dacă va dori să facă dragoste cu el chiar acum, chiar aici, va fi alegerea ei.

Buzele lui Con îi ardeau pielea.

Verna simţea că-i tremură picioarele şi se abandonă braţelor lui.

Con o strângea la piept şi o săruta, iar ea îi şopti:

- Da, te vreau, Con!

El o privi lung, apoi o strânse din nou la piept, aşa cum era ea pe jumătate dezbrăcată, protejând-o de luminile unei maşini care se apropia.

Apoi o prinse de mijloc şi o duse spre maşina sa, o ajută să se aşeze, apoi se aşeză şi el la volan.

Motorul se trezi la viaţă; Ron conducea cu ambele mâini încleştate pe volan. în cele zece minute în care ajunseră acasă la ea, nu scoase o vorbă şi nu făcu altceva decât s-o privească.

Când maşina se opri, Verna se întoarse spre el, implorându-l din priviri. Ar fi vrut s-o ducă în casă

pe braţe, apoi în pat, acolo unde nimeni şi nimic nu mai putea întrerupe focul care-i ardea sufletul şi trupul. Dar simţea că el nu va merge până la capăt. Tensiunea pe care o simţea în atingerile lui era diferită de cea pe care o simţise pe Hummock.

- De ce? îl întrebă abia rostit.

- Nu era nici momentul, nici locul potrivit.

- Vrei să intri? îi spuse cu voce tare. Apoi, în gând, îl imploră: te rog, spune da! Te rog să faci dragoste cu mine!

Con clătină din cap cu tristeţe.

- Nu încerc să te atrag în capcana căsătoriei, strigă ea furioasă, neputând să-şi stăvilească lacrimile. La naiba cu tine! Cum poţi face asta?

Con o respingea?

în adâncul sufletului, Verna ştia că o dorea şi el, aşa cum îl dorea şi ea.

începu să-l lovească cu pumnii ei mici, deşi nu-l vedea din cauza lacrimilor. Con o prinse în braţe şi o mângâie, strângând-o la piept ca pe un animal speriat, sau ca pe un copil, iar ea începu să plângă şi mai tare. După o vreme, deschise ochii şi-l privi.

Con îi luă poşeta din mâini, o deschise şi scoase cheia, apoi descuie uşa. Numai atunci

auziră scheunatul Shebei.

Când el reuşi să deschidă uşa, o umbră neagră dansa cu frenezie la picioarele lor, dar Verna nu voia să se desprindă din braţele lui Con. Ii trecuse mânia, dar, miraculos, şi pasiunea. Nu simţea decât o goliciune rece şi începu să tremure, ştiind că atunci când el îşi va desface braţele acea goliciune va pune stăpânire pe ea, pe toată lumea ei.

Stia că fardul i se întinsese pe faţă, că avea ochii umflaţi, dar ridică privirea spre el, temându-se de ce va vedea, conştientă însă că trebuia să vadă. Dar nu văzu nimic ironic în privirea lui, doar o tristeţe cumplită care-i răzbătu şi din glas.

- Orice ţi-aş spune acum, Verna, ar fi o greşeală, şopti el. Apoi o sărută şi plecă.

Verna rămase pe loc, cu lacrimile pe obraz, tremurând.

Atunci, acea goliciune de care se temuse se strânse în jurul ei ca un văl, blocând orice altceva iar ea se întoarse şi intră în casă fără să acorde atenţie câinelui, uitând de tot şi de toate. Umblă prin casă ca o somnambulă, închise luminile, se dezbrăcă şi se aruncă pe pat.

Somnul nu veni ca o uitare pentru ea, ci ca o perdea strălucitoare care se lăsă peste conştiinţa ei ca un râu întunecat în care nu ştia să înoate. Nu visă, nu se mişcă, zăcu acolo până când soarele îi lumină ferestrele.

Dar chipul pe care-l vedea în oglindă era al unei străine; se aştepta să vadă acolo ruşine pentru felul cum se comportase, dar nu văzu. Se aşteptă să vadă furie, dar nu văzu. Doar o ciudată şi istovitoare pustiire, şi goliciune.

Capitolul 6

Când ajunse la birou, Verna realiză că bărbatul se comportase aşa cum trebuia şi nu-i putea fi decât recunoscătoare pentru asta. Dar era uimită de propria-i reacţie. Numai după ce reuşi să mănânce şi să bea cafea, reveni în lumea reală.

Se gândi la el pe drumul spre oraş, pe şoseaua ocolitoare pe care o luase, conştientă că avea nevoie de timp, de câteva clipe de gândire. Nu era supărată pe Con. Nu-i era ruşine pentru felul cum procedase.

Fuseseră momentele în care se aflase cel mai aproape de un vis şi ştia că nu va regreta niciun moment. Simţise că fusese sărutată cu pasiune, că îi răspunsese în egală măsură.

Nu mai era acea Verna de ziua trecută.

Ceea ce numise obsesia ei, trecuse. Si mai ştia că acum nu mai conta.

Faptul că era virgină nu mai era o problemă sau un subiect de îngrijorare, de jenă. Era ceva ce făcea parte din ea ca şi părul roşcat- auriu, sau ca buzele încă umflate de pe urma sărutărilor lui Con.

La fel de natural ca dragostea pe care o simţea faţă de un bărbat care putea să nu i-o întoarcă niciodată, dar care n-o va considera nici lipsită de valoare. Intr-un fel, Verna simţise că se maturizase foarte repede. Si cu toate că-l iubea pe Con cu disperare, el o făcuse să simtă ceva mai mult decât dragoste pentru el; Con se transformase într-un foarte drag prieten.

Realizând aceasta se calmase brusc, lucru observat de colegii ei mai tineri, care împrumutaseră parcă din calmul ei.

Când sună telefonul la unsprezece şi jumătate şi o voce puternică o întrebă:

- Când mergi la masă? Noua Verna se uită la ce-i rămăsese de făcut şi spuse:

-Acum nu pot merge, dar îţi pot pregăti ceva

bun dacă vii la mine pe la şapte.

Suntem în urmă cu materialele pentru numărul de săptămâna asta.

-Vin alb sau roşu? îl auzi pe Con, iar ea ştiu că oricare din ele este la fel de bun.

-Ce preferi, îi răspunse, apoi adăugă; Con, îţi mulţumesc pentru seara frumoasă pe care am petrecut-o împreună.

-A fost plăcerea mea. Ne vedem pe la şapte.

Verna lăsă jos receptorul, cu un oftat care pe Jennifer o făcu să zâmbească.

Pe la cinci a ieşit din birou, deşi ar mai fi avut multe de făcut şi a alcătuit mental un meniu care să-l atragă pe Con.

Nu s-a liniştit decât pe la şapte, când a văzut maşina lui oprită în faţa casei. A intrat în panică, dar imediat ce i-a deschis uşa şi l-a invitat înăuntru, panica a dispărut.

Con era îmbrăcat sport, în şort şi cămaşă cu mâneci scurte, iar în mână avea o sticlă de vin şi un buchet de flori.

Verna luă florile şi-l sărută pe obraz, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru, iar Sheba se întinse la picioarele lui, solicitându-i atenţia.

Au mâncat cina pregătită de Verna, au băut vinul şi au discutat despre subiecte comune. Verna a constatat cu uimire că aveau cunoştinţe comune în jurnalism, deşi Con ieşise din breaslă de mult timp.

Au discutat despre mâncare, vinuri, piese de teatru, apoi despre scris în general. Ea recunoscu faptul că reuşise să citească doar una din cărţile lui, care n-o impresionase în mod deosebit. Con petrecu câteva minute în faţa bibliotecii, deşi mare parte din cărţi erau romane de dragoste.

Verna pregăti cafeaua şi Con se aşeză într-un fotoliu ca s-o vadă mai bine.

- Mi-am imaginat că nu-ţi vor plăcea cărţile mele, îi spuse el. Dar nu mai făcu alte comentarii, iar când i se adresă din nou, Verna observă că-şi alegea cuvintele cu mare grijă. Dacă tot am vorbit atât, aş vrea să-ţi împărtăşesc un secret pe care sper că-l vei păstra. Observ că citeşti multe cărţi scrise de ... Con... stance Bradley, îi puse, apoi izbucni în râs.

- Tu? O, nu pot să cred! Mă păcăleşti?

- Nu. Este micul meu secret, ai grijă, numai tu şi editorul meu ştiţi.

Verna mai privi o dată rândul de romane pe care le îndrăgise pentru tandreţea lor, pentru calităţile personajelor.

- Dar... de ce aşa? îl întrebă.

- Este doar o schimbare faţă de romanele de sex, sadism şi păcate, m-am plicitisit de genul acela. Discutară în continuare şi, doar întâmplător, când îşi ridică privirea spre ceasul de pe perete, Verna observă că era trecut de miezul nopţii.

Con, care-i observase privirea, se ridică imediat şi o sărută în treacăt înainte de a ieşi.

- Noapte bună.

A fost o seară foarte plăcută.

- In acest caz, eşti binevenit oricând, îl invită ea.

- Nu voi veni prea des, îl auzi, pentru că nu mă văd domesticit prea curând.

Mesajul era foarte clar, dar Verna nu comentă; doar când rămase singură şi se privi în oglinda aflată deasupra chiuvetei de la bucătărie văzu acolo chipurile lor spălând împreună vasele. Realiză că nu se putea gândi la o eventuală căsătorie cu Con Bradley.

- O, Sheba, vom fi doar noi două împreună, îi spuse, aplecându-se s-o scarpine.

A doua zi, la birou, munci mult pentru că David lipsea, iar la sfârşitul săptămânii profită de ocazie să facă muncă domestică şi se plimbă cu Sheba pe plajă.

Dar din întâmplare, luni la prânz, când trebuia să-l aştepte pe Con să-i aducă materialul pentru revistă, n-a putut fi acolo.

Tocmai Reg Williamson a provocat această situaţie, sunând-o imediat ce a intrat în birou luni dimineaţă.

- Te convoc la mine în birou, Verna, îi spuse foarte misterios. Când ajuns în biroul lui, îl văzu zâmbindu-i: relaxează-te, te-am convocat la o...prăjitură. O după-amiază şi o seară vor fi un prilej bun să-ţi exersezi condeiul.

- O după-amiază şi o seară.... trebuie să lucrez peste program? se interesă ea.

- Nu, dar astăzi vei lua masa cu amica mea, doamna Lancing Thorpe, care organizează balul de Sf. Valentin.

Verna ar fi vrut să-i spună că această doamnă se ocupase de bal în ultimii treizeci de ani şi că

poate era de- ajuns, dar reuşi să se abţină.

- Vei face parte din juriu, începu Reg, apoi se opri. După o pauză, îi întinse o foaie de hârtie pe care era scrisă o adresă. Doamna Lancing îţi va explica totul.

Verna scutură din cap.

- Aş vrea să ştiu dinainte la ce trebuie să mă aştept, am văzut la ce scheme mă pot aştepta din partea ta!

- Dar nu este nicio schemă, Verna, răspunse Reg. Va fi un concurs înainte de bal, în asta te vei implica.

- Atunci, de ce ai aerul acesta vinovat? întrebă Verna.

- Nu par vinovat, sunt doar foarte ocupat, îi răspunse el. Te rog să te duci unde te-am rugat, Verna, ai mult de lucru înainte de întâlnirea cu doamna Lancing.

Verna părăsi biroul lui cam nedumerită, dar Jennifer îi oferi explicaţia:

- Nu-mi spune că te-au atras în asta Verna, pentru că vei regreta, oricum. Melba Lancing nu-şi poate organiza singură nici cina.

Balul de Sf. Valentin este un fiasco în fiecare

an.

Doamna Lancing, soţia primarului, nu era deloc bună organizatoare, dar în fiecare an reuşea cumva să atragă persoane noi, care să facă treaba în locul ei. Dacă balul era un succes, ea primea laudele, dacă nu, bieţii voluntari îşi asumau răspunderea.

- Te poţi înţelege cu ea, dacă-i treci cu vederea ciudăţeniile, continuă Jennifer. I se cam aduc laude nemeritate, şi şi-a luat-o în cap. Dar este vina celorlalţi, nu a ei. Cineva nou ca tine, ar putea s-o dea jos de pe piedestal, înainte ca ea să-şi dea seama.

- O şi văd alergând la Reg, dacă fac asta.

Nu mai trebuie să-ţi spun că Reg se cam teme de ea. I-am citit asta pe chip.

- Poţi s-o şantajezi cu câte ceva din munca ta, îi sugeră Jennifer, nu cred că nu există ceva.

- Nu va fi uşor, Jennifer, dar asta nu înseamnă că nu voi încerca.

Ultima rămăşiţă de curaj o părăsi când sună la uşa doamnei Lancing şi fu întâmpinată de un majordom bătrân cu faţa atât de ridată, cu chipul atât de fals, încât se temu ca la un zâmbet să nu-i

cadă tencuiala de pe faţă.

Dar chipul lui o avertiză cumva la ce se putea aştepta de la doamna Lancing. Era într-adevăr scorpia descrisă de Jennifer. înaltă şi slabă, nicidecum frumoasă, arăta exact a ceea ce era: fiica unui fermier care ajunsese din întâmplare să aibă bani şi putere şi voia să fie sigură că nimeni nu va uita asta. Mica aristocraţie a oraşului, la ultimul său bastion.

Verna se gândi că acela care o adusese în societate pe această hârcă trebuie să fi fost orb, surd sau... doar disperat. Sau cine ştie.... îndrăgostit?

Iar când doamna începu să vorbească, Verna ştiu că Reg avea dreptate să se teamă de ea, iar Jennifer o descrisese atât de veridic.

Căută cu disperare cuvintele potrivite ca s-o refuze, dar imediat realiză că n-avea nicio şansă când uşa se deschise, iar majordomul, după plecăciunea de rigoare, îl anunţă pe nimeni altul decât pe Con Bradley. Inima ei începu să bată mai tare. Intră Con, îmbrăcat foarte elegant, într-un costum gri-deschis, şi după ce o salută discret, i se adresă doamnei în exclusivitate. Sărută mâna

doamnei, un obicei continental, care-i atrase imediat simpatia acesteia.

După câteva clipe au sosit băuturile, apoi doamna Lancing a început să-şi expună planurile pentru ziua de Sf. Valentine.

Verna era atentă mai mult la Con decât la gazdă, sau la ce se vorbea, şi nu fu surprinsă să observe că şi el era la fel de nedumerit în privinţa implicării sale.

Când în cele din urmă majordomul solicită prezenţa doamnei în altă parte a casei şi rămaseră singuri câteva minute, răsuflară amândoi uşuraţi.

- Cred că ştii mai mult decât mine în privinţa asta, îi spuse Con. M-ai putea lămuri?

Verna îi spuse repede cum fusese chemată de Reg, apoi adăugă comentariul făcut de Jennifer.

- Corect. Cred că este momentul ca amicul nostru comun să primească o lecţie. Lasă totul în seama mea, îi spuse el. Dacă Reg se supără, dă vina pe mine.

Doamna Lancing se întoarse înainte ca Verna să poată obiecta, şi din acel moment nu mai interveni în discuţie.

După câteva clipe li se servi masa, iar Verna

observă cum sub privirile ei Con se schimbă într-un bărbat pe care nu-l recunoştea. Era numai zâmbete şi laude faţă de doamnă, iar ea îi absorbea laudele ca un burete, transformându-se dintr-o veritabilă hârcă într-o elevă de liceu, într-o floare care se deschide sub razele soarelui. Verna nu-l mai văzuse în acţiune.

Era ca şi cum ar fi urmărit un film vechi şi abia se atinse de mâncare, pentru că nu-şi lua ochii de la Con, care o ameţise pe stăpâna casei. Aflase de la aceasta planurile pentru Sf. Valentine, ba chiar şi biografia romanţată a doamnei.

La desert, doamna îi ciugulea din palmă, iar la cafea ar fi renunţat bucuroasă la bal doar ca să-i fie pe plac lui Con.

- Scumpă doamnă, spuse el luând mâna ridată a gazdei în palmele sale.

Trebuie să-l scuz pe bătrânul Reggie.

Verna abia reuşi să nu pufnească în râs.

- Este evident că v-a indus în eroare, continuă Con, dar sunt sigur că a făcut-o cu oarecare intenţie. Cred că a uitat că miss Grant are o enormă responsabilitate cu revista, iar eu sunt hăituit de editorii mei. Desigur, suntem mai mult

decât încântaţi că ne-aţi oferit ocazia de a fi doi dintre arbitri. Si sunt sigur că Reg va fi foarte încântat să ni se alăture. Trebuie să-i permiteţi să vă ajute. Vă rog să insistaţi în acest sens.

Si astfel, Con îi vorbi minute în şir doamnei Lancing, ba chiar ajunseră la concluzia că doar Reg putea fi organizatorul acestui concurs. Dar cine să fie al treilea arbitru?

Madeleine Cunningham era unul din cele mai cunoscute top modele din ţară; chiar şi Verna, pe care n-o interesa moda prea mult, o cunoştea pe acea brunetă înaltă, al cărei nume era mereu legat de personalităţi din Melbourne sau Sydney.

S-o aibă pe aceasta la concursul din Bundaberg era cam greu, iar doamna Lancing ştia asta.

- Trebuie să faceţi totul ca Reg să se implice în aducerea ei. Trebuie să-l convingeţi însă că eu şi miss Grant suntem prea implicaţi în problemele noastre şi că nu ne-am putea descurca la fel de bine ca el.

Con continuă s-o ameţească pe gazdă, şi înainte ca Verna să realizeze, se aflau deja afară, în faţa maşinilor lor.

Con nu spuse nimic până nu ajunseră în

dreptul maşinii ei şi o ajută să urce.

- Nu spune nimic acum, sunt sigur că ne urmăreşte de la fereastră. Ne vedem în cinci minute, la birou.

Verna aşteptă de fapt zece minute până să audă bătaia în uşă care-i anunţa sosirea şi Con intră sărutându-i mâna, înainte ca ea să protesteze.

- Con, eşti formidabil! N-am crezut că eşti capabil să suceşti minţile acestei... doamne! Biata doamnă "Cum o cheamă"...iar Reg... va fi atât de supărat!

- Aşa-i trebuie, dacă a încercat să ne atragă într-o asemenea capcană, răspunse el. Să nu-ţi pară rău pentru el, pentru că a făcut-o deliberat, aşa că o merită.

Con scoase un plic în care se afla articolul pentru săptămâna următoare şi-l puse pe biroul ei.

- Citeşte-l până îi dau un sărut lui Jennifer, care ne-a fost de mare ajutor; dacă nu era ea, acum am fi fost implicaţi până peste cap şi n-am mai fi putut să dăm înapoi.

Si se duse spre Jennifer, pe care o sărută pe

amândoi obrajii; fata roşi, iar Verna ridică din sprâncene, cu umor.

- Ei bine, şi eu aveam de gând să-ţi mulţumesc, dar consider că ţi s-a acordat destulă atenţie, aşa că-mi rezerv mulţumirile pentru altă dată. Apoi se uită spre Con; eu nu primesc mulţumiri pentru că ţi-am transmis informaţiile?

- Cum să nu? însă va trebui să mai aştepţi până mâine seară.

Ceea ce am de gând, nu se poate aplica dacă există martori.

A fost rândul Vernei să roşească atunci când Jennifer izbucni în râs.

- Nu te gândi la cine ştie ce, domnişoară, spuse Con. Vom merge să vedem broaştele ţestoase, asta este. Gândurile mele cu şefa ta sunt platonice.

Jennifer aşteptă ca el să iasă din birou pentru a se întoarce spre Verna:

- Platonice? Cu cine crede că vorbeşte? O femeie ar trebui să fie de piatră ca să aibă cu asemenea bărbat, o relaţie platonică.

Verna confirmă, dar cu inima strânsă după afirmaţia lui Con. Pentru ea, mesajul lui era foarte clar: nu te implica, n-o voi face nici eu!

Capitolul 1

- Tu rămâi aici şi fii cuminte, Sheba, îi spuse Con câinelui care se agita şi Verna se întrebă cum putea avea acest bărbat atâta influenţă asupra câinelui. Sheba se linişt imediat, nu însă fără a mai scheuna o dată când Con şi Verna îi închiseră poarta.

- N-o putem lua cu noi seara asta, îi explică el.

Dacă am lua-o, cei care îngrijesc coloniile de broaşte ţestoase ne-ar lua scalpurile, pentru că este sezonul împerecherilor. Nici în maşină n-o puteam lăsa; mi-ar fi ros scaunele.
Restaurantul ales de el era Bargara Dine Inn, aflat pe plajă.

- Decorul nu este prea grozav, dar mâncarea este foarte bună, îi spuse el după ce se opriră să cumpere vin.

Curând, li se aduse mâncarea; pentru Con era o farfurie imensă cu escalop de viţel.

- Ăsta este un adevărat meniu pentru un bărbat, îi spuse după ce mâncă şi un desert la fel de mare. Acum sunt gata pentru o plimbare pe plajă.

Au mers în tăcere spre Mon Repos şi numai

când ajunseră pe plajă începu să-i explice semnificaţia acestei crescătorii de broaşte ţestoase.

- Numai în ultimii ani locul acesta a început să capete importanţă. Este singura plajă din Australia unde broaştele ţestoase vin să-şi depună ouăle şi este singura accesibilă oamenilor. Intr-un fel nu este bine, pentru că protejarea bietelor ţestoase nu este organizată. Este posibil să nu le vedem deloc, mai adăugă el, dar cred că avem noroc şi vom vedea vreuna depunându-şi ouăle.

Con o luă de mână când Verna se împiedică în nisip.

Ii vorbi despre cercetătorul Col Limpus, care făcuse cunoscut numele acestui loc în toată lumea.

- Nu avem voie să folosim lanternele, după cum ţi-am mai spus. Prea multă lumină le dezorientează pe broaşte, au descoperit oamenii de ştiinţă.

La un moment dat, au fost opriţi de un cercetător care-i chestionă dacă au fost informaţi de regulile pe care trebuie să le respecte când se află pe teritoriul broaştelor ţestoase. După ce se

convinse că aveau cunoştinţele elementare, Con şi Verna au fost lăsaţi să cutreiere zonele în care broaştele îşi depuneau ouăle. Con o luă din nou de mână şi-i oferi alte explicaţii despre aceste făpturi care-şi depuneau ouăle aici, la Mon Repos, din noiembrie până în mai, în fiecare an.

- Majoritatea broaştelor cântăresc mai mult cu două sau trei kilograme, în perioada asta. Pe frunte le apare un semn verde; fiecare depune în jur de o sută douăzeci de ouă de mărimea unei mingi de ping-pong. Oricum, să nu uităm că broasca ţestoasă nu depune ouă în fiecare an.

Verna era fascinată de informaţiile primite. îl asculta plimbându-se mână în mână cu el pe plajă. Nici nu se mai uita după semnele lăsate de broaşte, ci era atentă doar la el şi la spusele lui.

Brusc, Con se opri:

- Se pare că suntem norocoşi. Să nu scoţi o vorbă, ca să n-o deranjăm.

Mergând încet, văzură în faţă o broască uriaşă. Se opriră brusc, observând cum îşi săpa groapa în care urma să depună ouăle. O urmăriră cel puţin o jumătate de oră cum săpa groapa cu picioarele din spate.

- Va începe curând să-şi depună ouăle, auzi Verna vocea cercetătorului cu care discutaseră. Vă rog să nu vă apropiaţi de ea şi să nu faceţi zgomot, mai ales.

Verna observă că pe figura acelei creaturi se scurgea ceva asemănător lacrimilor.

- Este dureros? Plânge?

- Nu, elimină sarea în exces datorată apei de mare băute.

Urmăriră fascinaţi cum broasca îşi depune ouăle, apoi le
acoperă cu nisip, după care se întoarce şi porneşte spre mare.

- Incredibil! exclamă Verna. Con, îţi mulţumesc că m-ai adus aici!

- Mă bucur că-ţi place. Dar să mai stăm. Dacă mai mergem puţin, poate vom avea noroc să vedem cum îşi clocesc ouăle.

Verna nu ştia ce gândeşte Con, dar numai faptul că se afla cu el şi că-l putea atinge era un mare motiv de bucurie. Ar fi mers aşa fără încetare, pentru totdeauna, mână în mână, dar din păcate ajunseră la limita zonei destinate broaştelor ţestoase. In tăcere, se întoarseră tot pe

mal, unde refluxul le spălase urmele paşilor.

Stelele străluceau pe cer alături de lună şi Verna îşi dori ca el s-o ia în braţe, s-o sărute. Dar el n-o făcu. Când se opri în cele din urmă, a fost pentru că apăruseră iar broaştele, grăbindu-se spre mare.

Prindeau din urmă reptilele care-şi urmau instinctele. Multe dintre acestea cădeau pradă peştilor carnivori.

Con se aplecă să ridice o broscuţă, pentru ca ea s-o vadă de aproape.

Verna întinse mâna să mângâie carapacea vărgată, dar simţi remuşcări şi Con o lăsăîn nisip, de unde o luase.

- Du-te, micuţo, o îndemnă Con. Nu uita însă că va trebui să te întorci aici să-ţi depui ouăle cândva.

Apoi o luă din nou de mână şi se depărtară.

Dar când ajunseră la capătul plajei, el nu se mai grăbi, se aşeză pe un trunchi de copac şi-şi aprinse o ţigară.

Verna se aşeză lângă el, dar refuză ţigara oferită de el. Se simţea liniştită şi relaxată, şi oftă adânc.

- Dacă o ţii tot într-un oftat, îi spuse el, mai bine mergem chiar acum acasă.

- De ce n-aş avea un moment de nostalgie? Si dacă nu-ţi plac reacţiile mele de ce m-ai adus aici?

- Bine, Verna, nu vreau să discutăm în contradictoriu. Dar când văd că ai acest aer matern, mă întreb de ce nu-ţi cauţi un soţ, în loc să-ţi pierzi vremea cu mine.

- Este un mod cam prostesc de a vedea lucrurile, explodă Verna. Si cam grosolan, trebuie să adaug, pentru că tu m-ai invitat. M-am bucurat din plin de seara aceasta până ai deschis subiectul acesta, la care aş vrea să renunţi. Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să te căsătoreşti, sau să te implici într-o relaţie serioasă. Foarte bine, am înţeles mesajul. Dacă ţii aşa de mult la libertatea ta, te rog să mă conduci acasă, apoi du-te să te bucuri de libertate!

Verna se ridică şi porni spre parcare, neştiind dacă el o urma; dar, de fapt, nu-i mai păsa.

Ii era destul de greu să fie îndrăgostită fără speranţă, fără ca el să-i mai poată reproşa că îşi pierde vremea.

Dar reuşi să-şi stăvilească lacrimile şi jură că

sentimentele ei pentru Con Bradley erau ceva de care el nu va afla niciodată.

- Regret că am fost dur cu tine, auzi vocea lui când ajunse la maşină. Am cam multe probleme în ultimul timp, asta este.

Verna nu-i răspunse, dar după ce o ajută să se urce şi ocupă locul din faţa volanului, Con vorbi din nou.

- Ţi-a spus ceva Reg referitor la felul în care l-am implicat în balul doamnei cum o cheamă?

- Nu, răspunse Verna, nevrând să ascundă că era încă supărată. Dar m-a privit cam ciudat, în treacăt; nu cred că este prea fericit. Au discutat diverse aspecte ale balului care urma să aibă loc în două săptămâni, apoi continuară drumul în tăcere, iar Verna se gândi ce va purta în seara respectivă.

Numai când Con opri în faţa casei ei, Verna vorbi despre un aspect neobişnuit.

- Care este legătura dintre domnul Williamson şi acel model pe care nu-l văd venind la Bundaberg?

- Va veni cu siguranţă, nu-ţi face probleme, răspunse Con foarte calm.

Vine pe zece februarie şi sper că va rămâne cu mine până pe paisprezece.

- O! exclamă Verna, realizând ce naivă fusese. Coborî după ce-i mulţumi lui Con pentru acea seară şi porni, deşi îi tremurau picioarele.

Numai după ce Con plecă, realiză ce naivă fusese să creadă că spusese într-o doară că o va aduce pe Madeline Cunningham în juriu la bal. Si mai naivă fusese să creadă că o astfel de femeie venea pentru bal şi nu pentru el.

încercă să şi-o imagineze alături de Con, înaltă, frumoasă, elegantă, plină de farmec.

Dar ce josnicie din partea lui s-o folosească pe ea doar până când sosea o parteneră mai potrivită! se gândi Verna, furioasă. Apoi, furia i se mai risipi când realiză că nu se folosise de ea, pentru că o avertizase că nu poate fi nimic serios între ei.

Cu toate acestea, se simţea nedreptăţită şi nefericită. Asta era de-ajuns ca să-i alunge somnul şi să se ducă a doua zi cu ochii umflaţi la birou.

Era furioasă pe ea însăşi, dar şi pe Con. De aceea, când Con o invită la plimbare în weekend îl refuză, fără nicio strângere de inimă.

- De ce nu vrei să vii? O să-ţi facă bine o scurtă ieşire din oraş.

- Imi pare rău, dar voi fi ocupată, răspunse Verna, supărată şi indignată atât pe el, cât şi pe propria-i slăbiciune faţă de el.

Işi dorea din toată inima să iasă cu el, deşi jurase să găsească pe altcineva să-şi umple timpul până va sosi acea fantastică femeie, Madeleine.

- Observ că eşti supărată pe mine, spuse Con. Ce-am mai făcut, ca să mă treci pe lista neagră?

- Nimic, replică Verna. Si nu eşti pe lista neagră.

- O, după tonul cu care o spui, cred că este ceva mai serios ca de obicei. Dar nu-ţi face probleme, o plimbare liniştită pe un drum de ţară te va restabili imediat. Va trebui să te trezeşti foarte devreme; ce zici de ora şapte?

- Nu asculţi ce-ţi spun? sări Verna nervoasă, sunt ocupată, Con, nu merg cu tine.

- Ţi-ai făcut alte planuri?

Verna se trezi luată pe nepregătite de întrebarea lui; era într-o postură dificilă , mai ales că nu plănuise nimic.

- Nu te priveşte ce-am plănuit, îi spuse cu

demnitate. Singura problemă este că nu pot să merg cu tine sâmbătă. Iar acum, dacă nu mai ai nimic important de spus, te-aş ruga să mă laşi să lucrez.

- O, dar văd că eşti cam arţăgoasă! exclamă Con. Si nu înţeleg din ce motiv. Sper să-ţi treacă până sâmbătă.

Ne vedem atunci, la revedere.

Cu acestea, Con plecă lăsând-o confuză, nervoasă, cu receptorul în mână deşi nu avea niciun telefon de dat.

Furia, în loc să-i scadă crescu, şi vineri seara merse la culcare tot fără să ştie ce va face a doua zi, ştiind doar că va face orice numai să nu mai rămână singură cu Con Bradley. în cele din urmă reuşi să adoarmă după ce fixă ceasul să sune la ora şase.

La şase şi jumătate era trează, făcuse duş, se îmbrăcase şi aştepta să se fiarbă apa pentru cafea, când o bătaie în uşă o făcu să tresară speriată. înainte să se ridice se deschise uşa şi Con intră, zâmbindu-i.

-Cafea! Exact ce-mi trebuia! exclamă el aşezându-se pe un scaun lângă ea.

- Ce cauţi aici? îl întrebă Verna, evident uimită.

- Aştept să-mi torni cafeaua, sau trebuie s-o torn singur? Sprijinindu-se de spătarul scaunului Con părea a nu sesiza că nu este binevenit. Verna se ridică îndreptându-se spre aragaz, apoi, uimită peste măsură, se trezi că mai scoate o ceaşcă.

Ce fac? se miră.

De ce cedez în faţa acestui individ egoist care abia aşteaptă să mă ridic să-i torn cafeaua!

Se întoarse şi-l privi lung, nu fără a observa cât de atrăgător arăta îmbrăcat sport.

- Cel mai bine ar fi să pleci; ţi-am spus doar că voi fi ocupată astăzi şi chiar sunt! Nu merg nicăieri cu tine, aşa că te rog să pleci.

- Fără să-mi fi oferit o ceaşcă de cafea? Nu te comporţi ca o bună vecină, trebuie să ştii.

- La naiba! Bea cafeaua şi şterge-o! Cu toate astea, nu mă pot abţine să-ţi spun că ai pretenţii cam mari.

Con nu mai zise nimic şi-i mulţumi pentru cafea pe care o bău încet, fără a-şi lua ochii de la ea.

Verna se străduia să rămână calmă, deşi privirea lui insistentă o irita, uitându-se pe

fereastră şi aşteptând ca el să termine cafeaua şi să plece.

- Ce planuri atât de importante ai pentru astăzi? o întrebă el brusc.

- Parcă ţi-am mai spus că este ceva care nu te priveşte, îi răspunse arţăgoasă.

- Cum te-aş putea face să renunţi la planurile tale, dacă nu-mi spui ce intenţionezi?

- Foarte bine, începu Verna, tocmai mă pregăteam să...

- Să mă minţi, asta faci, o întrerupse el. Ştii foarte bine că n-ai niciun plan. Nu înţeleg de ce continui să mă minţi, Verna.

- Nu te mint cu nimic. Mă duc la birou. Dave a lipsit câteva zile şi trebuie să fac şi partea lui.

El izbucni în râs.

- Verna, nu ştii deloc să minţi! Parcă asta este singura scuză pe care o poţi inventa!

Con se ridică şi-şi mai turnă cafea, în timp ce Verna răsuflă uşurată, imaginându-şi că după ce o va bea va pleca, în sfârşit.

- Uite ce este, Verna, dacă nu doreşti să mergi cu mine, de ce nu spui simplu că nu vrei, fără să inventezi scuze puerile? Nu sunt şcolar, doar n-o

să încep să plâng din cauza asta.

- Foarte bine, n-am chef să merg astăzi cu tine. Nu vreau să merg nici mâine cu tine. Nu mai vreau să vii aici. Nu vreau să dai buzna aici aşteptând să fii hranit şi să-ţi bei cafeaua. Nu vreau decât să pleci de aici. Ai înţeles, domnule Bradley? Vreau să dispari! Verna era aproape să izbucnească în lacrimi; acum eşti satisfăcut cu explicaţia?

Con continua s-o ignore. Se rezemase mai comod şi o privea amuzat pe sub genele sale lungi.

- De ce te-ai supărat pe mine? Să nu-mi spui că nu mă priveşte! Erai cu totul altfel ultima oară când ne-am văzut; nu erai prea drăgăstoasă, dar nu-mi erai ostilă. Ce naiba s-a întâmplat de atunci?

- Poate nu-mi place să fiu de prisos, murmură ea, realizând abia apoi că vorbise prea tare.

- De prisos? în ce, mă rog? Con părea confuz. Ce vrei să spui, Verna?

Verna era şocată de propria-i indiscreţie şi nu voia să se repete, mai ales să-şi explice sentimentele pe care le nutrea. Era destul de rău,

ştia că era de-ajuns s-o privească, pentru ca pulsul ei s-o ia razna. Scutură din cap, incapabilă să vorbească.

Con continua s-o privească. Deodată, izbucni:

- Eşti geloasă, Verna! Apoi izbucni în râs şi chipul i se lumină.

Verna roşi, spunându-i indignată:

- Nu sunt geloasă! Nu fi ridicol!

- Pe naiba nu eşti! Eşti cât se poate de geloasă, Verna. Apoi vocea lui reveni la normal când se ridică să-i toarne o cafea. Bine, uite, te cred.

- Adevărat? Iţi mulţumesc foarte mult, Con. Acum, vrei să pleci?

- Imediat ce-mi spui că eşti gata de plecare.

- Parcă ţi-am mai spus că mă duc la birou astăzi.

Con o ignoră.

- Iar eu ţi-am spus că te cred că nu eşti geloasă. Dar nu mai susţine că vrei să munceşti şi sâmbăta, eşti ridicolă. De ce nu vii cu mine în această plimbare?

- Nu merg nicăieri cu tine şi nu sunt geloasă! aproape strigă Verna.

- Atunci, dovedeşte-o! Vino cu mine!

Con se aşeză mai comod în scaun, cu acelaşi zâmbet în colţul gurii. Cel puţin acum nu mai încerca să-l ascundă.

- Nu este cazul să-ţi dovedesc nimic, zise ea. Iar acum, te rog, acceptă această explicaţie şi pleacă!

- Eşti geloasă, Verna...

- Nu sunt! De câte ori să-ţi repet?

- Bine! Să plecăm înainte de a ne irosi timpul aiurea, Sheba ne aşteaptă!

Con îşi vedea maşina parcată din locul în care se afla. Verna se apropie şi văzu şi ea cum Sheba se tolănise pe bancheta din spate.

Verna se năpusti afară, şi traversă aproape în fugă curtea şi se repezi spre bietul animal:

- Sheba, potaie obraznică, ieşi imediat din maşină, înainte s-o încasezi!

Con venea în urma ei.

- Sheba... stai acolo! îi strigă el.

Sheba se ridicase şi privea prin luneta maşinii cu limba scoasă de căldură.

Verna bătu din picior nervoasă, întorcându-se spre Con:

- Cum îndrăzneşti?

Cum îndrăzneşti să-mi disciplinezi astfel câinele? Cine te crezi?

Con ridică in umeri.

- Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, să disciplineze animalul. Era de fapt o surpriză, dar eşti o persoană dificilă şi suspicioasă, căreia nu-i poţi face surprize. Nu ştiu de ce n-ai vrut să mergem în această mică plimbare, nu te înţeleg.

- Vrei să spui că ai instruit-o pe Sheba în acest scop? întrebă Verna, cu ochii scoşi din orbite de uimire. Ce-ai făcut... dar ştiu că ai tupeu!

- Nu doar tupeu, ci şi răbdare, răspunse el. Si am mai multă minte decât câinele, ceea ce este esenţial. Iar acum, te rog să-ţi iei poşeta ca să plecăm. Când o să ne oprim undeva la prânz, o să-ţi arăt ce câine deştept ai.

- Parcă ţi-am mai spus...

- Iar eu am început să mă satur de figurile tale; nu-mi place ca femeile să-mi strice planurile. Du-te şi ia-ţi poşeta, mergi cu mine, indiferent dacă vrei sau nu. Sau vrei să te forţez?

- Cred că nu vei îndrăzni!

- Eu n-aş fi aşa de sigur! Te iau cu mine, fetiţo, chiar dacă trebuie să te leg de scaun.

O pun pe Sheba pe locul din faţă, iar pe tine pe bancheta din spate legată fedeleş. Sheba ştie să se poarte, de acum te depăşeşte.

Verna încercă să-şi elibereze mâna de care Con o ţinea foarte strâns; el se întorsese spre casă, trăgând-o după el.

- Sheba! Ajutor! strigă ea, urmărind nu fără satisfacţie cum animalul sare de pe bancheta din spate a maşinii. Dar bucuria i-a fost scurtă.

Sheba a considerat că stăpâna o invită la joacă şi a început să alerge în jurul lor, lătrând fericită.

Con, care se distra de minune, deschise uşa casei, lăsând-o pe Verna să intre.

- Repede! In cinci minute vii cu poşeta, costumul de baie şi prosopul! O să mâncăm pe drum.

Era evident că trebuia să meargă, indiferent dacă voia sau nu, dar voia să întârzie primul semn de acceptare.

- Vreau să mă schimb dacă mergem să mâncăm undeva, îi spuse furioasă, luând-o spre dormitor.

- Să nu stai prea mult, dacă nu vrei să vin să te scot din dormitor! o preveni Con.

- N-ai îndrăzni! şuieră ea printre dinţi.

îi trebuiră cinci minute să se dezbrace, să îmbrace costumul de baie un top colorat şi un şort. Dar după ce termină toate acestea, se aşeză pe pat doar ca să întârzie.

- La naiba, Verna, grăbeşte-te! auzi într-un târziu.

- Sunt gata într-un minut, strigă ea, dar în clipa aceea îi veni o idee grozavă. Te învăţ eu minte, câine trădător, rosti printre dinţi văzând pe fereastră spatele maşinii lui Con, unde Sheba se şi instalase.

Işi luă poşeta şi coborî pe fereastră în verandă în linişte, apoi pe iarbă. Urcă pe locul şoferului. Con îşi uitase cheile în contact.

Tocmai întindea mâna spre ele când Con apăru în verandă, dar Verna, mai rapidă, răsuci cheia în contact. Işi făcuse planuri că-l va lăsa în urmă pe Con, că-l va face să alerge după maşină.

- Sheba! Fii atentă!

Verna auzi un mârâit din spatele maşinii, iar câinele se ridică. Văzându-şi câinele care mârâia la ea şi-şi arăta colţii, Verna a fost atât de uluită încât i-a alunecat piciorul de pe ambreiaj, iar maşina a ţâşnit înainte apoi s-a oprit brusc.

Con o ajunse din urmă, deschise portiera şi Verna, intrată brusc în panică, vru să treacă pe locul pasagerului, pentru ca apoi să coboare. Dar Con o prinse de încheietura mâinii, rosti o comandă câinelui ca să-l facă să stea liniştit, apoi se întoarse spre ea cu o privire rece.

S-au privit un moment destul de lung, Verna cu buzele tremurând, Con cu acelaşi zâmbet în colţul gurii.

Lacrimile au izbucnit înainte ca ea să conştientizeze ce se întâmpla şi începu să

clipească des, dar lacrimile îi curseră pe obraz.

Con îi eliberă mâna, apoi o trase la pieptul său, în timp ce ea dădu glas frustrării şi temerilor.

Când în cele din urmă încetă, umărul lui Con era ud de lacrimile ei, iar ochii ei erau roşii şi umflaţi.

începu să se lupte să se elibereze, dar Con o luă încet după umeri, îndepărtând-o de el pentru a o putea privi.

- Te-ai speriat, nu? îmi pare rău, draga mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oricum, Sheba nu te-ar fi muşcat; cred că era mai confuză ca tine.

în cele din urmă, Verna se calmă.

- Spune-mi, draga mea, chiar ai altceva de făcut astăzi? o întrebă el cu multă seriozitate.

Verna scutură din cap.

- Foarte bine, spuse Con. Vei merge cu mine la plimbare, o vom lăsa pe Sheba să alerge şi vei vedea cum se educă un câine. Dar numai dacă doreşti, nu te forţez.

- Va trebui să încui casa mai întâi, spuse ea.

- Stai aici şi ocupă-te de câinele tău, o să încui eu.

După două minute, Con revenea pe locul

şoferului şi
plecau.

Verna nu spuse nimic în prima parte a drumului, neştiind dacă el mai era supărat. Dar odată ce ieşiră de pe străzile aglomerate ale Bundabergului şi ajunseră pe autostradă, începu să-i placă ideea unei mici escapade.

Con o luă pe o rută ocolitoare, unde era mai multă verdeaţă.

Au mers pe drumul spre Childers, când la un moment dat el coti pe un drum cu pietriş, spre Morganville şi de acolo spre Goodnight Scrub.

Con conducea foarte atent, explicându-i în răstimpuri locurile pe care le traversau.

S-au oprit la Mingo Crossing, unde au făcut o baie, pentru că apa era limpede. Sheba a înotat alături de ei, zgâriind-o, fără intenţie desigur.

- Va trebui să fii mai fermă cu acest câine, ca să nu-ţi mai facă probleme. Iar acum, să ne uscăm şi o să-ţi arăt cum se dresează un animal ca ăsta.

Verna s-a întins pe nisip, urmărind uimită comenzile pe care Con i le adresa Shebei; şezi, ridică-te, la pământ şi păzea!

- Ar fi bine să foloseşti asta, spuse el

întinzându-i o cravaşă.

- Ce-ai învăţat-o să facă, în afară de pază? îl întrebă Verna.

- Nu vreau s-o învăţ lucruri periculoase, îi spuse el. Sheba este un câine de talie mare şi nu vreau să sperie lumea. Va fi un câine de pază, dar nu unul agresiv. Cât despre incidentul de dimineaţă, ştii bine că nu mi-am dorit să te rănesc.

Verna nu-şi putea lua ochii de la chipul lui bronzat, puternic. Con îi luă mâna în palmele sale mari.

- Ştii că n-am avut intenţia să te rănesc, nu, Verna?

- Atunci de ce mă brutalizezi?

- Verna, de ce susţii că aş fi avut intenţia asta? Dar voi ţine seamă de dorinţa ta, deşi am crezut că ai depăşit faza de virgină jignită.

Probabil Con realiză ce spusese doar după ce rostise cuvintele, dar înainte să apuce să-şi ceară scuze, ea plecă.

Si culmea! Con o lăsă să plece!

Con strigă câinele, dar niciunul din ei nu se apropie până când ea decise că nu mai voia să stea şi se duse la maşină.

Socotind după timpul care trecuse, mânia ar fi trebuit să se risipească, dar nu era aşa. De fapt, era furioasă pe sine.

Când el se aplecă să scoată centura de sub scaun, Verna îi puse o mână pe umăr.

- Imi cer scuze că am fost aşa de arţăgoasă.

- Si mie îmi pare rău că m-am comportat ca un puştan imatur. Dacă aş fi ştiut...

- Atunci, să uităm totul. Eu am făcut-o deja.

Verna vru să-l sărute pe obraz dar tocmai atunci capul mare al Shebei se ivi între ei de pe locul din spate.

- O, Sheba, te-am iertat şi pe tine.

- Iar acum liniştiţi-vă, trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la muntele Perry şi să mâncăm, altfel voi muri de foame.

Când ajunseră în cele din urmă şi-şi ocupară locul la masă, Con începu să-i vorbească despre fostul oraş minier aflat aici.

- Iţi poţi imagina că aici a fost un oraş cu zece mii de suflete?

- De unde ştii? Dar este vreun loc pe care nu l-ai vizitat până acum?

- Ei află,Verna, că aici este prima oară când

vin, răspunse el râzând. Dar am citit toate ghidurile turistice, ca să fiu sigur că nu pierd nimic.

- Si după ce le-ai citit, ai cutreierat locurile ca să te convingi că au avut dreptate.

- Intr-un fel. Nu poţi şti când ai nevoie de vreunul din aceste locuri pentru vreo carte. Dar dacă tu consideri că este ceva ciudat... aş vrea să cunoşti oameni care scriu astfel de broşuri.

- Dar ai putea oricând să găseşti de lucru ca instructor de câini, răspunse Verna.

Pe Sheba cum ai reuşit s-o educi?

- Foarte uşor. Tu lipseşti toată ziua de acasă, aşa că am profitat de dimineţi şi şi-a petrecut zilele cu mine. Am vrut să te uimesc.

Verna începu să râdă, imaginându-şi-l pe Con strecurându-se în curtea ei ca s-o instruiască pe Sheba.

- Este cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit, de ce ai făcut asta? Con ridică din umeri.

- Este la vârsta la care poate fi dresată.

Şi dacă o să cutreieri plajele noaptea sau să locuieşti singură în continuare, m-am gândit că ar fi bine să ai protecţie.

- împotriva oricui, în afară de tine, sublinie Verna, iar el începu să râdă.

- Dar n-ai nevoie de protecţie împotriva mea, zise el în final. Şi apoi, ai întotdeauna la îndemână acel cuţit pe care l-ai îndreptat împotriva mea.

- Nu sunt sigură că nu voi avea nevoie de protecţie împotriva ta, răspunse Verna.

Restul zilei trecu într-un mod plăcut. Au luat-o spre nord, spre Fred Haigh Reservoir, apoi spre cascada Yandaran, înainte de a se întoarce spre Bundaberg.

S-au oprit la o cafenea Avondale să-şi bea ceaiul, iar Con a făcut-o de multe ori pe Verna să râdă, descriindu-i ce va scrie despre ea în numărul viitor al ziarului.

- Dumnezeule, dacă aş fi aşa cum spui, nu m-ar mai lăsa să lucrez, începu ea să râdă.

Când ajunseră acasă, Verna se simţea obosită după o zi aşa de lungă, dar nu se plânse, deoarece probabil şi el era la fel de obosit.

Capitolul 8

Ziua următoare n-a mai fost aşa de plăcută. Verna s-a trezit cu gâtul roşu, cu febră. Si-a pregătit ceva de mâncare, dar n-a putut înghiţi nimic. A trimis-o pe Sheba în curte şi s-a întors în pat, pentru că nasul începuse să-i curgă fără oprire. A dormit vreo oră, apoi a decis să-l sune pe Reg Williamson, să-l prevină că ar putea lipsi de la slujbă.

- Cred că este la Con Bradley, spuse soţia lui Reg. Vrei să-i laşi vreun mesaj?

- Nu, mulţumesc, o să-l caut la Con. Dar dacă nu-l găsesc acolo... Verna îi spuse doamnei Williamson tot ce trebuia şi sună imediat la Con. El nu păru surprins când Verna îl ceru pe Reg şi nici după aceea nu ceru să discute cu ea, după ce află de la Reg că este bolnavă.

Putea să întrebe măcar cum mă simt, îşi spuse înainte de a adormi din nou.

După o oră, se trezi gemând. Visase că era singură pe o plajă părăsită şi era întuneric. Dar nu într-atât de întuneric încâ să nu vadă silueta unui câine imens, negru, care o ameninţa. De fiecare dată când câinele urla, Verna auzea şi vocea unui

bărbat care striga la el cu o voce ca un tunet. Vocea îndemna câinele să dispară, dar colţii acestuia erau tot mai aproape, iar ea nu se putea mişca suficient de repede. Se ferea din faţa animalului, timp în care nişte braţe de fier o prinseseră de umeri. Câinele venea tot mai aproape. Verna ţipă, îngrozită.

- La naiba, Sheba, nu-i fac rău!

Auzi o voce şi se simţi prinse de nişte braţe puternice.

- Gata, iubito. O să fie bine. A fost doar un vis. Apoi vocea căpătă brusc accente disperate. La naiba animal prost, nu-i fac niciun rău! Lasă-mi piciorul! O, la naiba!

Vocea aceea puternică o aduse pe Verna la realitate; încercă să deschidă ochii, flutură din genele lungi şi se trezi privindu-l în ochi pe Con, care răsuflă uşurat văzând că se trezeşte.

- Este în ordine, iubito.

Ai visat, asta a fost, murmură Con. Vrei să potoleşti animalul ăsta ignorant?

O ajută pe Verna să se ridice, să stea pe marginea patului, iar ea deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că Sheba trăgea serios de

pantalonul lui Con.

- Sheba, opreşte-te! strigă Verna; câinele îi dădu drumul lui Con şi sări să-şi sărute stăpâna. Stai jos, câine prost!

Con o ajută să se întindă în pat, îi aranjă pernele, apoi se uită la semnele roşii de dinţi de pe piciorul său.

- Bănuiesc că nu mai pot lucra ca antrenor de câini după experienţa asta, spuse el. De ce abia acum s-a hotărât să mă muşte?

- O, Con, sincer îmi pare rău. Si-a înfipt dinţii adânc?

- Nu chiar, dar oricum mi-a ştirbit demnitatea. Nu pot spune că nu m-a speriat. Puse mâna pe fruntea Vernei. Arzi, conchise el. Poţi să controlezi bestia asta ca să mă duc după doctor?

- Nu am nevoie de doctor, spuse ea. Este o răceală puternică, atât. Dacă aş putea să mai dorm, mâine aş fi pe picioare.

- Măcar ţine-o cât să-ţi aduc un capot , spuse el. Nu te las singură în starea asta; te iau acasă la mine, unde te pot supraveghea cum trebuie.

- Dar eu...

- Dar tu... nimic! Nu accept nicio scuză. Aş

rămâne aici cu tine, dar te-aş discredita în ochii vecinilor, iar Sheba cine ştie ce-ar crede. Cel puţin în casa mea ştie că sunt şeful, aşa că voi putea să te îngrijesc fără s-o car cu dinţii înfipţi în piciorul meu.

Con o ridicase deja din pat când ea realiză că era goală; de aceea, prima ei reacţie a fost să se ascundă la loc sub pătură.

Con pufni revoltat, iar Sheba mârâi, alarmată.

- Pentru Dumnezeu, Verna, am mai văzut femei goale, dar dacă asta te va linişti, o să închid ochii. O sprijini cu o mână, ajutând-o să se îmbrace. Gata? Te simţi mai bine acum?

Când ea murmură că se simţea mai bine, scutură trist din cap.

- Atâta modestie nu ţi se potriveşte, iubito, dar nu este timp de discuţii acum. Spune-mi unde ţii lucrurile de care ai nevoie şi până o să clipeşti te vei trezi într-un pat curat şi comod.

După douăzeci de minute, Verna luase aspirină şi abia îşi amintea cum Con o dusese în braţe până la maşina sa, strigând furios la Sheba. Când ajunseră acasă la el, Sheba deveni brusc mai cuminte, fără a mai îndrăzni să-l atace.

Verna dormi mult, dar nu mai avu coşmaruri; îşi aminti însă zgomotul permanent al maşinii de scris, apoi atingerea unor mâini puternice care îi ştergeau fruntea cu un burete ud.

A doua zi dimineaţă, febra cedase.

Verna a dat la o parte pătura şi cearşaful şi brusc a roşit, realizând că era din nou goală.

Dar înainte de a se putea acoperi la loc, uşa dormitorului se deschise brusc şi Con apăru arătând oarecum ridicol cu şorţ, ducând o tavă în mâini.

Verna zâmbi.

- Micul dejun, miss, îi spuse cu o plecăciune exagerată. Doar ceai şi ouă fierte, dar dacă doreşti altceva, voi încerca să mă descurc mai bine la prânz.

Verna reuşi să mănânce ce-i adusese, apoi adormi din nou.

- Poate va fi o lecţie pentru bătrânul Reg, care va trebui să-ţi ţină locul. Numai aşa va aprecia tot ce faci pentru ziarul lui. Poate atunci nu va mai oferi în locul tău servicii peste tot. Aşa că uită de muncă, draga mea. Dormi şi lasă totul în seama mea. Dacă Reg nu se poate descurca, mă duc eu şi

rezolv tot ce trebuie.

Când se trezi din nou se simţea încă slăbită, dar starea ei se îmbunătăţea. Se uită la ceas şi văzu că era ora cinci. Capotul ei se afla pe uşa de la baie şi după ce reuşi să se îmbrace, descoperi că baia era destul de modernă.

- Dacă faci duş, să fie unul foarte scurt şi fără să te speli pe cap, auzi vocea lui Con. Faptul că-i ghicise intenţiile o făcu să se întoarcă brusc şi să aibă ameţeli. Se împiedică şi ar fi căzut dacă braţul lui puternic n-ar fi prins-o la timp.

- Dacă mă gândesc mai bine nu faci niciun duş, zise el scuturând din cap. Dar dacă promiţi că vei sta bine învelită în capot, te las să vii la bucătărie să mănânci ceva. Nu cred că ai mai putea dormi din nou fără să mănânci.

Con o ajută să coboare scara acelei case minunate, de la primul etaj unde se aflau dormitoarele.

Când ajunse pe la mijlocul scării, Verna nu putu să nu exclame uluită de frumuseţea casei: văzuse un balcon imens, care dădea într-o cameră de zi mobilată elegant cu mobilier masiv şi lămpi rustice. în cameră se aflau rafturi cu cărţi de jos

până sus.

încăperea în care intrară avea mobilier din răchită în albastru şi verde-deschis, dar tot biblioteca era punctul principal, iar de aici se ajungea la bucătărie.

- E superb! exclamă ea. Nu-mi imaginez cum poate acel proprietar s-o închirieze.

- Nu arăta aşa de bine când am închiriat-o, admise Con. Dar acum, fiind proprietarul casei, pot rezolva toate celelalte probleme în stilul care-mi place.

-Adică tu ai făcut bibliotecile? întrebă ea uimită.

- Ei, Verna, a venit momentul să descoperi că nu sunt doar un om superficial, după cum ai crezut probabil. M-am descurcat destul de bine şi la munca de jos, la tâmplărie, de fapt.

- O, scuze, n-am vrut să sune ca şi cum n-aş fi crezut că ai putea s-o faci. Numai că arătau atât de grozav, încât... tu l-ai făcut?

- Da. Verna, nu ştiu cum să fac să te îmbolnăveşti mai des... sau este un preţ prea mare pe care trebuie să-l plăteşti?

- Mult prea mare, răspunse ea, apoi adăugă:

mulţumesc că ai avut grijă de mine.

Con o privi cu zâmbetul prea bine cunoscut.

- Vino şi stai aici, o invită el pe o sofa largă, unde îi acoperi picioarele cu o pătură moale. N-ai de ce să-ţi faci probleme, Verna. Ai un corp frumos şi ar trebui să te mândreşti cu el.

Sheba începu să mârâie.

- Chiar te-a muşcat? îl întrebă Verna.

- Ti-aş arăta semnele, dar nu vreau să-mi expun picioarele irezistibile, tocmai acum când eşti aşa de slăbită. Ai fi tentată să mă visezi, sau cine ştie ce-ţi mai trece prin cap, deşi mă îndoiesc că mi-ai putea face ceva abia ridicată din pat cum eşti.

- M-aş putea folosi de Sheba să te ţină, răspunse ea, apoi îi evită privirea.

Con începu să râdă şi o sărută pe frunte.

- Dar nu cu stomacul gol, iubito. Dacă faci dragoste pe stomacul gol, acesta începe să protesteze.

Aşa că te voi hrăni la început, deşi te-am prevenit că nu sunt un bucătar de soi.

Con îi aduse un pahar cu suc de lămâie, apoi se retrase la bucătărie cu Sheba lăsând-o să-şi bea liniştită sucul şi să asculte sunetele ciudate care

veneau din bucătărie.

Nu durǎ mult şi se întoarse s-o invite în bucătăria mare, spaţioasă şi s-o aşeze la masă.

- Scot câinele afară şi mă întorc numaidecât, spuse Con, iar Sheba porni ascultătoare după el. Să fie clar, drăguţă, fără lătrat, fără furat de oase, fără săpat la vecini.

Con reveni imediat.

- Si acum, micuţă pacientă, crezi că o să poţi mânca?

Deschise cuptorul de unde scoase o tavă cu sufle de soici.
Apoi mai scoase de acolo şi o tavă cu fructe de mare care mirosea grozav.

- Te rog să mănânci încet, să mesteci bine; cum eşti acum, dacă mănânci prea repede, ai putea avea probleme cu stomacul.

Nu uita că n-ai mai mâncat de mult.

Verna se forţă să mănânce încet, nu fără a-l complimenta pentru felul în care pregătise mâncarea.

- Destul, Verna, o să mă faci să cred că ştiu să şi gătesc, şi nu este aşa. Ti-am arătat doar ce pot să fac. Am şi calităţi ascunse.

- Nu neg că ai putea fi o soţie minunată într-o bună zi, îl persifla Verna.

- Chiar aşa este! Stiu să gătesc, să fac curat, să duc rufele la curăţătorie. Numai că nu mai există cearşafuri curate şi nu vreau să te culc în aceleaşi aşternuturi.

- Dar de ce nu iei unele de la mine? Adică...

- Am făcut drumul acela deja...cu rufele mele, ale tale şi ale noastre... dacă promiţi că vei sta cuminte în compania Shebei, aş putea pleca o oră, să rezolv totul.

Con nu luă protestele ei în seamă şi o conduse într-o altă încăpere, unde o acoperi cu o pătură.

- Dacă mă întorc şi descopăr că ai spălat vasele sau cine ştie ce ai mai făcut nu-ţi va fi bine, Verna, îi spuse la plecare.

Verna îi promise că va fi ascultătoare iar el plecă spre spălătorie. Verna se relaxă pe sofa cu un roman al lui Constance Bradley, nu fără a se întreba a mia oară dacă bărbatul de pe plajă fusese Con. Era sigură acum, nouăzeci şi nouă la sută, că el fusese, dar faptul că evita subiectul o făcea să aibă îndoieli.

Era sigură de un singur lucru: că-l iubea. Si cu

toate oscilaţiile lui, era acum convinsă că şi ea însemna ceva pentru el. Dar nu era vorba de dragoste din partea lui! Chiar dacă scria romane de dragoste, era prea rezervat şi cinic pentru ca să poată nutri cea mai mică speranţă.

Si mai exista acea Madeleine Cunningham, de care Con Bradley părea foarte interesat. Chiar când numele acestei femei îi revenea obsesiv în minte, telefonul sună şi Verna ridică receptorul. Stiu că ea este înainte ca femeia să se prezinte.

- Tu eşti femeia Dragon! auzi vocea aceea guturală. Dar vocea ta nu sună oribil. Abia aştept să te cunosc, după tot ce mi-a spus Con. Cred că eşti mai curajoasă ca mine, dacă l-ai lăsat să scrie toate acele lucruri oribile despre tine.

Verna era uluită de faptul că între Con şi iubita lui existaseră discuţii cu privire la ea, dar Madeleine Cunningham nu sesiză asta.

- Am sunat să-i spun că am anulat nişte şedinţe foto şi că voi veni mai devreme. Voi pleca din Sydney cu noaptea-n cap şi ajung acolo seara, cred.

Verna îşi notă şi-i promise că va transmite mesajul, aşteptându-se în fiecare moment ca

Madeleine să-i ceară o explicaţie pentru că se afla acolo. Dar Madeleine n-o făcu şi după ce închise telefonul, Verna se întoarse la cartea pe care o citea şi la gândurile ei tulburate.

Cum va reacţiona această femeie de o frumuseţe uluitoare aflând că iubitul ei îngrijise o altă femeie în casa lui?

De fapt, acum Verna nu mai avea secrete faţă de Con, ştia că-l iubea din tot sufletul şi că doar acesta era un secret pe care trebuia să-l păstreze.

Con nu-i uşura situaţia când se întoarse cu cearşafurile curate şi o lăsă să asiste la pregătirea patului, apoi la spălatul vaselor. Primi vestea despre schimbarea planurilor Madeleinei fără prea mari reacţii şi nu spuse mare lucru decât când termină treaba.

- Casa este în dezordine, admise el, după ce făcu ceai proaspăt. Cu toate că am muncit destul, în ultimul timp.

După ce se aşeză pe fotoliu în faţa ei, căută o poziţie cât mai comodă, apoi o întrebă brusc, privind-o lung:

- Spuneai că aş putea fi o soţie foarte bună, Verna, dar ca soţ crezi că m-aş descurca?

Verna simţi că nu are aer. Deci era ceva serios îşi spuse, simţind cum o doare inima. Dar era evident că urma căsătoria, altfel de ce ar fi cumpărat casa? Cu toate astea, nu vedea o femeie pretenţioasă şi sofisticată ca Madeleine trăind la Bundaberg.

Incercă să-şi liniştească bătăile inimii, ca să-i poată răspunde:

- O, ai fi un soţ perfect! Ce soţie ar avea de obiectat împotriva unui bărbat care găteşte, face curăţenie, se duce la spălătorie şi altele?

- Am pus întrebarea foarte serios ,Verna. Dar dacă tu nu o consideri serioasă, nicio problemă. Ce-ai zice de un soţ ca mine, Verna?

Verna reuşi să se descurce minunat.

- Dacă aş fi în căutare de un soţ, Con, ai fi în capul listei. îţi spun foarte serios.

Con ridică o sprânceană.

- Si de ce nu cauţi un soţ? o întrebă cu seriozitate. Doar nu întinereşti!

- Mai am timp destul, îi răspunse ea. în zadar căuta cu disperare mintea ei o cale de a schimba subiectul. Si mă preocupă mai mult cariera.

- La fel şi pe Madeleine, deşi ea ar renunţa la

orice pentru dragoste.

O, opreşte-te! ar fi vrut să-i strige. îşi simţea inima frântă.

- Dar eu nu sunt Madeleine, obiectă ea. Din păcate, mă simt istovită, şi dacă nu mă culc imediat mă tem că voi pierde cina minunată pe care o vei pregăti.

- Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama, replică el devenit brusc tandru. Să te ajut să urci scara? Sigur nu-ţi doreşti nimic altceva? Poate un duş? Dacă nu te speli şi pe cap, este perfect.

Dar Verna nu-l ascultă.

Bineînţeles că atunci când ieşi din baie, Con o admonestă.

- Parcă ţi-am spus că nu este bine să te speli pe cap. Iar acum, dacă tot ai făcut-o, stai aici pe marginea patului, ca să te usuc. Nu te poţi culca aşa, cu părul ud.

Verna n-avea să uite niciodată ce a urmat. Con s-a aşezat lângă ea şi a început să-i pieptene părul; mişcările lui erau foarte lente, atingerile hipnotice, întreaga lui prezenţă radiind senzualitate. Con îi vorbea despre copilăria sa, despre felul în care tatăl său usca părul mamei,

după care îi spuse glume. Apoi o sărută, urându-i noapte bună.

Dimineaţa, lucrurile au fost mult mai clare. Verna era recuperată, nu mai avea dureri de cap, doar inima o durea. Ii lipsise o foarte mică încurajare şi ar fi fost dispusă să-i cedeze lui Con, numai că această mică încurajare nu venise.

Işi spuse că trebuie să plece imediat din casa lui.

Dar dimineaţa, când îl văzu... cu febră, cu ochii injectaţi...

- O, Con îmi pare rău.

- Nu este vina ta, reuşi Con să-i spună, apoi începu să-i precizeze unde găsea articolele pe care le scrisese în avans pentru situaţii ca aceasta.

- Du-te imediat în pat, Con; vin imediat cu pastilele. S-au dovedit destul de bune.

- O să-mi treacă, dar trebuie s-o opreşti pe Madeleine; n-o lăsa să vină aici ca să nu se îmbolnăvească şi ea. Găseşte-i cazare la un hotel.

- Mă ocup de tot, spuse Verna, exasperată. Este rândul meu să te îngrijesc.

- Eu nu sunt prea plăcut ca pacient.

După-amiază, Con făcu febră mare, iar Verna îi şterse fruntea transpirată. Făcând toate acestea, nu putea să nu admire acel trup frumos al bărbatului; era prima oară că avea ocazia să examineze un trup de bărbat atât de aproape, încât nici nu realiză că deschisese ochii şi o privea.

- Mă găseşti destul de frumos pentru a-ţi fi pe plac?

- Da, eşti un bărbat frumos, dar aş vrea să mai dormi.

Nici n-a fost nevoie să repete invitaţia, pentru că el adormi
imediat. Zilele următoare au fost destul de grele pentru Verna deoarece era un pacient răzvrătit şi imposibil. Dar după aceea, când Madeleine sosi şi află că nu poate veni acasă la Con, s-a mulţumit cu un hotel din oraş. Doar când Verna a anunţat-o că poate veni şi-a făcut apariţia într-o maşină închiriată.

- Aşadar, tu eşti Dragonul Editor! a exclamat văzând-o pe Verna, apoi l-a îmbrăţişat pe Con. Madeleine a intrat în casă şi după câteva clipe a exclamat: este locul perfect pentru luna de miere!

Verna a privit-o lung, observându-i ochii

albaştri care semănau cu ai lui Con, apoi a făcut un efort pentru ca lacrimile să nu-i izbucnească. Madeleine se căsătorea cu el!

Capitolul 9

Zilele următoare, Verna a muncit mult ca să recupereze zilele lipsă, încercând să se obişnuiască treptat cu ideea că l-a pierdut pe Con.

Fără să ştie, Reg Williamson a ajutat-o mult. Verna era la capătul răbdării şi dădea lui Dave şi lui Jennifer ordine contradictorii. Nu-şi revenise încă de pe urma acelei gripe teribile, dar mai afectată era de ceea ce urma să facă bărbatul pe care-l iubea cu disperare. Era permanent iritată şi obosită, poate pentru că nu-şi revenise complet de pe urma gripei; deşi dormea toată noaptea, dimineaţa se trezea tot mai obosită.

Joi, în timp ce Verna se străduia să rezolve problemele la serviciu, Madeleine apăru pe neaşteptate la redacţie.

- Verna! exclamă ea, nu-mi place cum arăţi!

Madeleine o scoase forţat din birou, fără a ţine seama de
obiecţiile ei.

- O să luăm masa împreună, apoi mergem să-ţi cumpărăm o rochie frumoasă pentru vineri seara. Nu te împotrivi, pentru că n-ai nicio şansă. Am întâmpinat destule cu Con, nu vreau să mă pun

rău şi cu tine.

în timpul mesei, Verna reuşi să evite discuţia despre Con şi căsătoria lui cu Madeleine. Ce putea să-i spună? Că toate speranţele i se năruiseră când aflase că ei doi se vor căsători?

Căutarea rochiei s-a dovedit o operaţiune dificilă, mai ales fiind direct supravegheată de ochiul fin al Madeleinei. Verna n-a scăpat de plimbări prin toate magazinele.

- Dacă eşti ocupată nu înseamnă că trebuie să te îmbraci ca o bibliotecară bătrână, sublinie Madeleine, observând că Verna nu agreează o rochie cam viu colorată. Apoi, atenţia ei s-a oprit asupra alteia şi i-a spus Vernei: dacă nu cumperi tu rochia asta, o iau pentru mine.

Rochia era destul de simplă, din jerseu verde-deschis. Era despicată până la coapse, se petrecea pe un umăr şi lăsa spatele gol "pentru ca să atragă atenţia oricărui bărbat viu", după cum spunea Madeleine.

- Nu uita că vineri seară trebuie să intrăm în competiţie cu acele mici regine care nu depăşesc douăzeci de ani şi au impresia că nu le lipseşte nimic. Competiţia este un lucru minunat, numai

după ce ai câştigat-o!

Vineri seara, Verna făcea pregătirile finale dinaintea petrecerii. Când termină, se mai privi o dată în oglindă, constatând că deşi purta o rochie sexy şi îndrăzneaţă, nu se şi simţea la fel. Cu fiecare clipă care trecea, se simţea tot mai deprimată. Madeleine o sunase de câteva ori, spunându-i că va veni Con s-o ia de acasă şi că vor merge acasă la el ca să discute strategia concursului şi a serii în general, apoi vor pleca împreună.

Verna ar fi vrut să refuze, dar n-a găsit scuza potrivită.

Va trebui să trec cumva şi peste seara asta, se gândi ea, neştiind însă cum va face faţă. Se gândise toată săptămâna la această seară, hotărâtă să facă orice ca să treacă fără lacrimi sau fără să facă vreo imprudenţă.

Trebuia să se abţină de la băutură, putea să mănânce oricât, dar să-l evite cât de mult posibil pe Con. Se gândi apoi că nu putea fi nepoliticoasă; nu-i putea strica seara Madeleinei şi viitorul acesteia cu Con Bradley.

Verna se vedea domnişoară bătrână, înrăită de

trecerea timpului, ca orice altă jurnalistă bătrână pe care o cunoscuse.

Nu va şti niciodată cum este să fii iubită, să iubeşti...

Auzi o bătaie în uşă, deschise repede şi inima începu să-i bată necontrolat la vederea lui Con Bradley, care arăta ca o stea de cinema în frac albastru. Reuşi să nu izbucnească în lacrimi când îi deschise portiera maşinii, nici când o privi apreciativ.

Madeleine le deschise uşa şi-i întâmpină cu băuturi reci.

Madeleine era coafată după ultima linie a modei de la Sydney, lucru care părea şocant pentru un orăşel ca Bundaberg.

Când începură discuţia despre concursul din acea seară, Madeleine lămuri imediat rolul lui Con:

- El este alături de noi doar pentru că aşa cere convenţia, sau ca să soarbă din ochi tinerele concurente, dar de fapt, noi decidem.

La un moment dat, Madeleine se aplecă spre Verna şi-i spuse pe un ton confidenţial:

- Draga mea, nu ne cunoaştem de prea mult

timp, dar aşteptându-te am realizat că-mi eşti foarte dragă, că avem preocupări comune. Eşti un fel de soră a mea.

Dumnezeule, se gândi Verna, sper că nu vrea să-mi ceară să-i organizez nunta cu Con! Te rog, Madeleine, opreşte-te! Opreşte-te, nu-mi face asta!

- … şi m-am gândit foarte serios toată săptămâna, continuă Madeleine, forţând-o pe Verna s-o privească, deşi ea ar fi vrut să dispară chiar în momentul acela, cât mai departe. Vreau să-mi fii domnişoară de onoare. Stiu că te iau pe neaşteptate si înţeleg că eşti uimită, dar te rog să te gândeşti serios la propunerea mea.

Să mă gândesc! Să mă gândesc la ceea ce consider că este lovitura finală?

Nu, Verna nu putea lua în calcul o asemenea variantă. Nici nu se imagina în această postură. Se şi vedea zâmbind forţat când sufletul îi plângea. Zâmbind în timp ce Madeleine se mărita cu singrul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Ar fi vrut să geamă de frustrare, de durere. Voia să se ridice chiar atunci de pe scaun şi să dispară oriunde.

Să scape de această situaţie, să fie cât mai departe de Con şi de logodnica lui.

Dar privind în ochii Madeleinei, observă că ea chiar îşi dorea acest lucru. Si ea simţise acea apropiere de care vorbise Madeleine, dar nu venise cu sufletul deschis spre ea din cauza lui Con. Nu putea răni sentimentele acestei femei numai pentru că-l iubea pe Con şi se afla în viaţa lui înaintea ei. Dar nici nu putea îndeplini dorinţa Madeleinei. Ar fi fost o misiune de sinucidere, pe care n-ar fi nicodată capabilă s-o ducă la bun sfârşit.

Sorbi disperată din sherryul oferit de Madeleine, conştientă că trebuia să câştige timp.

- Con, cred că am nevoie de ceva mai tare de băut, se trezi spunându-i. Un brandy cred...da, un brandy mare.

Apoi se întoarse spre Madeleine şi se strădui să-şi păstreze calmul:

- Madeleine, eşti sigură că te-ai gândit foarte bine? Abia ne cunoaştem şi...

Madeleine făcu un gest larg.

- Sigur că m-am gândit. Nu prea am prietene, Verna, cel puţin n-am prietene adevărate şi nu m-

am simţit atât de aproape de nicio altă femeie. Nu mă dezamăgi, Verna. Te-am ales şi insist să fii de acord, ştiu că vei face totul aşa cum trebuie.

- Si unde va avea loc cununia? întrebă Verna, cu inima strânsă.

- La început ne-am gândit la Sydney, dar acum, când am văzut casa, m-am răzgândit; va fi aici, desigur.

- Aici? Oh! exclamă Verna.

- Da, aici, în grădina din spate, sau poate pe plajă, dacă vremea va fi frumoasă. Mă interesează ca tu să accepţi să-mi fii domnişoară de onoare. Detaliile le vom discuta mai târziu; abia atunci va începe adevărata distracţie.

Distracţie? Va fi adevărată agonie, se gândi Verna.

- Dar nici nu ştiu dacă voi mai fi aici, încercă Verna să găsească scăpare.

Nu mai rămân mult în Bundaberg; deja am alte oferte de slujbe.

- Nu poţi pleca fără un preaviz de trei luni, o întrerupse Con. Iar cununia va avea loc pe optsprezece martie, aşa că n-ai nicio scuză.

- Con, te-am rugat să nu te amesteci, îl opri

Madeleine. Trebuie să iei decizia Vernei.

- Aşadar pe optsprezece martie, repetă Verna. Este într-o marţi. Iartă-mă, Madeleine, dar marţea pentru mine este...

- Este miercuri, nu marţi, o întrerupse Con din nou, ignorând-o pe Madeleine. Verna, nu te înţeleg, continuă el făcând un gest impacientat spre Madeleine, care se pregătea să protesteze. Acum ştii că în ziua asta n-ai probleme mari la serviciu, şi chiar dacă ai avea, am putea aranja cu Reg. Miercurea este ziua ta cea mai uşoară.

Stiu asta, îşi spuse Verna. Dar tu nu ştii ce este mai important. Cum te aştepţi că aş putea sta la cununia ta, alături de mireasa ta? Cum te-ai putut juca astfel cu emoţiile mele, Con? Iar eu cum am putut să mă îndrăgostesc de tine?

Verna simţea că stomacul îi luase foc din cauza brandyului. Nu reuşi să spună nimic, se ridică şi o luă pe scară în jos, ţinându-şi fusta cu mâna, în dorinţa disperată de a ajunge la baie înainte ca...

Deşi se simţea teribil de rău şi toată baia se învârtea cu ea. Auzi voci de sus, una puternică, alta care vorbea cu multă convingere, apoi cu mânie.

Uşa băii se deschise şi Madeleine veni lângă ea cu un pahar de apă cu lămâie.

- Nu te grăbi dacă nu te simţi bine, îi spuse Madeleine pe un ton blând. Verna, te rog să mă ierţi, n-am vrut să te tulbur.

- Nu tu ai făcut-o, se trezi spunându-i, simţind că acele spasme teribile erau pe sfârşite şi trupul începea să se relaxeze.

- Oricum, eu am declanşat starea ta de rău, spuse Madeleine. Dar poate că ai dreptate, este o adevărată nebunie să iubeşti atât de mult un bărbat. Este fratele meu şi-l iubesc, dar uneori aş vrea să-i sucesc gâtul...

- Ce este? Verna nu putea să creadă ce auzise.

- Fratele meu. Acel bărbat înalt, brunet, frumos dar prost, care se află sus. Vocea Madeleinei se întrerupse brusc şi cele două se priviră lung timp de câteva secunde, apoi Verna vorbi prima:

- Iar el a ştiut, şopti, amintindu-şi discuţiile cu el, în ziua în care ieşiseră împreună, cu Sheba.

Madeleine părea şi mai şocată decât ea. Ochii ei, care semănau mult cu ai lui Con, aruncau scântei.

- Te previn că este un tip diabolic, spuse

Madeleine cu blândeţe; dar cred că ştii deja.

- Da, ştiu. Verna simţi că i se face rău din nou, dar reuşi să-şi controleze frisoanele. Da, acum ştiu prea bine.

Privind-o pe Madeleine, văzu lacrimi în ochii ei; se luară în braţe şi Verna parcă se simţi mai bine.

- Cunningham este numele de model, începu Madeleine. Verna, nu ştiu dacă asta este o consolare pentru tine, dar i-ai sucit minţile. Eu îl cunosc prea bine pe Con şi ştiu că te iubeşte cu adevărat, numai că ştie să nu arate. Este un act de o cruzime teribilă, mi-e şi ruşine că sunt sora unui astfel de bărbat; n-aş fi crezut că voi ajunge să spun asta despre Con.

- Aş putea să-l ucid! exclamă Verna din toată amărăciunea sufletului ei. Am mai vrut s-o fac o dată.

- Se teme, asta este. Fratele meu mai mare, acest bărbat puternic, dar burlac, se teme de căsătorie. S-a îndrăgostit însă şi acum nu mai ştie cum să rezolve problema.

- Con ştie că-l iubesc. A ştiut de la început. Dar el nu mă poate iubi. Asta din cauză că sunt...a

spus o dată că astfel de femei sunt rare, dar şi foarte plictisitoare. L-aş ucide, l-aş ucide pentru ce mi-a făcut!

- Va trebui să stai la rând, draga mea. Sângele apă nu se face, dar şi eu am fost manipulată, zise Madeleine. Cred că voi avea o discuţie mai dură cu acest frate al meu...

- O, nu! izbucni Verna.Te rog, nu, Madeleine. Verna se ridică privindu-se în oglindă, văzându-se trasă la faţă, cu cearcăne adânci. Nu spune nimic, Madeleine, nu este nevoie. Acum că ştiu adevărul...mă pot descurca.

Nu vreau să mai discutăm despre asta!

Madeleine îi răspunse, plină de compasiune:

- Stii foarte bine, iar mâine poate vei şti şi mai bine. Da, vom face cum vrei, dar am şi eu de spus ceva. Tu pregăteşte-te de petrecere, da?

Verna se mai privi o dată în oglindă.

- Con are treizeci şi şapte de ani, începu Madeleine, ceea ce înseamnă că nu poate fi schimbat prea uşor. Este un bărbat stăpân pe sine, care ştie ce vrea, dar în acelaşi timp este un om onest şi bun. Este un om foarte mândru. Nici mie nu mi-a spus prea multe, dar l-am auzit mereu

“Verna în sus,Verna în jos” numai asta am auzit de când am venit aici. Am intuit că este ceva, pentru că-mi trimitea săptămânal ziarul tău. Dar ca să scurtez totul, uite ce trebuie să ştii, Verna. Când veţi fi cu adevărat împreună pentru că sunt sigură că veţi fi, va trebui să i te opui. Nu te mai lăsa manipulată. Toată familia noastră este alcătuită din oameni puternici. Eu sunt şi mai imposibilă decât el, dar iubitul meu ştie să se descurce. O, îl vei iubi pe Danny al meu.

Verna o opri.

- Madeleine, ştiu ce vrei să spui, dar...nu mai contează acum, totul s-a terminat. Nu mă mai interesează nimic. Nu vreau decât să se termine mai repede seara asta şi să uităm ce s-a întâmplat.

- Bine, Verna, zise Madeleine. Să zicem că s-a terminat totul. îl urăşti, iar eu nu-l văd cu ochi prea buni în seara asta. Dar în timpul petrecerii nu trebuie să lăsăm să ni se vadă adevăratele sentimente. Dar într-o zi o să-i cer socoteală pentru asta.

Verna o privi cu ochi goi.

- Cum vrei tu, Madeleine. Acum, să meregm, nu e bine să întârziem.

Cele două coborâră scara împreună; una era tentantă, impetuoasă, sălbatică şi liberă. Verna era alcătuită din elementele de bază: foc şi gheaţă, apă şi aer.

Verna citi în ochii lui Con că o considera frumoasă şi că această revelaţie îl afecta. Apoi, încetă să-l mai observe. Pentru ea, Con încetase să existe.

Când o luă de braţ s-o ajute să urce în maşină, şi mai târziu să coboare în Centrul Civic, ea nu schiţă niciun gest, nu răspunse în vreun fel. Pentru ea, Con nu exista.

în timpul arbitrajului, când prin faţa lor defilară multe frumuseţi locale, la adresa cărora Madeleine se exprimă cam neortodox, Verna nu-l ascultă pe Con, nici nu-i vorbi.

Cu toate acestea, simţea cum mânia pune stăpânire pe ea cu fiecare minut.

începu să recapituleze acea dimineaţă pe plajă, apoi respinse ideea. Nu fusese Con Bradley acel bărbat. Străinul acela fusese dur, dar manifestase şi compasiune, o oarecare tandreţe.

Nu fusese Con.

Se gândi apoi la propriile-i reacţii la tot de

făcuse Con Bradley, bărbatul care fusese foarte aproape de a face dragoste cu ea la Hummock, cel care-i antrenase câinele, care o îngrijise, care râsese de ea. Cum putuse să fie atât de crud, de înşelător?

O manipulase încă de la început, tratând-o ca pe unul din personajele din romanele sale.

Când începu dansul, Verna simulă oarecare entuziasm, apoi chiar se lăsă în voia ritmului, cum nu mai făcuse vreodată, ochii începură să-i strălucească, dar gândurile îi erau în altă parte.

Dansă cu Reg Williamson amuzându-se de glumele acestuia, tatonându-l în privinţa presupusei lui relaţii cu doamna Lansing Thorpe.

Femeia dansa cu un alt organizator.

Verna nu dansă cu Con.

La prima lui invitaţie i-a răspuns cu un refuz clar, dar Con nu s-a arătat afectat, pentru că a fost invitat de regina balului.

Verna a dansat şi a băut, dar asta nu i-a potolit mânia.

In cele din urmă, n-a mai rezistat şi a ieşit să ia puţin aer curat.

A realizat imediat că n-a fost o mişcare

inspirată când s-a simţit prinsă de mână şi dusă cam pe sus pe ringul de dans, dar n-a reacţionat decât când el i-a vorbit.

- Te porţi ciudat în seara asta, Verna. Nu ţi se pare că iei prea în serios rolul Editorului Dragon? Era cât pe ce să cred că nu mă mai iubeşti deloc.

Ochii Vernei aruncau flăcări. Se opri brusc, iar lacrimile îi împânziră ochii.

- Dragoste? Nu cunoşti sensul cuvântului! Nu eşti decât un nemernic egoist, arogant şi manipulator!

Con o privi surprins, apoi întinse mâinile spre ea.

- Să nu mă atingi! Mi-ai făcut deja prea mult rău. M-ai tratat ca pe acele femei proaste din romanele tale!

Verna se repezi din nou spre el.

- Vreau să-ţi spun ceva, domnule Con Nu ştiu Cum...Eşti un om de nimic! Un nimeni! Manipulezi oamenii, le stârneşti sentimente, apoi le distrugi brusc.

Chiar şi eroii ficţiunilor tale au mai mult suflet decât tine, mai multă pasiune, mai multă tandreţe şi capacitate de a iubi. Mi-e milă de tine! Te-aş

urî, dar nu mai exişti pentru mine. După ce ţi-am spus toate astea, ieşi din viaţa mea, din ziarul meu, din orice îmi place şi din orice mă interesează. Nu mai exişti.

Verna îl lăsă în mijlocul ringului de dans şi plecă .

Se grăbi spre locul unde-şi lăsase poşeta, apoi porni spre uşă, după ce spuse noapte bună lui Reg şi doamnei Lansing.

Găsi un taxi înainte de a ajunge la colţul străzii şi era în pat înainte de miezul nopţii.

Capitolul 10

I-a fost imposibil să adormă şi a ştiut asta înainte de a dezbrăca superba rochie nouă şi de a o arunca în mijlocul camerei. In mod inexplicabil, chiar pe când se afla în taxi, furia care izbucnise cu putere la adresa lui Con Bradley începu să scadă, să-şi piardă consistenţa; după ce stătu cu ochii deschişi în pat primele zece minute, realiză că nu mai era furioasă pe el.

Nu se mai obosi să aprindă lumina, scotoci prin dulap după un şort şi un tricou; apoi îşi desfăcu părul pe care-l ridicase în vârful capului şi-l lăsă pe spate.

Ieşi din casă cu Sheba.

La început, rătăci pe plajă fără să se gândească la ceva anume, în linişte şi aerul curat al nopţii subtropicale.

Mânia îi pieri cu totul, precum ceaţa.

Ajunse pe o porţiune nordică a plajei Kelly şi, fără să vrea, paşii şi gândurile rătăcite o purtară spre lagună, unde apele erau liniştite, locul în care foarte mulţi copii învăţaseră să înoate de-a lungul timpului.

Noaptea, laguna era cu totul altfel, de un calm

nefiresc. Doar vreun peşte sărea din apă şi tulbura linişte.

Verna se întinse pe nisipul rece, dar gândurile îi zburară involuntar tot spre bărbatul pe care realiză că indiferent cum s-ar purta cu ea, îl va iubi întotdeauna chiar dacă această iubire o va costa mult.

îşi aminti cum reacţionase când o numise Dragonul Editor pentru prima oară; i se părea foarte recent acest moment, dar şi foarte îndepărtat.

îşi aminti cu tandreţe de gândurile bune pe care le avusese pentru Con în acel restaurant la care fusese cu Garry Fisher, iar de acolo gândurile îi zburară spre restaurantul chinezesc unde mâncase cu Con, cum o învăţase să folosească beţişoarele.

Dar acum, totul era de domeniul trecutului şi simţi cum pacea se coboară asupra ei. După ce îi spusese toate acele lucruri la bal, Con n-o va mai căuta niciodată; era un bărbat prea mândru ca s-o mai facă. Si ea era mândră, în felul ei. Nu s-ar mai duce la el.

Numai dacă el nu s-ar teme de dragoste! Dacă

i s-ar oferi, aşa cum făcuse şi ea! Numai dacă...

Nu se mai putea gândi la asta acum. Continuă să privească valurile care se loveau de ţărm şi-şi dori să-şi fi adus costumul de baie. Sau să nu mai aibă idei preconcepute şi să intre goală în apă, să lase valurile să-i spele tristeţea şi durerea. Dar nu putea face asta; pe drumul deasupra lagunei treceau vehicule.

Unul venea chiar acum şi spre indignarea ei intră în parcarea de la nordul lagunei, deranjând un grup de surferi care protestă, aruncând cutii de bere.

Verna părăsi locul însoţită de Sheba, dar zgomotosul grup o însoţi, deranjându-i gândurile şi porni de-a lungul ţărmului prin nisip, cât mai departe de esplanadă şi de gălăgia surferilor.

Trecu de zona cu stânci şi, simţindu-se obosită, se opri pe o limbă de nisip care părea că n-are nicio legătură cu restul plajei. Nu mai auzea surferii, nici maşinile, totul era cufundat într-o linişte binefăcătoare.

Sheba porni înainte după umbre imaginare dar Verna nici nu observă; privea valurile care atingeau ţărmul. Se va duce la nunta Madeleinei,

aşa hotărâse. Avea destul timp să-şi pună gândurile în ordine, să capete curaj. Va fi şi el acolo, desigur, dar nu pentru ea.

îl va face să dispară din inima ei, aşa cum îl alungase şi din gânduri.

Nu se va mai gândi la mângâierile lui, la sărutările lui, la acel foc din sufletul ei care nu se va mai stinge vreodată. îl va uita.

Observă cum trece un cârd de delfini cu înotătoarele la suprafaţă ca nişte submarine miniaturale. Ce grozav este să fii delfin, să poţi înota liber în ocean fără să cunoşti problemele legate de sentimente de dragoste, de vise neîmplinite. Dar oare delfinii chiar au această libertate? îşi aminti că sunt mamifere inteligente, după unii oameni de ştiinţă. Asta înseamnă că şi ei cunosc dragostea?

Brusc, simţi dorinţa de a li se alătura, de a deveni exuberantă ca ei, liberă. îi trebuiră doar câteva secunde să-şi scoată hainele, să se arunce în apă şi să despice valurile.

Dar delfinii n-o aşteptară; dispărură sub razele strălucitoare ale lunii, lăsând-o singură în apa fosforescentă. Dar şi fără ei era minunat.

Apa sărată îi acoperea goliciunea ca o îmbrăţişare, ca îmbrăţişarea lui Con.

Se scufundă de câteva ori cu un amestec de bucurie, de energie fizică debordantă.

Când ieşi la suprafaţă, o auzi pe Sheba lătrând impacietată. Bietul animal era îngrijorat pentru că n-o mai văzuse şi Verna fu brusc fericită că se interesa cineva de ea, chiar dacă era doar câinele.

- Sheba! Sheba! Vino încoace!

Câinele se aruncă în apă după ea, înotând plină de forţă până la locul unde se afla Verna.

S-au jucat o vreme până când Sheba a obosit şi a început s-o folosească pe Verna ca pe un loc de retragere. Fără să vrea, Verna îşi aminti de acea călătorie făcută alături de Con la Mingo Crossing. Prea multe amintiri, îşi spuse cu un oftat. Nu va putea să le şteargă pe toate.

Se întoarse tristă pe nisipul plajei. După ce se îmbrăcă, porni în continuare cu Sheba pe plajă. Curând, chiar după ce lacrimile îi împăienjeniră ochii, ajunse în locul unde Sheba furase pantalonii străinului.

Oare fusese Con? El trebuie să fi fost îşi spuse, dar când se mai gândi, începură şi îndoielile. Incă

mai auzea vorbele dure pe care i le adresa câinelui din apă. Simţi apoi gustul acelui sărut, al primului care-i aprinsese imaginaţia şi-i furase inima. Con fusese; nu puteau exista doi bărbaţi cu acelaşi impact asupra simţurilor ei.

Scuturând din cap, îşi ridică privirea spre mare, sperând să-l zărească acolo pe acel bărbat al viselor .

- Sper să te îneci! strigă de câteva ori. Sper să te îneci, să ajungi în iad şi să nu mai aud de tine, Con Bradley!

Iar valurile păreau că râd de minciunile pe care Verna le striga în gura mare, stingându-se la picioarele ei.

Scutură capul furioasă şi se depărtă hotărâtă de acel loc. Nu se va mai întoarce niciodată aici, chiar dacă va trăi toată viaţa în acest loc. După câţiva paşi se opri, văzând o siluetă întunecată în lumina lunii.

Nu putea fi adevărat! Dar inima ei, fiecare fibră a sufletului ei, ştia prea bine că aşa era. Si deşi instinctul îi spunea să fugă cât mai departe de acel loc, de el, nu făcu nicio mişcare, de parcă ar fi fost vrăjită.

El era de acum doar la câţiva paşi.

-Sheba! Sheba! Păzea! strigă, vorbele zburându-i ca pescăruşii pe plajă.

Câinele trecu pe lângă ea ca o săgeată, sărind asupra lui.

- Nu! strigă Verna şi strigătul ei se transformă într-un ţipăt de groază. Sheba, întoarce-te câine prost! Verna începu să alerge spre locul unde zărea două contururi, ale omului şi ale câinelui tăvălindu-se pe nisip. După ce reuşi s-o tragă pe Sheba, luă capul lui Con în braţele sale, uitând de lacrimile care-i udau obrajii. O, Con, îmi pare rău, îmi pare rău...

- Nu-i nimic, nu mi s-a întâmplat nimic.

- Te-a rănit? O, te rog, lasă-mă să văd.

- Te iubesc, Verna, răspunse el. Te iubesc, te-am iubit de cum te-am văzut şi-mi pare rău că te-am rănit. Am fost orb.

Dar faptul că te iubeam atât de mult m-a speriat.

- Si eu te iubesc, ştii prea bine.

Con o prinse în braţe şi Verna oftă când buzele li se întâlniră. Con continua s-o ţină în braţe.

- Te iubesc, Verna. Mă vei ierta? şopti el oftând

de durere.

Verna încercă de mai multe ori să se elibereze, să se poată
uita la rănile lui, dar el o ţinea strâns la piept.

- Iartă-mă, şopti el.

- Sigur că te iert, prostuţule. Dar dacă nu taci, dacă nu stai liniştit şi nu mă laşi să-ţi văd rănile...

Con o eliberă şi ea începu să-şi treacă degetele peste trupul lui puternic.

- Unde te-a muşcat, Con? Spune-mi, unde?

Abia atunci dădu peste ceva lipicios şi simţi că el reacţioneaza la durerea provocată de atingere.

- Dumnezeule, Con, murmură ea, când realiză că muşcătura era chiar la călcâi.

- Nu este chiar aşa de rău cum pare, cred că nici n-a ştiut ce face.

- Nu te mişca! strigă Verna, speriată. Trebuie să-ţi curăţ rana!

- Cu ce? Doar nu voi muri dintr-o muşcătură, iubito! Doar ajută-mă să mă ridic, să mergem spre apă împreună, ca să spăl sângele, da?

- Să nu îndrăzneşti să te mişti! Te voi bandaja cu tricoul meu. Dintr-o mişcare, Verna îşi sfâşie o fâşie din tricou.

Privirea lui Con alunecă de pe chipul ei pe sânii goi, expuşi.

- Nu! o opri el, înainte de a-şi sfâşia tot tricoul. Te rog, îmbracă-te la loc. Nu-l rupe tocmai pe ăsta. Ii ţinu tricoul, iar ea se îmbrăcă, uimită.

- De ce nu pe ăsta? Apoi privirea îi căzu pe inscripţia de pe pieptul tricoului şi înţelese. Pe el stătea scris:" Vă rog să mă ajutaţi să mă vindec de virginitate"

- Este al meu; pot să sângerez până la ultima picătură, dar pe ăsta nu-l rupi.

Con îşi întinse braţele spre ea şi se îndreptară spre mare îmbrăţişaţi. Intrară în mare şi, deşi ştia că el n-are nevoie de ajutor, era fericită că se sprijinea de umărul ei. Ii spălă rana şi observă că nu era ceva serios, apoi au ajuns acasă la Con unde el i-a şoptit să vorbească încet, să n-o trezească pe Madeleine.

- Dacă o trezeşti, o să înceapă să se răstească la mine chiar dacă te vede aici. Recunosc că are dreptate, dar aş prefera să mă cerţi tu, pentru că pe tine te iubesc cu toată fiinţa mea, Verna.

- Acum, te rog să taci, să mă laşi să-ţi pansez rănile. Si va trebui să-ţi faci o injecţie antitetanos.

Abia aştept să văd cum îţi vor vârî acul! glumi ea.

- O, dar constat că eşti răzbunătoare!

- Dar te iubesc! Si nu vreau să şchiopătezi la cununie.

Con se ridică, speriat.

- Iubita mea... vezi, am şi eu un cuvânt de spus. Nu vreau să amân prea mult mersul la altar. La naiba cu piciorul ăsta!

- Mă refeream la nunta Madeleinei, răspunse ea râzând.

- Ei bine, n-o face, pentru că a noastră va fi înainte!

- Ce-ai zice de o cununie dublă? sugeră Verna.

- Dorinţa ta este lege pentru mine, dar chiar trebuie să aşteptăm atât de mult?

- De acum înainte ori de câte ori vrei să-mi manipulezi viaţa cumva, trebuie să ceri permisiunea mai întâi, replică Verna cu fermitate. Da, mi-ar plăcea o cununie dublă şi Madeleinei i-ar plăcea şi mai mult.

Con scutură cu prefăcută indignare din cap.

- întâlnirea voastră n-a fost de bun augur! O să-ţi spună toate secretele mele şi te va învăţa toate

obiceiurile ei proaste.

- Deja ţi-am aflat secretele, cu o singură excepţie. Si o să-l aflu şi pe acela înainte de a ajunge cu tine la altar, Con Bradley.

- Micuţă Verna, te-aş putea transforma într-o libelulă frumos colorată, care zboară deasupra câmpurilor de trestie de zahăr, murmură el.

Dar nu înainte de a mi se vindeca rănile.

- Si ne vom căsători. Con....

- Da, iubito...

- Vreau să-mi spui un lucru: tu ai fost în noaptea aceea pe plajă?

- Tu ce crezi?

- Aş vrea să recunoşti, şopti ea.

- Te mai măriţi cu mine dacă n-o fac?

- Nu... sau poate...o, da, Con, sigur că da!

- Va trebui doar s-o întrebi pe Sheba dacă este de acord...

- Nu-mi pasă de Sheba, spuse ea cu o grimasă. O s-o păstrez doar pentru eventualitatea în care nu te vei purta frumos cu mine.

- Eu unul n-aş crede nimic din ce transmite acest câine, începu să râdă Con, trăgând-o în braţele sale. Este o corcitură care nu-mi inspiră

pic de încredere!

Sfârşit